

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÖRGÜ VE CASUSLUK

Görgü Okulu • Birinci Kitap

GAIL CARRIGER

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Kapalı - İstanbul - Türkiye

"BÜYÜLEYİCİ, KOMİK VE ZEKÂ DOLU.
HARRY POTTER'IN MÜKEMMEL BİR STEAMPUNK VERSİYONU."

MARIE LU, EFSANE ÜÇLEMESİNİN YAZARI

DÜZGÜN REVERANS YAPABİLMEK
BİR BAŞKADIR.

DÜZGÜN REVERANS YAPARKEN
BIÇAK FIRLATABİLMEKSE BAMBAŞKA.

GÖRGÜ OKULU'NA HOŞ GELDİNİZ.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-924-0

9 786053 439240

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Pegasus Yayınları: 1478

Gençlik: 271

Görgü ve Casusluk

Gail Carriger

Özgün Adı: Etiquette & Espionage

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pinar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-928-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Tofa Borregaard, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Jenny Meyer Literary Agency
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://antey.org>

GAIL CARRIGER

GÖRGÜ VE CASUSLUK

İngilizceden çeviren:

Elif İlik

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beni her aşamada ve olabilecek en iyi şekilde
tamamlayan herkese,
Kathy'e, Carol'a, Harriet'a, James'e, Anne'e, Joe'ya,
Timi'ye, Judith'e ve Tom'a sonsuz teşekkürler.
Öğretmekten daha zor bir iş yok ama bir de bu işi en iyi
şekilde yapmak? Bu çok kahramanca.
Ve Willow, yeni nesli temsil ettiğin için sana
teşekkür ederim.

DERS 1

BITİRİŞİN BAŞLANGICI

Sophronia, servis asansörünü mutfaktan çekip Bayan Barnaclegoose'un çay içmekte olduğu, giriş katının ön tarafındaki küçük salonun dışına çıkarmak istedi. Bayan Barnaclegoose yanında yabancı biriyle gelmişti. Meraklı cadaloz! Öğrencilerin ve robotların devriye gezdiği koridorlarda, birilerini gizli gizli dinlemek mümkün değildi. Annesini, Bayan Barnaclegoose'u ve bu yabancı kişiyi dinleyebilmenin tek yolu servis asansörünün içine girmekti. Bayan Barnaclegoose'un diğer kadınların kızlarını yola getirme konusunda katı görüşleri vardı. Sophronia yola getirilmek istemiyordu. Bir casus gibi onları dinleyebilmek için servis asansörünün çağırma tuşuna bastı.

Ancak servis asansörü giriş katta durmayı reddetti ve devam ederek dört kat yukarı çıktı. Sophronia üstteki çıkırık makinesini inceledi. Mekanizmanın bir kısmı uzun ve kısa kauçuk kayışlardan oluşuyordu. *Belki de bu kayışlar gevşetilirse, servis asansörü serbest kalabilirdi.*

Servis asansörünün tavanı yoktu. İçeride destek kablosu, dışarıda da çekme kablosu olan ufak bir platformdan oluşuyordu. Sophronia uzandı ve kayışı serbest bıraktı. Hiçbir şey olmadı, Sophronia da kayışı daha fazla gevşetti.

Sophronia kayışı çizmelerinin etrafına sarmakla meşgul olduğu sırada annesi Sophronia'nın ayakkabılarının halinden dem vuruyordu. Tam bu sırada servis asansörü sallanmaya başladı.

Sophronia çekme kablosuna doğru uzandı ama kabloyu yakalayamadan servis asansörü hızla aşağı inmeye başladı. Hem de çok büyük bir hızla. Üçüncü kattaki yükleme kapısını hızla geçti, daha sonra da ikinci kattakini. Belki de kayışı çekmek çok iyi bir fikir değildi.

Diğer yükleme kapısının üst kısmı görüldüğünde Sophronia ileri doğru atıldı, asansörün içinden yuvarlandı ve kendini ailenin ön kısımdaki salonunda buldu. Elbisenin üst eteği kapının kenarına takıldı ve kaygı verici bir yırtılma sesi duyuldu.

Ne yazık ki Sophronia'nın kurtulma macerası, hizmetçilerden birinin servis asansörüne yarı yenmiş bir trifle¹ koymasıyla aynı ana denk gelmişti.

Sophronia çıkmasıyla birlikte tatlıya çarptı. Hizmetçi bir çığlık attı. Trifle bir yay çizerek havaya yükseldi ve mükemmel döşenmiş salonun brokar ve krem rengi döşemelerinin her yerine krema, pasta ve çilek saçıldı.

Kâse, bir trifle ile taçlandırılmanın kıymetini bilecek türde biri olmayan Bayan Barnaclegoose'un kafasına görkemli bir şekilde iniş yaptı. Ancak kâsenin içinde kalan pastanın kadıncağızın şap-

1 Bir tür meyveli tatlı. (ç.n.)

kasının üzerine döküldüğü an görülmeye değerdi. Siyah kadifeden kurdeleleri ve kızıl devekuşu tüyleriyle bezeli kırmızı şapka o ana kadar şıklığı korumuştur. Ancak kabul edelim ki üzerine trifle dökülmesi şapkanın şıklığını bozmuştu. Sophronia zafer dolu bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. *Bu, başkalarının işine burnunu sokan Bayan Barnaclegoose'a iyi bir ders olacaktı.*

Bayan Barnaclegoose yenilikçi eğilimleri olan, irice bir kadındı. Vampirilere ve kurtadamlara ilişkin sosyal reformları destekliyordu, çok iyi vist² oynuyordu, bağ evinde bir hayaleti vardı ve zaman zaman Fransız tarzı elbiseler giyiyordu. Yeni ulaşım aracının zeplin olacağını ve insanların yakın bir zamanda havada uçarak yolculuk edeceklerini düşünüyordu. Ancak yiyeceklerin havada uçmasını kabul edecek kadar da yenilikçi değildi. Korku içinde ciyakladı.

Sophronia'nın ablalarından biri olan Petunia o gün ev sahipliği yapıyordu. Utançtan bembeyaz olmuş bir suratla yaşlı kadının yardımında koştu ve trifle kâsesini çıkarmasına yardım etti. Anne ortalarda gözükmüyordu. Bu durum Sophronia'ya, aristokrata trifle saldırısı düzenlemekten daha fazla endişe veriyordu.

Bayan Barnaclegoose bu koşullar altında saygınlığını elinden geldiğince korumaya çalışarak ayağa kalktı ve pelüş halıda yatan Sophronia'ya baktı. Sophronia'nın üst eteğinin büyük bir kısmı yırtılmıştı ve iç etekliğiyle kaldığını fark eden Sophronia çok utanmıştı.

"Annen çok önemli ve özel bir dinleyici grubuyla ilgileniyor. Aslında işinin bitmesini bekleyecektim ancak sanırım bunu kendisine bildirmeliyim. Yıl 1851 ve daha medeni bir dünyada

2 Bir tür iskambil oyunu. (ç.n.)

yaşadığımızı sanmıştım! Fakat siz küçük hanım, saldırgan bir kurtadam kadar fenasınız ve biri bu durumla ilgili bir şey yapmalı.” Bayan Barnaclegoose, tüm Britanya İmparatorluğu’nun itibarını kaybetmiş olmasından Sophronia tek başına sorumluymuş gibi konuşmuştu. Sophronia’nın açıklama yapmasına izin vermeden, paytak paytak yürüyerek ve kabarık eteğinden kremalar saçarak odadan ayrıldı.

Sophronia iç çekerek sırtüstü döndü. Yaralanıp yaralanmadığına bakması ya da elbisesinin geri kalanını bulması gerekiyordu ama çırpınması çok daha dramatikti. Gözlerini kapadı ve kızgın annesinin birazdan yapacağı suçlamaları düşündü.

Düşünceleri şu sesle kesildi: “Sophronia Angelina Temminnick!”

Eyvah. Sophronia gözlerini kırpıttı. “Evet, Petunia?”

“Bunu nasıl yaparsın? Zavallı Bayan Barnaclegoose!” Sophronia içinden, *Demek bugün de annelik rolünü büyük abla oynuyor. Muhteşem, diye düşündü.*

“Sanki bunu planladım da yaptım.” Sophronia kendi sesindeki çocuksu huysuzluktan rahatsız oldu. Ablalarıyla konuşurken hep böyle oluyordu.

“Sanırım böyle bir şeyi yalnızca planlayabilsen planlardın. Servis asansörünün içinde ne işin vardı? Hem neden iç etekliğin açıkta ve bileğine kauçuk kayış sarılı halde yatıyorsun öyle?”

Sophronia lafı dolandırmaya çalıştı. “Ah, şey, bilirsin işte...”

Petunia servis asansörünün boşluğundan içeri baktı. Sophronia’nın eteğinin geri kalan kısmı boşlukta neşeyle sallanıyordu.

“Tanrı aşkına, Sophronia. Yine mi oraya buraya tırmanıyordun. Nesin sen, on yaşında bir elma ırgatı mı?

“Aslına bakarsan iyileşme dönemindeyim ve işim bitene kadar defolup gidebilersen gerçekten çok sevinirim.”

Kendisini bir yetişkin gibi gören on altı yaşındaki Petunia, bu durumu asla mazur göremezdi. “Şu yaptığına bir bak. Zavallı Eliza.”

Elindeki tatlıdan olan hizmetçi Eliza ise, Sophronia’nın beklenmeyen bir şekilde servis asansöründen fırlaması sonucu oluşan bu kaos ortamına biraz düzen getirmeye çalışıyordu.

Sophronia odayı kaplayan çilekleri ve pandispanyayı temizlemesine yardım etmek için ileri doğru süründü. “Üzgünüm Eliza. Böyle olsun istemezdim.”

“Hiçbir zaman istemezsiniz zaten, küçük hanım.”

Petunia’nın dikkati hâlâ bu konunun üzerindeydi. “Sophronia!”

“Sevgili ablacığım, doğrusunu söylemem gerekirse ben hiçbir şey yapmadım.”

“Bunu zavallı kadının güzelim şapkasına anlat.”

“Benim suçum değil, o tatlının suçuydu.”

Petunia’nın mükemmel bir gül goncası şeklindeki somurtkan dudakları, bir gülümsemeyi bastırmak istercesine büzüldü. “Sophronia, on dört yaşındasın ve toplum içinde nasıl davranılır bilmiyorsun. Sosyeteye takdim balomda seni istemiyorum. Kesin yine korkunç bir şeyler yaparsın, pançı balodaki en yakışıklı çocuğun üzerine dökmek gibi.”

“Asla!”

“Eminim yaparsın.”

“Hayır, yapmam. Zaten herhangi bir yakışıklı çocukla tanışıklığımız da yok.”

Petunia bu dokundurmayı duymazdan geldi. “Bu kadar yorucu olmak zorunda mısın? Hep bir sorun çıkarıyorsun.” Kendini beğenmiş bir tavrı vardı. “Gerçi anneciğimiz sonunda seninle ilgili bir karara varmış olsa gerek.”

“Ne kararı? Ne yapacak? Neler oluyor?”

“Anneciğimiz iyi bir eğitim alman için, vampirlerle bir sözleşme imzalayarak seni onlara verecek. Yeterince büyüdün, seni almak isterler. Yakında saçlarını da toplamaya başlayacaksın. Bizim seninle yapacak bir şeyimiz kalmadı. Baksana göğüslerin çıkmaya başladı bile.”

Sophronia utançtan kıpkırmızı oldu ama öfkeyle karşı çıktı. “Annem asla böyle bir şey yapmaz!”

“Tabii ki yapar! Şu anda kiminle konuşuyor sanıyorsun. Hem neden gizli bir toplantı yapıyor sence? Vampirler böyledir işte.”

Temminnick kardeşler ne zaman yaramazlık yapsa anneleri onları bu tehditle korkuturdu. Ancak Sophronia böyle bir şeyin gerçekleşeceğine ihtimal vermiyordu. “Ama şu an çay saati. Vampirler bu saatte burada olamaz. Onlar gün ışığında dışarı çıkamaz, bunu herkes bilir.”

Petunia kendine has bir şekilde, umursamaz bir şekilde elini savurdu ve bu savunmayı reddetti. “Senin gibiler için gerçek bir vampir yollayacaklarını mı sanıyorsun? Hayır, anneciğimiz bir asalak vampirle konuşuyor. Bahse girerim ki şu an hizmetkârlık belgelerini imzalıyorlardır.”

Sophronia yüzünü buruşturdu. “Ama ben bir hizmetkâr vampir olmak istemiyorum. Kanımı emecekler ve beni yalnızca son moda kıyafetler giymeye zorlayacaklar.”

Petunia, çileden çıkaran bir üstünlük edasıyla kafasını salladı. “Evet, aynen öyle yapacaklar.”

Uşak Frowbritcher kapıda göründü. Eşikte durdu, tekerlekleri odadaki raylara geçince yoluna devam etti. Ev mekaniklerinin en yeni modellerinden biriydi ve bir defne çalısı boyutunda ve şeklindeydi. Tekerlekleriyle dönerek yaklaştı ve gagaya benzer burun çıkıntısıyla Sophronia’ya baktı. Yuvarlak siyah gözlerinde her zaman memnuniyetsizlik vardı.

“Bayan Sophronia, anneniz hemen sizi görmek istiyor.” Metal gövdesinin derinliklerindeki müzik kutusu cihazından gelen sesi metalik ve pürüzlüydü.

Sophronia içini çekti. “Beni vampirlere mi gönderiyor?”

Petunia burnunu kırıştırdı. “Bence seni büyük ihtimalle almazlar. Şu giyimine bir bak!”

Uşak tek düze bir ses tonuyla tekrarladı: “Hemen, küçük hanım.”

Sophronia, “Ben de ahıra doğru gideyim mi?” diye sordu.

Petunia tiksintiyle, “Ah, büyü artık,” dedi.

“Büyüyeyim de senin gibi sahibinin sözünden çıkmayan bir kaniş mi olayım?” Sanki büyümek, her şeye burnunu sokan ablalarından kapılan bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi. Sophronia krema bulaşmış ellerini gergin bir şekilde önlüğüne silerek Frowbritcher’ı takip etti. Önlüğünün rezil haldeki eteğini, daha doğrusu eteğinin olmayışını saklamasını umdu.

Uşak hol boyunca ilerledi ve Sophronia'nın babasının kütüphanesine yöneldi. Burada özenle hazırlanmış bir çay servisi yapılıyordu. Dantel örtüler, ıslak kek ve ailenin en güzel porse-len takımları ortadaydı. Bu Bayan Barnaclegoose'a gösterilen ihtimamdan çok daha fazlaydı.

Sophronia'nın annesinin karşısında oturan büyük şapkalı suratsız ve zarif kadın çayını yudumluyordu. Kadında tam bir hizmetkâr vampir tipi vardı.

Frowbitcher kapının aralığından ve içeri girmeye tenezzül etmeden "Sophronia hanım, hanımefendi" dedi. Sonra da, muhtemelen salonu temizliğiyle ilgilenmek için uzaklaştı.

"Sophronia! Zavallı Bayan Barnaclegoose'a ne yaptın? Ayrı-lırken korkunç derecede öfkeliydi. Ah, şu haline bir bak! Mat-mazel, lütfen kızımın üstünü başını maruz görün. Bunun geçici bir sapkınlık olduğunu söylemeyi çok isterdim ama ne yazık ki hep böyle. Çok zor bir çocuk."

Yabancı kadın Sophronia'ya çok ciddi bir bakış attı. Bu bakış Sophronia'nın kendini altı yaşında hissetmesine neden oldu. Üzerindeki kremanın oldukça farkındaydı. Sophronia şıklıktan ve zariflikten son derece uzaktı ancak bu kadın tepeden tırnağa bir hanımefendiydi. Sophronia bunun ne kadar güçlü bir şey olabileceğini daha önceden hiç düşünmemişti. Kadın, rahatsız edici derece güzeldi. Bembeyaz bir teni ve gri meçli siyah saçları vardı. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı çünkü gri saçlarına rağmen yüzü oldukça gençti. Üzerinde sivri uçlu çiviler olan, uçları kadifeden devasa etekli ve dantelli bir seyahat elbisesi vardı. Elbise Sophronia'nın gördüğü en şık şeydi. Sophronia'nın annesi, iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir zevke sahip olmaktan ziyade trendleri takip eden biriydi. Bu kadınsa tam anlamıyla tarz sahibiydi.

Sophronia, kadının güzelliğine rağmen bir kargaya benzediğini düşündü. Yere bakarak yaptıklarına bir bahane bulmaya çalıştı. Elbette casusluk yapmak dışında bir bahane. “Makinenin nasıl çalıştığını görmek istedim, daha sonra da...”

Annesi araya girdi. “Nasıl çalıştığını mı? Bir genç kız bu soruyu nasıl sorar? Sana daha kaç kere diyeceğim teknolojiyle yakınlık kurmaya çalışma diye?”

Sophronia bunun retorik bir soru olup olmadığını düşündü. Böyle bir soru olmaması ihtimaline karşı kaç kez teknolojiyle yakınlık kurduğunu düşünmeye başladı.

Annesi misafire dönerek, “Ne demek istediğimi anlıyor musunuz matmazel? Bu çocuk tam bir baş belası.”

“Ne? Ama anne!” Sophronia alınmıştı. Annesi kibar bir misafirin yanında daha önce hiç böyle bir dilde konuşmamıştı.

“Sessizlik, Sophronia.”

“Ama...”

“Görüyor musunuz Matmazel Geraldine? Her gün neye katlanmak zorunda olduğumu görüyor musunuz? Tam bir bela. En başından beri böyleydi. Diğer kızlarım ise bana birer lütf. Sanırım artık zamanı gelmişti. Size tüm kalbimle şunu söyleyebilirim ki artık gerçekten sabrım tükendi. Kitap okumadığı zamanlar ya bir şeyleri parçalıyor, ya uşakla flört ediyor ya da ağaçlara, mobilyalara hatta insanların üzerine tırmanıyor.

“Bu yıllar önceydi,” diye itiraz etti Sophronia. “Bu konunun peşini hiç bırakmayacak mı? Sekiz yaşındaydım!”

Bayan Temminnick, kızının yüzüne dahi bakmadan, “Sus bakalım!” dedi. “Hiç bunun gibi bir kız gördünüz mü? Görgü okulu için biraz fazla şımarık olduğunu biliyorum ancak bir kerelik istisna yapamaz mısınız?”

Görgü okulu mu? Yani vampirlere yollanmayacak mıyım? Sophronia’nın bir anlık rahatlığı yerini başka bir korkuya bıraktı. *Görgü okulu!* Orada dersler olacaktı. Nasıl reverans yapılacağına, nasıl giyinileceğine, nasıl bir parmak havada yemek yenileceğine dair. Sophronia ürperdi. Belki de bir vampir yuvası çok daha iyi bir seçenektir.

Bayan Temminnick bastırdı. “Sophronia’yı almayı düşündüğünüz takdirde, elbette bunun karşılığını ödeyeceğiz. Bayan Barnaclegoose bana zor vakaların üstesinden gelebildiğinizi söyledi. Mükemmel bir siciliniz var. Hatta duyduğuma göre geçen hafta, kızlarınızdan biri bir vikontla evlenmiş.”

Sophronia şaşkına döndü. “Evlilik mi? Anneciğim, gerçekten mi?”

O ana kadar karga kadın hiçbir şey söylememişti. Zaten Sophronia’nın annesi genellikle kimseye konuşma fırsatı bırakmıyordu. Yabancı kadın çayından biri yudum aldı. Dikkatinin büyük bir kısmı Sophronia’nın üzerindeydi. Sert ve inceleyen bakışları vardı, hareketleri keskin ve netti.

Bayan Temminnick devam etti. “Elbette sevgili Petunia’nın yakın zamandaki sosyeteye takdim balosunu da düşünmemiz gerekiyor. Sophronia’nın önümüzdeki aralık ayında yapılacak bu etkinlik için toplum içine çıkarılabilir bir hale geleceğini umuyorduk. Yani elbette Sophronia’nın durumu düşünüldüğünde bu ne kadar mümkünse...”

Sophronia ürkmüştü. Ablası kadar güzel olmadığını biliyordu. Kader onun annesinden çok babasına benzemesini uygun görmüştü. Ancak böyle bir konuyu bir yabancıyla açıkça konuşmaya gerek yoktu.

Yabancı kadın, “Bu ayarlanabilir,” dedi. Fransız aksanı yüzünden söyledikleri zor anlaşıyordu. “Bayan Temminnick, neden çizmelerinizin etrafında kauçuk kayışlar var?”

Sophronia botlarına baktı. “Annem çizmelerimi yere sürmemden şikâyet ediyordu.”

“İlginç bir çözüm. Peki, işe yaradı mı?”

“Pek test edecek fırsatım olmadı.” Sophronia duraksadı. “Henüz.”

Yabancı kadın bu cümle karşısında ne şaşırmışa ne de etkilene mişe benziyordu.

Frowbritcher yeniden göründü. Pençeye benzeyen mekanik eliyle çağırma işareti yaptı. Sophronia’nın annesi ayağa kalktı ve uşakla görüşmeye gitti. Frowbritcher’in sırları ortaya dökme gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bu mekanik bir ev aleti için fazla endişe verici bir durumdu.

Bir süre fısıldayarak konuştuktan sonra Bayan Temminnick kıpkırmızı oldu ve hızla arkasını döndü.

Sophroni, *Hay aksi, bu sefer ne yaptım?* diye düşündü.

“Bana biraz izin verebilir misiniz? Yeni servis asansörümüzle ilgili bir sorunumuz var da.” Sophronia’ya keskin bir bakış fırlattı. “Diline hâkim ol ve terbiyeli davran, genç hanım!”

“Peki anneciğim.”

Bayan Temminnick odadan ayrıldı ve arkasından kapıyı sıkıca kapadı.

“Kauçuğu nereden buldun?” Karga kadın, Sophronia’nın annesinin gidişini çok da önemsemedi. Ayakkabıya yapılan bu değişikliği daha çok merak ediyordu. Kauçuk kayış çok pahalıydı ve bir toptan daha karmaşık bir şekilde elde edilmesi çok zordu.

Sophronia manidar bir şekilde kafasını salladı.

“Bunun için bir servis asansörünü mü parçaladın?”

“Bunu yaptığımı söylemem. Ama yapmadığımı da söyleyemem.” Sophronia dikkatli davranmaya çalışıyordu. Her şeyden önce, bu kadın beni görgü okuluna götürmeye çalışıyor. Yıllarca orada kalacağım, sonra da yılda iki bin kazanan ve saçları dökülmeye başlayan bir vikonta kakalanacağım. Sophronia yaklaşımını yeniden düşündü. Belki de daha az ihtiyatlı olmalı ve sağduyulu bir sabotaj gerçekleştirmeliydi.

“Annem benimle ilgili size yalan söylemiyordu. O tırmanmalar filan. Gerçi birinin üzerine tırmanmayalı epey zaman oldu. Ayrıca uşakla flört de etmiyordum. Hem zaten o Petunia’yı beğeniyor, beni değil.”

“Peki ya makineleri parçalamak?”

Sophronia, servis asansörünü parçalamak için casusluk yapmaktan daha iyi bir bahaneymişçesine başını salladı. “Makineleri çok seviyorum. Sizce de çok ilgi çekici degiller mi?”

Kadın hayır anlamında başını tek yöne salladı. “Ben onları parçalara ayırmak yerine kullanmayı tercih ediyorum. Bunu neden yapıyorsun? Anneni kızdırmak için mi?”

Sophronia bunu bir düşündü. Annesini genel anlamda seviyordu ancak içinden bir şeylerin saldırgan davranmış olabileceğini de düşünüyordu. “Belki de.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. Birden çok daha genç görünmüştü ancak bu çok uzun sürmedi. “İyi bir oyuncu musundur?”

“Tiyatro mu?” *Bunu hangi görgü okulu öğretmeni sorar ki?* Sophronia bozulmuştu. “Yüzüm leke içinde olabilir ama ben hâlâ bir hanımefendiyim!”

Kadın Sophronia’nın açıktaki jüponuna baktı ve “Onu göreceğiz bakalım,” dedi. Kafasını ilgisizce çevirdi ve kendine bir dilim kek kesti. “Güçlü müsündür?”

Salondan bir patlama sesi geldi. Sophronia annesinin çığlık attığını duydu. Sophronia da, misafir kadın da sohbetlerini kesen bu çığlığı duymazdan geldiler.

“Güçlü mü?” Sophronia, ıslak keki süzerek çay servisi arasına doğru seğirtti.

“Tüm o tırmanmalar sayesinde...” Kadın bir an duraksadı. “...ve makineleri indirip kaldırmalar sanırım.”

Sophronia gözlerini kırıştırdı. “Ben güçsüz değilim”

“Kaçamak cevaplar vermekte iyi olduğun kuşkusuz.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Kime sorduğuna göre değişir.”

Sophronia, sanki kendisine ikram edilmişçesine tabağına iki parça kek aldı. Misafir kadın bu konuda hiçbir şey yapmadı. Sophronia bir kaşık bulma bahanesiyle hafifçe arkasını döndü ve keklerden birini önlüğünün cebine koydu. Çünkü annesi servis asansörüne olanları öğrenince gelecek hafta ona tatlı vermeyecekti.

Kadın bu hırsızlığı görse de bunu umursamamış gibiydi.

“Yani bu görgü okulunu sen işletiyorsun?”

Karga kadın, “Bu okulu siz mi işletiyorsunuz, Matmazel Geraldine?” diye düzeltti.

Sophronia bir görev duygusuyla, “Bu okulu siz mi işletiyorsunuz, Matmazel Geraldine?” diye tekrarladı. Oysa henüz birbirleriyle tanıştırılmamışlardı bile. Bu bir görgü okulu öğretmeni için oldukça garipti. Annesini beklemesi gerekmez miydi?

“Okulun adı Matmazel Geraldine’in Seçkin Genç Bayanlar için Görgü Okulu. Daha önce duymuş muydun?”

Sophronia bu okulun adını duymuştu. “Ben yalnızca en iyi ailelerden gelenlerin alındığını düşünüyordum.”

“Bazen istisnalar yapabiliyoruz.”

“Siz Matmazel Geraldine misiniz? Düşündüğümde genç görünüyorsunuz.”

“Çok nazıksınız Bayan Temminnick ama kendi iyiliğiniz için böyle yorumlar yapmamalısınız.”

“Özür dilerim, madam.”

“Özür dilerim, Matmazel Geraldine.”

“Ah evet, özür dilerim Matmazel Geraldine.”

“Çok güzel. Bende bir gariplik görüyor musun?”

Sophronia aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Saçınızdaki grilikler. Çok garip.”

“Tam bir gözlemcisiniz genç hanım, öyle değil mi?” Matmazel Geraldine hızlı bir hareketle arkasından küçük bir yastık aldı ve Sophronia’ya fırlattı.

Daha önce hiç bir hanımefendi Sophronia’ya yastık fırlatmamıştı. Oldukça afalladı ancak yastığı yakalamayı başardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Reflekslerin yeterli,” dedi Matmazel Geraldine, yastığı geri almak için parmaklarını oynatarak.

Sersemleyen Sophronia yastığı geri verdi ve “Neden?” diye sordu.

Tam o sırada Bayan Temminnick geri döndü. “Çok özür diliyorum. Ne kadar da kabayım. Servis asansörüne ne olduğunu anlamadım. Berbat bir ses çıkartıyor. Neyse, kafanızı evle ilgili bu önemsiz ıvır zıvırla şişirmeyelim.”

Sophronia suratını buruşturdu.

Bayan Temminnick oturdu ve az önce kusursuz olan eldivenlerindeki yağ lekesini silmeye başladı. “Sophronia ile iyi anlaşabildiniz mi?”

Matmazel Geraldine, “Oldukça iyi. Bu genç hanım bana yakın zamanda okuduğu tarih kitabından bahsediyordu. Konusu ne demiştin?” dedi.

Sophronia, *Demek ki az önce bana yastık fırlattığını annemin bilmesini istemiyor*, diye düşündü. Beyaz yalanların gerektiği durumlarda her zaman oyunu kuralına göre oynardı.

“Mısır. Görünüşe bakılırsa, Mitik Dönem’i takip eden İlkçağ Krallığı’nın başladığı düşünülen tarih değişmiş ve...”

Annesi araya girdi. “Bu kadar yeter Sophronia. Bir okul müdiresi eğitimle ilgilenmez. Matmazel Geraldine, bu kız bir başlarsa asla susmaz.” Umutlu görünüyordu. “Biliyorum, felaket bir çocuk bu. Ama onu yola getirebilir misiniz?”

Matmazel Geraldine gergin bir şekilde gülümsedi. “Bir deneme süresine ne dersiniz? Şu bahsettiğiniz sosyeteye takdim balosuna kadar onu geri yollarız ve o zamana kadar nasıl ilerleme kaydettiğini görmüş oluruz.”

“Ah Matmazel Geraldine, bu muhteşem bir fikir!” Sophronia’nın annesi heyecanla ellerini kavuşturdu. “Bu muhteşem, değil mi Sophronia? Görgü okuluna gidiyorsun!”

“Ama ben görgü okuluna filan gitmek istemiyorum!” Sophronia sesindeki kızgınlığa engel olamamıştı. Güneş şemsiyeleriyle yapılan dans provalarının görüntüsü beyninde dönüyordu.

“Böyle yapma tatlım. Çok güzel olacak.”

Sophronia bir çare olarak karşı saldırıya geçti. “Ama o bana yastık fırlattı!”

“Ah Sophronia, palavraları bırak. Bunun beni ne kadar mutsuz ettiğini biliyorsun.”

Sophronia öylece kalakaldı. Gözleriyle bir heyecanlı annesini bir de kargaya benzeyen yabancı kadını izlemeye başladı.

“Ne kadar zamanda hazır olur?” Matmazel Geraldine bunu bilmek istiyordu.

Sophronia’nın annesi, “Onu şimdi mi götürmek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Şu an buradayım, değil mi? Boşuna yolculuk yapmış olmak istemem.”

“Bu kadar erken olacağını düşünmemiştim. Ona yeni elbiseler ve daha kalın bir ceket almamız lazım. Peki ya ders kitapları?”

“Ah, bunları daha sonra ona yollayabilirsiniz. Ben size gerekenlerin bir listesini yollayacağım. Şu an için durumu oldukça uygun. Hem, oldukça becerikli bir kıza benziyor.”

“Eğer öyle uygun görüyorsanız...”

“Evet, böylesi uygun.”

Sophronia annesinin böyle çaresiz kaldığını görmeye alışık değildi. “Ama anneciğim!”

“Eğer Matmazel Geraldine böyle uygun görüyorsa, sen de bir an önce hazırlanmalısın genç hanım. Git ve o güzel mavi elbiseni giy ve pazar şapkanı tak. Hizmetçilerden birine ihtiyaçlarını hazırlatacağım. Bize yarım saat kadar izin verebilir misiniz matmazel?”

“Elbette. Ben de siz hazırlanırken belki bahçenizde küçük bir yürüyüş yaparım. Yolculuklar önce bacaklarımı biraz esnetmek için.”

“Tabii ki. Gel Sophronia, yapacak çok işimiz var.”

Sophronia kızgın ve keyifsiz bir şekilde annesini takip etti.

Sophronia için duruma uygun şekilde, tavan arasından bir bavul, üç tane şapka kutusu ve bir tane de büyük el çantası çıkarıldı. Yolculuk için bir iki lokma yolluk hazırlamak için bile vakit yoktu. Sophronia kendini, nereye gideceğini ve ne kadar süreceğini bilmediği bir yolculuğa çıkmak üzere, hızla bindirildiği bir at arabasının içinde buldu. Annesi onu alnından öptü ve sahte bir şefkatle konuştu: “Benim küçük kızım, büyümüş de bir hanımefendi olmak için evden ayrılıyor!” Hepsi bu kadardı.

Sophronia, bütün kardeşlerinin ve evdeki mekanik uşakların yarısının gözyaşlarıyla ıslanmış mendillerini salladığı bir veda töreni ummuştur belki de. Ama küçük erkek kardeşleri çiftliği keşfe çıkmışlardı, ağabeyleri Eton'dalardı, kız kardeşleri ise yapmacıklıklar ya da evlilikle meşgullerdi. Zaten bu ikisi aynı anlama geliyordu. Mekanik uşaklar ise günlük işleriyle uğraşıyorlardı. Sophronia, ahırda çalışan Roger'ın samanlıktan şapkasını salladığını gördüğünü sandı. Bunun dışında, annesi bile göstermelik bir şekilde el sallayarak eve girdi.

HAVA HAYDUTLARI KÜSTAHTIRLAR VE KÖTÜ GİYİNİRLER; ONLARDAN SAKININ

At arabası muhteşemdi. Otomatik olarak açılıp kapanan son model bir tavanı, ileri geri hareket eden bir ayak taburesi ve katlanan bir çay kutusu vardı. Kiralanmış bir araçtı ama özel bir araç gibi donatılmışı. Duvarları, yolun gürültüsünü azaltmak için gece mavisi kapitoneyle kaplanmıştı ve ısınmak için altın püsküllü battaniyeler vardı.

Sophronia, bunların hepsini henüz yeni yeni fark ediyordu ki Matmazel Geraldine şemsiyesinin sapıyla tavana vurdu ve öne savruldular.

At arabasının iç dekorasyonundan daha şaşırtıcı bir şey varsa o da arabada iki tane daha öğrenci olmasıydı. Matmazel Geraldine'in çayını içtiği, Sophronia'nın servis asansöründen düştüğü ve tüm dünyevi eşyalarını bir bavula tıktığı zaman boyunca sabırla arabanın içinde beklemişlerdi.

Sophronia'nın tam karşısında, neşeli ve canlı görünen bir genç hanım oturuyordu. Sophronia'dan biraz daha küçüktü. Kabarık

bal rengi saçları ve yuvarlak, porselene benzeyen bir suratı vardı. Parlak kırmızı elbisesine kocaman, kırmızı ve yaldızlı bir broş iliştirilmişti. Saçları, takısı ve elbisesi skandaldı; fahişelik eğitimi alan biri gibi görünüyordu. Sophronia oldukça etkilenmişti.

"Aman Tanrım!" Kız, sanki Sophronia'nın varlığı arabanın içinde o gün gerçekleşen en heyecan verici olaymış gibi bağırdı. Hiç etkilenmemişe ya da eğlenmemişe benzeyen ve öylece oturan diğer yolcu göz önüne alındığında, bu çok da şaşılacak bir şey değildi.

"Nasılsınız?" dedi Sophronia.

"Teşekkürler, siz? Mükemmel bir gün, değil mi? Gerçekten mükemmel bir gün. Ben Dimity. Siz?"

"Sophronia."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Yetmez mi?"

"Ah, yani benim tam adım Dimity Ann Plumleigh-Teignmott."

"Sophronia Angelina Temminnick."

"Aman Tanrım, söylemesi epey zormuş."

"Öyle mi? Sanırım haklısın." *Sanki Dimity Ann Plumleigh-Teignmott söylemesi çok kolay bir isimmiş gibi.*

Sophronia kızıdan gözlerini kaçırdı ve arabadaki diğer yolcuyu incelemeye başladı. Dev melon şapka ve yağlı pardösünün altında nasıl birinin olduğunu hayal etmek oldukça zordu. Ancak Sophronia tahmin etmek zorunda kalsa, pis bir oğlan çocuğu olduğunu düşünürdü. Kalın camlı gözlüğü, çatık kaşları ve dizinin üstünü kaplayan ve dikkatinin tümünü verdiği büyük ve tozlu bir kitabı vardı.

Sophronia burnunu kırıştırarak kıza sordu: “Bu ne?”

“Ah o mu? O Pillover.”

“Pillover de ne demek?

“O benim erkek kardeşim”

“Ah, acını paylaşıyorum. Benim de birkaç tane var. Erkek kardeşler tam bir dert.” Sophronia başını salladı. Garip şapkanın ve pardösünün sebebini şimdi anlamıştı.

Pillover kafasını kaldırıp gözlüğünün arkasından ikisine de fena bir bakış fırlattı. Sophronia’nın on üç yaşlarında olduğunu düşündüğü kızdan birkaç yaş daha küçük görünüyordu.

“O da Bunson’ın okuluna gidecek.”

“Nereye dedin?”

“Bunson ve Lacroix’nın Erkek Politeknik Okulu. Bilirsin işte, diğer okul.”

Sophronia’nın Dimity’nin neyden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu ancak kibarlığa devam etti.

Kız çene çalmaya devam etti. Biraz geveze birine benziyordu. Sophronia bu duruma ailesinden alışıktı. Onlar da çenesi düşük tiplerdi ama konuştukları konular Dimity’nin konuştuğu konulardan çok daha az ilgi çekiciydi.

“Annem ve babam onun şeytani bir dâhi olmasını istiyorlar ama o Latin şiiiriyle ilgileniyor. Öyle değil mi Pillover?”

Çocuk ablasına pis bir bakış attı.

“Pillover kötü çocuk olmakta oldukça başarısız. Ne demek istediğimi bilirsiniz. Babamız Ölüm Gelinciği Konfederasyonu’nun kurucu üyesi, annemiz de niyeti şüpheli bir mutfak kimyageri.

Ancak zavallı Pillover, Muhteşem Derecede Büyüten Kötücül Büyüteç'ile karıncaları bile öldüremiyor. Öyle değil mi Pillover?

Sophronia konuşmanın gidişatını takip edememişti. "Ölüm Gelinciği Konfederasyonu mu?"

Dimity buklelerini hoplatarak kafasını salladı, "Biliyorum, bunu onaylamak çok zor. Ama olumlu yönden bakmaya çalışıyorum. En azından bir Pickleman değil.

Sophronia'nın gözleri açıldı. "Ah, evet, neyse ki!" Pickleman mı? *Pickleman da neyin nesi?* diye düşündü.

Hakkında konuşulan oğlan çocuğu kitabını bıraktı. Kendini savunmaya çalışacağı belliydi. "Üzerine biri oturmaya çalıştığında kendiliğinden hareket eden körüklü bir oturak yaptım. Ayrıca bir de pudingin kıvama gelmesi için bir türlü soğumayan krema tenceresi vardı."

Dimity, çocuğun savunmasına karşı parantez açarak bilgi vermekte başladı. "O oturak üzerine oturacak kişiye yardımcı oluyordu. Aşçı da bahsettiği Kötü Krema Tenceresi'ni ekmekleri sıcak tutmak için kullanıyordu.

"Ah anlıyorum.

"Aile sırlarını böyle ortaya dökmen hiç hoş değil!"

"Kabul et Pillover, sen hayal kırıklığı yaratacak derecede iyisin."

"Bunu sevdim. Peki ya sen, sen çok mu şeytanisin sanki? Sen evlenmek ve bir hanımefendi olmak istiyorsun. Böyle bir şey ailemizde hiç görülmedi. Ben en azından deniyorum."

"Görgü okulu hanımefendi olmasını sağlayabilir ama, değil mi?" En azından Sophronia bu konuda bir şeyler biliyordu.

Çocuk alaycı bir şekilde güldü. “Pek değil. Hele bu okul hiç değil. Bu tamamen yanlış bir okul. Ya da doğru gibi görünen yanlış bir okul mu demeliydim? Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.” Pillover Sophronia’ya komik bir bakış attı ve utanmışa benzeyerek kitabını okumaya devam etti.

“Ne demek istiyor?” Sophronia, erkek kardeşinin davranışına bir açıklama getirmesi için Dimity’ye döndü.

“Nasıl yani, bilmiyor musun?”

“Neyi bilmiyor muyum?”

“Aman Tanrım. Sen gizli bir üyesin! Hiç aile bağlantın yok mu? Yani öylelerini aldıklarını biliyordum elbette ama onlardan biriyle tanışacağım hiç aklıma gelmezdi. Ne kadar muhteşem! Gözetim altında mıydın? Bazen bunu yaptıklarını duymuştum.”

Matmazel Geraldine tam bu noktada araya girdi. “Bu kadarı yeter, Bayan Plumleigh-Teignmott.”

“Tabii, Matmazel Geraldine.”

Matmazel Geraldine onları görmezden gelmeye devam etti.

“Peki, nereye gidiyoruz?” Sophronia bunun güvenli bir soru olduğunu düşünmüştü. Okulun kendisinden bahsetmemeleri gerektiği açıktı.

“Onu da mı bilmiyorsun?” Dimity’nin ses tonu acımayla doluydu. “Matmazel Geraldine’in Seçkin Genç Bayanlar için Görgü Okulu’na”

Sophronia başını salladı. “Hayır, yani bu okul tam olarak nerede?”

“Bunu kimse tam olarak bilmiyor ancak okul güneyde. Dartmoor ya da oralara yakın bir yerde.”

“Bu neden bu kadar gizli bir bilgi?”

Dimity başını salladı. Bukleleri havada uçtu. “Hayır, o anlamda söylemedim. Yani sabit bir yeri yok.”

“Neyin?”

“Okulun.”

Sophronia çılgık atan kızlarla dolu ve rayların üzerinde çalılardan arasından geçen devasa ve heyecanlı bir makine hayal etti. “Okul, seyyar mı? Nasıl yani, yüzlerce küçük bacağı mı var?”

“Bacak mı? Evet, seyyar ama bacakları yok. Sanırım... Bilirsin işte...” Dimity kafasını geriye atıp tavana baktı.

Sophronia bu konuyu biraz daha sorgulayacaktı ama araba aniden korkunç bir sallantıyla durdu ve Sophronia, Dimity’nin üzerine, Pillover da Matmazel Geraldine’in üzerine yuvarlandı.

Matmazel Geraldine bir çılgık attı -muhtemelen Pillover’in kirli montuyla burun buruna kaldığı için- ve çocuğu üzerinden fırlatmak için kollarını ve bacaklarını çırpı.

Sophronia ve Dimity kıkırdarak ayağa kalktılar.

Pillover, yaşından ve giyiminden beklenmeyen bir ağırbaşlılıkla müdirenin üzerinden kalktı ve melon şapkasını yerden aldı.

“Neler oluyor?” Matmazel Geraldine, şemsiyesini arabanın tavanına vurarak bağırdı. “Arabacı? Arabacı!”

Araba hareketsiz duruyordu. En azından ileri gitmiyordu. Yalnızca ara sıra, açık denizde süzülüyormuş gibi öne doğru sallanıyordu.

Arabanın kapısı hızla açıldı. Arabacı yerine, garip görünen bir beyefendi görüldü. Üzerine tüvit bir binici pantolonu, botlar, kırımızı bir ceket ve binici şapkasıyla, ava çıkmak için hazırlanmış

gibiydi. Koruyucu gözlüğü vardı ve uzun atkısı, kutup araştırmacılarınıninki gibi sarmalanarak yüzünün alt kısmını kapatmıştı.

Araba tekrar sallandı. Atlardan biri acı acı kişnedi.

Garip görünüşlü adamın kravatında soğan şeklinde kocaman pirinç bir broş vardı ve arabadakilerin üzerine oldukça muhteşem görünen bir tabanca doğrultmuştu. Sophronia silahı görünce kitlendi. Daha önce gerçek bir silahla karşı karşıya kalmıştı. Şoktaydı. *Silah patlayabilir ve biri yaralanabilirdi.*

Pillover, "Haydutlar!" diye çığlık attı.

"Hayır." Matmazel Geraldine dişlerini gıcırdatarak düzeltti. "Daha kötüsü: Hava haydutları." Sophronia, Matmazel Geraldine'in ses tonunda bir gariplik hissetti. Sanki şaşırmamış gibiydi. Sophronia Matmazel Geraldine ve bu hava haydudu hakkında şüphelenmeye başladı.

Matmazel Geraldine uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Bayım, bizden ne istiyorsunuz? Ben bir müdireyim ve bu çocukları gitmeleri gereken yere götürüyorum."

Sophronia, Matmazel Geraldine'in yağ çektiğini düşündü.

"Değerli hiçbir şeyimiz yok. Biz..."

Haydut, Matmazel Geraldine'i susturdu. "Sessizlik! Şu güzel eldivenlerin sizde olduğunu biliyoruz. Prototipi verin."

"Neden bahsettiğiniz konusunda en ufak bir fikrim yok." Müdirenin titrek gülümsemesi çok başarılıydı ama görünen o ki yeteri kadar ikna edici değildi.

"Elbette biliyorsunuz. Eldivenler nerede?"

Matmazel Geraldine başını salladı. Kirpikleri çok hoş bir şekilde aşağı indi.

“Tamam, bizim bir göz atmamızın mahsuru yok herhalde.”

Adam kafasını arabadan hafifçe geri çıkardı ve anlaşılabilir şekilde dışarıya bağırdı. Arabanın tepesinde bir gümbürtü koptu. Sophronia ve diğerleri sessizce valizlerinin, sandıklarının, çantalarının ve şapka kutularının tavandan düşerek yere çakılmasını izlemekten başka bir şey yapamadılar. Burada hepsi açıldı ve tozlu yolu kıyafetler, şapkalar ve ayakkabılar kapladı.

Liderleri gibi giyinmiş olan iki haydut daha indi ve saçılan eşyaların altını üstüne getirerek arama yaptılar. Aradıkları şey, küçük bir şey olsa gerekti çünkü boyutu fark etmeksizin bütün valizleri boşalttılar. Hatta adamlardan biri, sandıklardan birini bıçakla yardı ve saklı bölme olup olmadığını kontrol etti.

Özel eşyaların böylesine ortalığa saçılması çok utanç vericiydi. Sophronia, Pillover'ın tüm iç çamaşırlarını görmüş olmasından oldukça utanmıştı. O hem bir yabancı hem de bir erkekti. Ayrıca Matmazel Geraldine'in oldukça seksi gece giysileri vardı. Mor pazen kumaştan bir geceliği vardı, bir düşünün hele!

Hava korsanının hareketleri yavaş yavaş öfkeli bir hal alıyordu. Liderleri arabadakilerin başında nöbet tutuyordu ve sürekli devam etmekte olan aramayı kontrol ediyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra, adamın silah tutan eli yorgunluktan titremeye başladı.

Matmazel Geraldine'e doğru, “Nerede?” diye tısladı.

“Size söyledim genç adam, onu burada bulamazsınız. Her neyse o şey.” Kafasını geriye attı. Gerçekten geriye attı!

“Bu imkânsız. Sizde olduğunu biliyoruz. O, sizde olmalı!”

Matmazel Geraldine burnu yukarıda bir şekilde ufuklara bakarak, “Görünüşe göre istihbaratınız zayıf,” dedi.

“Benimle gel. Çocuklar, siz burada kalın.” Adam Matmazel Geraldine’i arabadan dışarıya sürükledi. Matmazel Geraldine hafifçe karşı koydu ama adamın kendinden güçlü olduğunu fark edince vazgeçti.

“Arabacı nerede?” Sophronia Dimity ve Pillover’a doğru fısıldadı.

“Muhtemelen etkisiz hale getirdiler,” dedi Dimity.

Pillover ekledi: “Belki de ölmüştür.”

“Bizi nasıl buldular? Hiç at sesi duymadım.”

Pillover havayı işaret etti. “Bunlar hava haydudu. Hiç duymadın mı?”

“Evet duydum ama gerçek olduklarını hiç düşünmemiştim”

Pillover omuzlarını silkti.

“Biri tarafından kiralanmış olmalılar,” dedi Dimity. “Sence bu prototip ne için?”

Kardeşi, “Fark eder mi?” diye sordu.

“Gerçekten onda mı olduğunu düşünüyorsun?” Sophronia merak etmişti.

Pillover, koyu renk gözlerinde acımaya benzeyen bir ifadeyle Sophronia’ya baktı. “Elbette onda. Asıl soru, onu yeterince iyi sakladı mı?”

“Ya da bir kopyasını da yaptı mı?” diye ekledi Dimity.

“Kazandıklarını düşünmelerine izin vermek güvenli mi?”

“Gerçekten o kadar ötesini düşünmüş müdür?”

Sophronia, kardeşlerin tahmin seansını böldü. “Çok fazla soru soruyorsunuz.”

Matmazel Geraldine'in bavulları eşeleyen adamlara sert bir şey söylediğini duydular. İkisini de ne olacağını görmek için açık kapıdan dışarı baktılar. Eli silahlı haydut, boştaki eliyle müdirenin suratına vurdu.

"Aman Tanrım," dedi Sophronia. "Şiddet." Paniğini ve garip bir gülme isteğini bastırdı. Daha önce yetişkin bir erkeğin bir kadına vurduğunu görmemişti.

Dimity'nin rengi hafifçe yeşile dönmüştü.

Pillover'in küçük suratı yuvarlak gözlüğünün arkasına gömül-müştü. "Sanırım Matmazel Geraldine buna hazırlıklı değildi."

Değerlendirmesi doğruydı. Matmazel Geraldine bir histeri gösterisi sergileyerek yolun ortasında dramatik bir şekilde bayıldı.

"Ne performans ama. Bir keresinde, kız kardeşim bir fare gördüğünde aynen böyle bayılmıştı."

"Sizce numara mı yapıyor?" Dimity etkilenmeye meyilliydi.

"Numara ya da değil, bizi dımdızlak ortada bıraktı işte."

Sophronia dudaklarını büzdü. *Görgü okuluna gitmek istemiyordu. Ancak hava haydutları tarafından kaçırılmak da istemiyordu.*

Araba tekrar sallandı.

Sophronia tavana baktı. Hava haydutlarının aracı, arabanın tepesinde bavulların bağlandığı borulara bağlanmış olmalıydı. Kafasında parçaları birleştirmeye çalıştı: hava korsanlarının koruyucu gözlüğü ve soğan şeklindeki broşu. Balonla uçuyorlardı. Sophronia başlarındaki bu belayla ilgili bir şey yapmaya karar verdi. "Balonun arabaya bağlı olan iplerini kesmeliyiz, sonra da arabacının koltuğuna geçip atları sürmeliyiz. Harekete geçerse onları geride bırakabilir miyiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pillover kafasını salladı. “Hiçbir bilim adamı hava yolculuğunu kara yolculuğu kadar hızlı hale getirecek bir yol bulamadı. Aslında, Bilimseler Gelişmeler ve Ahlakdışı Üstünlük Başlangıç Rehberi’nin geçen ayki sayısında oldukça ilginç güdümlü prototipler vardı. Esir akımını kullanmayla ilgili bir şeyler yazıyordu ama balonlarda ilgili pek bir şey yoktu, yani...”

Dimity erkek kardeşini susturdu. “Tamam, teşekkürler Pillover.” Gevezelik etmek muhtemelen aileden geliyordu ve Pillover da bazen kendini bundan alıkoyamıyordu.

“Yani?” dedi Sophronia. “Ne gibi kaynaklarımız var?”

Pillover büyük ceketinin ceplerini boşalttı: çam özü sakızı, bir çubuğa bağlı bir monokl –*belki de Muhteşem Derecede Büyüten Kötücül Büyüteç buydu*– ve bir zamanlar ablasının saçına takılı olan uzun bir kurdele parçası. Dimity, ayağının yanındaki küçük sepetten bir kutu sandviç, tahta bir kaşık ve örgü bir oyuncak ahtapot çıkardı. Sophronia’da ise sadece, çay vakti aşırarak önlüğünün cebine koyduğu ve parçalanmış olan bir parça ıslak kek vardı.

Keki üçe böldü. Hem yiyip hem düşünmeye başladılar.

Düşman onları hesaba katmamıştı. Üç haydut bavulları parçalamayı bırakmışlar, tartışmaya koyulmuşlardı. Matmazel Geraldine hâlâ baygın halde yatıyordu.

Sophronia, “Ya şimdi ya hiç,” diyerek Pillover’in büyütecini aldı. Arabanın hava korsanlarının tarafına bakmayan küçük camından dışarı tırmandı.

Arabalara tırmanmak, servis arabalarına tırmanmaktan daha kolaydı. Sophronia aşağıdaki adamlar tarafından görülmeyecek şekilde kendini arabanın üstüne attı. Tavana renkli ve dev bir

hava aracı bağlanmıştı. Tek bir balondan değil, tam dört balondan oluşuyordu. Balonlar, küçük bir sandal boyutunda olan yolcu sepetinin dört köşesine bağlanmıştı. Sepetin ortasında balonlardan daha yükseğe uzanan, yelkeni açılmış bir direk vardı. Dümen pervanesi aşağıdaydı. Yavaşça hareket ediyor ve arabanın tavanına tırmanan Sophronia'nın tam kafasının üzerinde dönüyordu. Oldukça keskin görünüyordu. Sophronia dikkat ederek bağlantı yerine doğru ilerledi.

Halat sıkıca bağlanmıştı ve açmak imkânsızdı.

Sophronia Pillover'ın büyütecini aldı, güneşi yakalamak için doğru açığı aradı ve ipi yakmaya başladı. Yanık ipin kekremesi kokusu havayı kapladı ama ne yaptığını henüz kimse görmüyordu. İpi koparmak çok uzun zaman aldı ama Sophronia en sonunda başardı. Hava aracı koptu, hafif bir rüzgâr yakaladı ve havada süzülerek uzaklaştı.

Sophronia bu başarısının ardından zaman kaybetmeden emekledi ve sürücü koltuğuna oturdu. Arabacı yana kaykılmış yatıyordu. Alnında büyük kırmızı bir leke vardı. Sophronia atların dizginlerini arabacıdan alıp arabayı sürmeye başladı. On dört yaşında genç bir hanımefendinin araba sürmesinin ne kadar uygunsuz olduğunu biliyordu ancak bazen koşullar radikal önlemler almayı gerektirebiliyordu.

Tam o anda, hava haydutları ne olduğunu fark etti ve bağırmağa başladı. Lider silahını ateşledi ancak iskaladı, mermi yakındaki bir ağaca saplandı. Bir başkası hava aracının peşinden gitti. Üçüncüsü ise arabanın arkasından koşmaya başladı.

Sophronia atlara kamçı vurdu ve atlar canlı bir eşkin koşuya başladı. At arabası tehlikeli şekilde sallanıyordu. En son model

olabilirdi ama bu kadar hıza uygun değildi. Birkaç dakikalığına dizginleri gevşetti ve atları tırısı kaldırdı. Geniş bir dönemece geldiklerinde arabayı döndürdü ve atları durdurdu. Aşağı atladı eve arabadan içeri baktı.

Pillover ve Dimity, korkudan açılmış kocaman gözlerle ona bakıyorlardı.

“İyi misiniz?”

“Muhteşemiz,” dedi Dimity.

Pillover, “Sen nasıl bir kızsın?” diye mırıldandı. Beti benzi atmıştı.

Dimity, “Okula neden kabul edildiğini şimdi anladım. Yalnızca sen bu yaşa gelene kadar beklemlerine şaşırdım,” diye ekledi.

Sophronia kızardı. Daha önce yaptığı buna benzer şeylerden dolayı övgü almamıştı. Ya da kimse onu büyük biri olarak görmemişti. Çok gururlandı.

“At arabası sürmeyi nereden biliyorsun?” Pillover, bu soruyu sanki hakaret eder gibi sormuştu.

Sophronia sırtıttı. “Ahırda çok vakit geçiriyordum.”

Dimity, “Ahırdaki yakışıklı çocuklar yüzünden mi?” diye sordu.

Sophronia Dimity’ye ters bir bakış fırlattı. “Şimdi ne olacak, müdireyi almak için geri mi döneceğiz?”

“Ama şu an güvendeyiz, değil mi? Pillover bu fikri sevmemişti. “Buna gerçekten değer mi?”

Dimity, “Doğru olan geri dönmemiz. Onu haydutların arasında bırakamayız,” dedi.

“Ayrıca arabacı baygın halde. Nereye gittiğimizi bilen diğer kişi oydu.” Sophronia hem doğru olanı yapmanın yanı sıra, mantıklı da davranmak istiyordu.

“Ama silahları var,” dedi Pillover. Bu da mantıklıydı.

Sophronia bunu da dikkate aldı. “Haklısın”. Dimity’ye baktı. “Matmazel Geraldine bizim işimize yarar mı?”

Dimity kaşlarını çatı. “Sana yalan söylüyor gibi mi geliyor?” Sophronia başını salladı.

“Bir plana uymak konusunda bana güven vermiyor. Yetişkinlerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Ama bir şeyler yapmamız lazım.”

“Silahlardan bahsetmiş miydin?”

“Ah, kapa çeneni Pillover.” Dimity kardeşini susturdu ve tüm dikkatini Sophronia’ya verdi. “Sen ne önerirsin?”

“Eğer hızla yanlarından geçersen, Bay Pillover ve sen kendinizi bağlayıp Matmazel Geraldine’i yerden kaldıracak mısınız?”

Pillover, “Hanımlar, silahları hatırlatmak isterim,” diye tekrar etti.

Dimity başını salladı. “Bunun için hem ben hem de Pillover gerekecek. Matmazel Geraldine zayıf ama o kadar da zayıf değil.”

Pillover vazgeçmiyordu. “Peki ya tüm bu planı uygularken bize ateş açarlarsa?”

Sophronia ve Dimity aynı anda, “Kapa çeneni Pillover,” dedi. “Halatımız yok.”

Sophronia, Pillover’ın cebinden sarkan uzun kurdeleyi çekip aldı. Dimity sustu, kurdeleyi alıp başını salladı ve işe koyuldu.

Sophronia arabanın kapısını kapadı ve arabacının koltuğuna geçti.

Arabacı uykulu bir şekilde gözlerini kırptırıyor ve kafasını tutuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sophronia, “Sıkı tutunun. Sarsıntılı bir yolculuk olacak,” diye adamı uyardı.

Arabacı, “Ne? Sen de kimsin?” diyecek oldu. Ancak bunu demesine kalmadan mavi elbiseli genç hanım atların dizginlerini yaptı ve dörtnala sürmeye başladı.

Yolun ortasındaki kıyafet ve bavul yığınının yanından geçtiler. Matmazel Geraldine hava haydutlarının çok yakınında duruyor ve trajik bir şekilde şapka kutularının birinin başında ağlıyordu. Diğer iki adam yoktu.

Arabanın kendilerine doğru geldiğini gören adam nişan aldı ve silahını ateşledi.

Mermi, Sophronia’nın kafasının yanından geçti. İçinden adama okkalı bir küfür salladı. Ahırda çalışan Roger’dan bir iki şey öğrenmişti.

Arabacı, korku içinde bir çığlık attıktan sonra çömeldi. Neyse ki dizginleri Sophronia’nın elinden almaya kalkmadı. Muhtemelen bir kâbusun ortasında olduğunu sanıyordu.

Sophronia arabayı döndürdü, müdirenin yanına geldi ve aynı anda dizginleri çekti. Planlandığı şekilde, tam o anda arabanın kapısı “bam” diye açıldı ve dört küçük el Matmazel Geraldine’in şahane elbisesinin siyah dantelinden yakalayarak hızla çekti. Bir yırtılma sesi geldi. Matmazel Geraldine çığlık attı ve arabanın içine yuvarlandı. Ayakları dışarı sarkıyordu.

Hava korsanı silahını yere attı ve Matmazel Geraldine’i yakalamak için arabanın içine atlamaya çalıştı. Müdire acınası gösterisine son verdi ve çılgınca tekme atmaya başladı. Sonunda

ayakkabıları ayağından fırladı ama hayduttan kurtulmayı başardı. Adam ellerinde bir çift siyah saten ayakkabıyla yola yuvarlandı.

Sophronia önüne döndü ve kamçıyı kaldırdı. Atların kamçıya ihtiyacı kalmamıştı çünkü silah sesi ve yeni arabacı kızın arabayı delice sürmesi onları yeterince korkutmuştu. Hep birlikte dörtlüye uzaklaştılar.

TERS 3

İNSANLARLA TANIŞIRKEN NELER YAPILMAZ

A arabacı sonunda kendine geldi ve bir kâbus görmediğini anladı. Gerçekten de arabayı yüzünde ciddi bir ifade olan, soluk kahverengi saçlı, on dört yaşındaki bir kız sürüyordu. Dizginleri Sophronia'nın elinden hızla şekti ve atları durdurdu. Atlar kafalarını öne eğip tüylerini kabarttı.

Sophronia burnunu havaya kaldırarak arabacıya, "Peki o zaman," dedi ve indi. Arabanın içinden ağlamalar ve ciyaklamalar geliyordu. Sophronia kapıyı açtığında, Pillover'ı oturmuş kitabını okur halde buldu. Ablası ise yerde iki büküm yatıyordu.

Çocuk çenesiyle Dimity'yi işaret ederek, "Vuruldu," dedi. Ablası için hiçbir duygu hissetmiyor gibiydi.

"Aman Tanrım!" Sophronia yeni arkadaşının durumunu görmek için içeri girdi. Mermi, Dimity'nin omzunu sıyrıp geçmiş ve elbisesini yırtarak bir yarık açmıştı ama o kadar da kötü görünmüyordu.

Sophronia, Dimity'nin başka yarası olup olmadığını kontrol etti. Daha sonra da yere çömelip oturdu. "Hepsi bu kadar mı? Yani ben çay içerken bile bundan daha çok yara bere içinde kalıyorum. Neden yerde yatıyor?"

Pillover gözlerini devirdi. "Dimity kan görmeye dayanamaz. Her zaman böyledir. Babam sinirlerinin zayıf olduğunu söylüyor. Kendi kanı olmasına bile gerek yok."

Sophronia homurdandı.

"Gerçekten. Bavulunda amonyak tuzu vardı ama geride kaldı. Onu kendi haline bırak. Eninde sonunda toparlanır."

Sophronia dikkatini ağlayan Matmazel Geraldine'e yöneltti. "Bunun nesi var?" Yoksa Matmazel Geraldine de mi yaralanmıştı? Müdire top halinde, elleriyle yüzünü kapamış ağlıyordu.

Pillover, müdirenden de en az ablası kadar rahatsız olmuştu. "Onu içeri çektiğimizden beri böyle. Görebildiğim kadarıyla tek hasar beyinde."

Sophronia daha yakından baktı ve müdirenin ellerinin arkasından gizlice onları izlediğini fark etti. Numara yapıyordu. Ama neden? Bu sayede olanları açıklamaktan mı kurtulacaktı? Çok garip bir kadındı.

Sophronia, diğerleriyle alay etmesine rağmen Pillover'ın da iyi görünmediğini fark etti.

Dikkatini ona yönelterek, "Peki siz iyi misiniz Bay Pillover?" diye sordu.

"Ben seyahatlerde pek iyi değilimdir Bayan Sophronia. Son kilometrede daha sakın gidebilirdiniz."

Sophronia gülümsemesini saklamaya çalıştı. "Belki de. Ama o zaman ne zevki olurdu ki."

“Ah, çok güzel. Siz de o kızıldansınız.”

Sophronia gözlerini kıstı. “Arabacının yanında oturabilirsin aslında. Temiz hava sana çok iyi gelir.”

Pillover alınmış gibiydi, “Dışarıda mı? Bir köylü gibi mi? Hiç sanmıyorum.”

Sophronia omuzlarını silkti. “Bana uyar.”

Pillover, bu cesur bahaneden pek etkilenmemişse benziyordu ve Sophronia’ya düşük bir sınıftanmışçasına baktı.

Sophronia tekrar ağlayan müdireye döndü. “Bunu ne yapacağız?” dedi. Sonra da kadına eğilerek, “Kimseyi kandıramazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?” dedi.

Pillover açıkça kanmıştı. “Numara mı yapıyor? O zaman onunla ilgili bir şey yapamayız. Arabacı nereye gideceğimizi biliyor. O bizi Bunson’ın okuluna götürebilir. Orada da elbet ne yapmasını gerektiğini bilen biri vardır.”

Sophronia başını salladı ve kafasını arabanın camından dışarı çıkararak bağırdı: “Arabacı?”

“Buyurun küçük hanım?” Adam hayatından bezmişe benziyordu.

“Bizi bu Bunson’ın okuluna götürebilir misin?”

“Elbette küçük hanım. Okulunun nerede olduğunun biliyorum. Ama devam edebileceğimden emin değilim. Daha önce hiç hava haydutları tarafından alıkonmamıştım.

Lanet olsun. Sophronia’nın annesi bu durumun nasıl üstesinden gelirdi acaba? Sophronia gözlerini arabacıya dikip omurgasını olabildiğince düzeltti. “Eğer paranı almak istiyorsan bizi götüreceksin. Normal bir hızda git, arada bir gökyüzünü kontrol

et. Bir daha olmaz.” Sophronia kendi cüretine şaşırmıştı. Ayrıca sesinin bu kadar otoriter çıkabilmesine de.

Arabacı da şaşırmış olacak ki tek bir kelime etmeden atları sakın bir tırıs koşuya sürdü.

Pillover gözlüğünün üzerinden baktı. “Bu işi çok iyi yapıyorsun, değil mi?”

“Ne?”

“İnsanlara emirler yağdırmayı. Ben bu işte bir türlü kendime geliştiremedim.”

Sophronia, Pillover’in bu kadar pis görünmesine rağmen nasıl da bu kadar züppe olabildiğini düşündü. Tam bunu dile getiriyordu ki Matmazel Geraldine’in iniltileri artmaya başladı.

Sophronia, “Ah, sus artık. Ne istiyorsan söyle!” diye emretti. Hâlâ buyurgan bir havadaydı.

Müdire şaşırtıcı şekilde kendine söyleneni dinledi. Yapmacık ağlaması Sophronia’ya karşı kızgınlığa dönmüştü. “Bunun olmasını istememiştim, anlıyor musun? Kolay bir görev olacağını söylemişlerdi.” Sophronia, Matmazel Geraldine’in Fransız aksanının kaybolduğunu fark etti. “Biraz doğaçlama tiyatro yapacaktım ve yeni adayları değerlendirecektim. Yalnızca biraz yaşlı görün, biraz aksanlı konuş ve güzel bir elbise giy. Oldukça kolay görünüyordu. Diğerleri çok şanslı olmalı. Senin başaracağın belliydi. Ama hayır! Hem öğrencileri gidip almam hem de kaydetmem gerekiyordu. Bir de, yanımda bir yardımcı olmadan karşı casuslardan gelebilecek beklenmeyen saldırılara hazırlıklı olmam. Yanımda bir yardımcı olmadan beni nasıl gönderirler? Ben! Yani ben bunu istedim mi? İstemedim. Kimin aktif duruma

ihtiyacı var ki? Ben istemiyorum. Bu çok saçma!” Kadın yavaş yavaş kişisel farkındalığının doruğuna ulaşmıştı.

Sophronia bu cümle yığınının altında bir şeylerin yanlış gittiğinin farkındaydı. “Sayın müdire, sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı? Kızgın görünüyorsunuz?”

“Kızgın mı? Elbette kızgınım! Bir daha da bana müdire deme. Kıcımin müdiresi!”

Sophronia bu kelimeyi duyunca şoke oldu. Bu biraz fazla olmuştu.

Matmazel Geraldine ayağa kalktı ve dünyada kötü giden her şeyin sebebi Sophronia’yımsı gibi dik dik ona bakmaya başladı. “Yüzüm acıyor, elbisem paramparça, ayakkabılarım yok!” Bunlar söylerken ağlamaklıydı.

“O zaman siz bizim müdiremiz değilsiniz!”

“Nasıl olabilirim? Ben daha on yedi yaşındayım. Herhalde bir görgü okulunun müdiresi olabileceğimi düşünecek kadar naif olamazsınız.”

“Ama böyle düşünmemizi istemediniz mi?”

“Ben sizinle ilgili hiçbir şey düşünmedim,” diye mırıldandı Pillover ve kitabına geri döndü.

Sophronia, “O zaman siz kimsiniz?” diye sordu.

“Ben Bayan Monique de Pelouse’um,” dedi. Bu ismi tanımlarını beklercesine durdu.

Sophronia ona boş boş baktı. “O zaman gerçek Matmazel Geraldine nerede?”

Monique elini havada sallayıp burnunu çekti. “Ah, o artık okuldan pek ayrılmıyor. Ayrılsa da pek bir işe yaradığı söylenemez. Onun yerine hep dublörlerini yolluyorlar.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Hem daha kolay, hem de kolay bir bitirme projesi.”

“Peki yolluyorlar dediğiniz kim?”

“Öğretmenler elbette. Ancak benden ve sorunlarımdan konuşuyorduk.”

Sophronia, Monique’i ciddi bir şekilde baştan aşağıya süzdü. “Sanırım bu sorunu bir araba yolculuğunda çözemeyeceğiz.”

Pillover kitabının arkasından onaylamayan bir şeyler mırıldandı ancak durumdan keyif duyduğu sesinden anlaşılıyordu.

Monique, Sophronia’ya küçümsercesine, “Sen kim olduğunu sanıyorsun? Gizlice alınan bir öğrencisin işte. Önemli biri değilsin. O kadar iyi de değilsin. Kendinle ve küçük araba kurtarışınla çok gurur duyuyorsun, değil mi? Benim sana ihtiyacım yoktu! Ben üst düzey bir öğrenciyim ve bitirme projemin üzerinde çalışıyordum. İşe yaramaz üç çocuğu gidip almak gibi bir işti bu.”

Kitabın arkasından Pillover’in sesi duyuldu. “Bütün işin bu muydu yani?”

Monique patladı: “Elbette değildi. Gidip prototipi de almam gerekiyordu.”

Sonunda Pillover konuyla ilgilenmeye başlamıştı. “Şu hava haydutlarının aradığı prototip mi?”

Sophronia, “Hem neyin prototipi bu?” diye sordu.

“Saçma sapan konuşmayın. Ben nereden bileyim.”

“Bana bu bitirme projesinin gerçekte ne olduğunu söyler misin?” Sophronia bu okulla ilgili git gide daha fazla meraklanmaya başlıyordu. Annesi bu okulun ne türde olduğuyla ilgili yanlış yönlendirilmiş olabilirdi.

“Hayır.” Monique ona pis bir bakış attı ve dikkatini camdan dışarıya verdi.

Sophronia kızın bunca nefretini kazanmak için ne yaptığını anlamamıştı. Onu hava haydutlarına bıraksaydı keşke. Pillover’a döndü, o da Sophronia’yı umursamıyordu. İçini çekti ve kızgın bir şekilde arkasına yaslandı. Birkaç dakika düşündükten sonra, Pillover’ın yanındaki boş yere oturdu ve çocuğun keçi gibi kokmasını umursamadan, omzunun üzerinden kitabı okumaya çalıştı. Tüm erkek çocuklar keçi gibi kokardı. Araba küçük ve durgun bir kasaba olan Swiffle-on-Exe’ye geldi ve yolculuk testini başarıyla geçmiş oldular.

Araba durduğunda Dimity yavaş yavaş gözlerini açtı. “Ah! Ne? Ben uyuya mı kaldım?”

Erkek kardeşi kısaca, “Hayır. Bayıldın. Kan yüzünden,” diye açıkladı.

“Ah, öyle mi? Özür dilerim.” Dimity yaralı omzuna baktı. “Ah!” dedi ve gözleri tekrar yuvalarında döndü.

Sophronia hemen yanına eğildi ve eliyle yarayı kapadı. “Bak artık görmüyorsun!”

Dimity dikkatini tekrar ona verdi. “Ah! Acaba üzerine bir şey mi kapatsak?”

“İyi fikir. Gözlerini kapa.” Sophronia arabanın kapağından sallanan uzun kurdeleyi alıp Dimity’nin omzunun etrafına doladı.

“Keşke annem gibi korkusuz olsaydım. Biraz da ona benzeseydim fena olmazdı. Bu her şeyde işe yarardı.” Dimity dikildi.

“Neden? Annen nasıl biri?”

“Benden daha çok Pillover gibi biri.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sophronia, Pillover'ı devasa elbiselerinden dolayı tam olarak görememişti ve yalnızca, "Ah!" diyebilirdi.

"Bilirsin, karanlık ve esrarengiz. Ben de öyle olmak isterdim. Çok romantik bir görünüm, bir falcı gibi. Ben ölsem de öyle çekici görünemem."

"Omzundaki kurdele seni kesinlikle bir falcı gibi gösteriyor."

"Ah, öyle mi? Muhteşem. Biliyor musun, Sophronia, istesen sen de öyle olabilirsin."

"Nasıl?"

"Yani karanlık ve esrarengiz."

Sophronia, sıkıcı kahverengi saçları, sıradan yeşil gözleri olan çilli suratlı bir kızdı. Herhalde kendini en son tanımlayacağı sıfatlar, karanlık ve esrarengiz olurdu.

Dimity'nin dikkati hızla başka bir konuya kaydı. "Neredeyiz?"

Pillover kitabını kapatarak, "Sonunda Bunson'ın okuluna geldik," dedi. Okula varışa abartılı bir şekilde hazırlandı. Tabii artık bavulları olmayınca göze komut verilmediği için buhar enerjisi tükenene kadar boş boş dolaşan bir mekanik gibi geliyordu.

Arabanın kapısını, dış kullanıma müsait sert bir ev mekaniği açtı.

Sophronia, "Bu da ne?" diye bağırdı. Hayatında bu kadar dev bir mekanik görmemişti. Frowbritcher'dan çok daha uzundu ve bir koni şeklindeydi. Sırtına bir el arabası iliştirilmişti. Suratın olması gereken yerde ise, bir saatin arka tarafı gibi karmakarışık kablolar ve çarklar vardı.

“Taşıyıcı mekanik.” Pillover ayağa kalktı, dev kitabını kolunun altına aldı ve arabadan indi. Arkasına bakmadan, “Siz ikiniz, geliyor musunuz?” diye sordu.

Mekanik, “Bavulunuz nerede, efendim?” diye sordu. Sesi Frowbitcher’inkinden daha yüksek ve tizdi. Başında ters taktığı gri bir şapka vardı ve boynundaki kravatta pirinç bir ahtapot broşu vardı. Bu çok garipti. Sophronia bir robotun kıyafet giydiğini daha önce hiç görmemişti.

Pillover, “Ah evet, kıyafetlerim yaklaşık on beş kilometre geride, yolun ortasında duruyor.”

“Efendim?” Taşıyıcı robotun kafası karıştı ve iki yana sallanmaya başladı. Küçük bir tren gibi, bir rayın üzerinde hareket ediyordu.

Sophronia, etrafı daha iyi görebilmek için arabadan indi. Taşıyıcı robotu parçalarına ayırıp ayıramayacağını düşündü.

Dimity onu takip etti.

Robotun dikkati hızla ona çevrildi.

“Kadınlar giremez, efendim.” Pır pır eden ve tıslayan bir ses çıkardı ve kravatinin altında bir duman bulutu saldı. Bulut, saat mekanizmasına benzeyen suratına kadar çıktı, sonra da kayboldu.

Pillover arkasını döndü. “Ne?”

“Okula kadınlar kabul edilmiyor, efendim.” Robot yeniden puf puf etti. Kravatı da havalandı.

“Ama onlar kadın değil ki. Onlar sadece kız. Görgü okuluna gidecekler.”

“Kadın olarak algılanıyorlar, efendim.”

“Haydi ama, işleri zorlaştırma.”

Sophronia daha diplomatik olmayı denedi. “Bir yetkiliyle konuşmamız gerekiyor. Arabamıza saldırıldı ve gözetmenimizi hırpaladılar.

“Kadınlar giremez!” Taşıyıcı robot bu konuda çok katıydı. Göğüs kısmındaki panel kenara kaydı ve kocaman bir silah çıktı.

Sophronia donakaldı. Silah mavi alevler saçarak ateşledi. Dimity’nin saçlarını yakabilecek kadar yakınlarından geçti.

Kızlar arabanın içine kaçtılar. Arabacının o gün içinde artık daha fazla saçmalık çekecek hali kalmamıştı ve arabayı sürmeye başladı. Alev fırlatan robot onları takip etmedi.

Araba okul bahçesinin dışında durdu. Sophronia burnunu arabanın camına yapıştırdı ve dışarıya baktı. Bunson’ın okulu devasaydı ama oldukça garip ve karmaşık görünüyordu. Hiç de saygın bir eğitim kurumu gibi durmuyordu. Kulelerin bazıları kare, bazıları da yuvarlaktı. Bazıları eski, bazıları yeni bazıları da yerel mimariye hiç benzemeyen tarzdaydı. Kulelerin arasında teller gerilmişti ve dışarı çıkan çubukların uçlarından ağlar sarkıyordu. Pencerelerin çoğunda turuncu bir ışık yanıyordu, oradan buradan duman çıkıyordu ve dev bir baca dışarıya siyah duman bulutları püskürtüyordu.

Sophronia, Dimity’ye baktı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Erkek kardeşimden hayır yok. İçeri girer girmez bizi unuttu.”

“Hava kararmaya başlıyor.” Sophronia bir zamanlar müdireleri olan genç kadına döndü. “Onun işini yapması gerekiyor.”

Dimity derin bir nefes aldı, Monique’in yanındaki boş yere oturdu ve kızın kolunu dürttü.

“Ne istiyorsun?”

“Akademinin nerede olduğunu bilmiyoruz. Sürücü de bilmiyor.”

Monique de Pelouse hiçbir şey demedi.

Sophronia kollarını birleştirdi ve kıza ters ters bakmaya başladı. Dimity bir Sophronia, bir diğer kıza baktı ve sonra o da kollarını kavuşturarak ters ters bakmaya başladı. Gerçi onlar kadar hiddetli değildi.

Sonunda Monique pes etti. “Pekâlâ!” Şemsiyesiyle arabanın tavanına vurdu. Arabanın kapısı açıldı ve arabacı kafasını içeri soktu.

“Shrubbery Yolu’ndan Nib and Crinkle Pub’a doğru git. Sonra sola dön ve çitin arkasındaki patikayı takip et. Bir saat sonra yolun sonu bir ağaç çalılığına varacak. Oradan sağa dön. Geri kalanını sonra anlatacağım. Ve acele et. Gün batmadan orada olmalıyız yoksa yolu bulamayız.”

“Ama hanımefendi, oralar hep boş arazi.”

“Elbette öyle. Yolun kenarında duracağımızı mı düşündün?”

“İnsanlar hep Dartmoor ile ilgili hikâyeler anlatıyor. Söylenene göre insanlar orada sisin içinde kaybolurmuş ve asla geri dönemezlermiş. Ya da kurtadamlar onları yermiş. Ya da vampirler onları kaçırmış. Ya da hava haydutları onları öldürürmüş.”

Bu noktada Monique, emir verme konusunda Sophronia’dan çok daha başarılı olduğunu kanıtladı. “Saçmalığı bırak, arabacı. Gün batmadan orada olmalıyız dedim.”

Arabacı bozulmuştu. Memnuniyetsiz bir şekilde koltuğuna oturdu. Yorgun atlar bir kez daha harekete geçti.

İlk başta her şey normal görünüyordu ancak araba patikaya girdikten birkaç dakika sonra, araba Sophronia’nın hayatında

hissettiği en ani rüzgârla sarsılarak sallanmaya başladı. Yüzünü cama bastırdı. Etrafları uçsuz bucaksız bir çayırda çevriliydi; yaz sıcağından kahverengileşmişti ve rüzgârda hafif hafif sallanıyordu. İlerde sisle kaplı boş arazi görünüyordu. Yer yer küçük ağaç öbekleri ve ufak pınarlar bu monotonluğu parlak bir yeşillikle bölüyordu.

“Hepsi bu mu?” Sophronia şüpheliydi.

Dimity omuzlarını silkti. “Rüzgârlı.”

Monique sevimsiz bir gülümsemeyle, “Sizi görüntü yanıltmasın,” dedi. “Bu en güzel kısmı. Biraz sonra kayalar kırık kemikler gibi topraktan çıkacak ve sis o kadar hızlı bir şekilde yükselecek ki nereye gittiğinizi ya da nerede olduğunuzu göremeyeceksiniz.”

Sophronia pek korkmuşa benzemiyordu. “Beni böyle konuşarak korkutacağınızı mı sanıyorsun? Benim de büyük kız kardeşlerim var, buna emin olabilirsiniz.”

Monique ona pis bir bakış fırlattı ve arabanın tavanını vurarak arabacıya yeni bir yol tarifi verdi.

Araba döndü, çalılıkta görünmez bir patikaya girdi. Sis mi etraflarını kapatmaya başlıyordu yoksa sisin içine mi giriyorlardı, belli değildi.

Sophronia midesinde bir sancı hissetmeye başladı. Ya gerçekten o boş arazide gezinen kurtadamlar varsa? Sonra sis açıldı ve okul görüldü. Güneşin son ışıkları arabanın uzun gölgesini oluşturdu ve Matmazel Geraldine’in Seçkin Genç Bayanlar için Görgü Okulu’nu aydınlattı. Hayır, okul yüzlerce küçük bacasının üzerinde arazide dolanıyordu. Dev kütlesiyle hafif hafif sallanıyordu.

DERS 4

BİR GÖRGÜ OKULU NASIL DÜZENLENMELİ?

“Aman Tanrım!” dedi Sophronia. “Bu okul fazla yemiş bir kırkayağa benziyor.”

Gerçekten de öyleydi. Tek bir zeplinden çok üç zeplinin bir araya gelmiş hali gibiydi. Altında kat kat güverteler vardı. Bazılarının üstü açık bazılarınınnsa kapalıydı ve batan güneşin son ışıklarını yansıtıyordu. Arkada dev bir pervane yavaş yavaş dönüyor ve akım oluşturunuyordu. Muhtemelen itici güç yerine yönlendirme sağlıyordu. Aşağıdaki güvertelerin arkasından kocaman dumanlar çıkıyordu ve havaya karışıyordu. Sanki sisi bu duman oluşturunuyor gibiydi. Üç uzun bacadan sakın sakın siyah dumanlar çıkıyordu.

Sophronia büyülenmişti. Hayatında gördüğü en etkileyici şeydi ve duyduğu görgü okullarına hiç benzemiyordu. Kız kardeşlerine göre, görgü okullarının çoğu İsviçre'deki kalelerdeydi. Ama Sophronia etkilendiğini belli etmek istemedi. Bu çok çocukça

olurdu. Onun yerine üstünkörü bir şekilde, “Tahmin ettiğimden daha büyükmüş,” dedi.

Dimity gergin bir şekilde, “Çok yüksek, değil mi?” dedi.

Araba yaklaştıkça, Sophronia okulun ilk düşündüğünden daha hızlı hareket ettiğini fark etti. Muhtemelen Dartmoor üzerinde esen ve ağaçları orantısız bir şekilde eğen çetin rüzgâr sayesinde hareket ediyordu. Tam yakalayacakları anda atlar korkuyla kişnedi ve araba aniden durdu.

Kapı hızla açıldı. Önlerinde genç bir adam duruyordu. Petunia'nın bayılacağı türden uzun boylu ve esmer bir tipti. Çapkın bir yakışıklılığı vardı. Siyah bir ipek silindir şapka ve boynundan bileklerine kadar uzun bir pardösü giyiyordu. *Babası görse, kesin sesinde tiksinti dolu bir tonlamayla, “Genç züppe”* derdi. Sophronia onun da yeni bir tür hava haydudu olmasından korktu. Tek fark, gözünde koruyucu gözlük olmamasıydı ve onlara sırtıyordu.

“Hanımlar!”

Monique'in yüzü mahcupça kızardı. “Kaptan.”

“Bu akşam rüzgâr çok sert. Sizi almak için bir türlü alçalamadık. Maalesef günbatımına kadar bekleyeceksiniz. Daha sonra sizi götüreceğim.

Monique'in kibar sesi değişti. “Ah, beklemek zorunda mıyız?”

Genç adamın neşeli sesi, kızın memnuniyetsizliğinden pek etkilenmemişti. “Evet.”

“Pekâlâ.” Monique adama elini uzattı ve adam inmesine yardım etti.

Monique'e daha fazla eşlik etmedi ve Dimity ve Sophronia'ya dönerek sorgulayan gözlerle onlara baktı. “Haydi hanımlar, vakit nakittir.”

Dimity küçük sepetini topladı ve yanakları heyecandan kızarak genç adamın büyük elini tuttu.

Genç adam ona da yardım etti ve daha sonra Sophronia'ya döndü. "Hanımefendi?"

Sophronia arabada bir şey unutup unutmadığını kontrol etti.

Genç adam, bunu izlerken koyu renkli gözleri parladı. "Temkinli bir kızsınız."

Sophronia buna cevap verme tenezzülünde bulunmadı. Adamda tam olarak ne olduğunu tanımlayamadığı bir gariplik vardı. Çok yakışıklı olmasının dışında.

Dışarıda yakıcı bir rüzgâr vardı ve hava gemisi bu havada daha da etkileyici görünüyordu. Atlar huzursuzca gözlerini deviriyor ve koşum kayışlarını çekiştiriyordu. Arabacı onları kontrol etmekte zorlanıyordu. Ancak atların panik yapması için bir neden yoktu. Genç adam arabacıya ödeme yapmak için ilerledi. Bu atları daha da korkutmuştu. Arabacı, becerisi sayesinde, dizginlere hâkim olarak ücretini almayı başardı. Daha sonra atlarını döndürüp yola girmelerini bekledi ve köşede yan yatarak hızla uzaklaştı.

Dimity, Sophronia'nın yanına sokularak fısıldadı. "Çok yakışıklı, değil mi?"

Sophronia anlamazdan geldi. "Arabacı mı?"

"Hayır, sersem. O." Dimity başıyla yeni refakatçilerini gösterdi.

"Sence de biraz yaşlı değil mi?"

Dimity genç adamın yaşını düşündü. Yirmi bir yaşında filan olsa gerekti. "Sanırım. Ama Monique böyle düşünmüyor. Baksana, onunla nasıl flört ediyor. Bu çok utanmazca."

Monique ve genç adam giden bavullardan konuşuyorlardı. Monique heyecanlı el hareketleriyle bavulların nasıl kaybolduğunu, başlarına gelen saldırıyı ve nasıl kurtulduklarını anlatıyordu. Sophronia'nın kısmını biraz atladı, kendi kısmını vurguluyordu. Sophronia kendini savunacaktı ama Monique'in hikâyeyi anlatış biçiminde bir gariplik seziyordu. Bu egodan farklı bir şeydi.

"Monique bir şey saklıyor. Bütün gündür. Ve sakladığı şey yalnızca gerçek kimliği değil?"

Dimity, "Beynini mesela," dedi.

"Bu adamın ayağında ayakkabı yok."

"Evet haklısın. Bu çok garip."

"Ve atlar ondan korktu. Ne zaman yakınlarına gelse, ürktüler."

"Ama neden?"

"Belki de atlara has değer yargıları vardır ve çıplak ayaklı insanlardan nefret ediyorlardır."

Dimity kıkırdadı.

Adam Monique'in hikâyelerinden sıkılmış olacak ki gelip onlara katıldı.

Monique de arkasından geldi ve yapması gerekeni hatırladı.

"Hanımlar, tanıştırmayı unuttum. Bu Kaptan Niall."

Dimity reverans yaparak selamladı. "Kaptan."

Sophronia da Dimity'yi takip ederek yarım yamalak bir reverans yaptı ve mutsuz bir sesle mırıldandı: "Kaptan."

"Bayan Dimity Plumleigh-Teignmott, tam referanslı. Bayan Sophronia Angelina Temminnick, gizli öğrenci." Monique du-
dağını büktü.

Adam silindir şapkasının ucuna dokundu ve her ikisini de eğilerek selamladı.

Kaptan Niall'ın çok güzel bir gülümsemesi vardı ve Sophronia onun kemikleri yokmuşçasına hareket etmesini çok sevmiştir. Sophronia'nın, Kaptan Niall'ın pardösüsünün altına kravat olmadığına dair bir şüphesi vardı. Ayrıca, silindir şapkası, bebek bonesi misali çenesinin altından bağlanmış gibi duruyordu. Sophronia adamın kıyafetindeki hatalarını yüzüne vurmanın kaba olduğunu kanaat getirdi ve onun yerine, "Umarım arabacı bir an önce sağ salim medeniyete ulaşır," dedi.

"Çok düşüncelisiniz, Bayan Temminnick ama yerinizde olsam bunun üzerinde çok durmazdım."

Arkalarında güneş tamamen batmıştı. Hava gemisi havada süzüldü ve sisli ve mor gökyüzüne karışarak görünürden kayboldu.

Genç kaptan, "Hemen döneceğim," diyerek su kanalına doğru yürüdü ve bir kayanın arkasında kayboldu.

Kızlar hâlâ silindir şapkasının tepesini görüyorlardı ancak biraz sonra yavaş yavaş o da yok oldu. Acaba çömeliyor muydu? Rüzgârdan pek bir şey duymak mümkün değildi ve Sophronia'nın kulakları acımaya başlamıştı ama gürültünün arasında acı dolu bir inleme duydu.

Daha sonra kayaların arkasından su kanalından dev bir kurt çıktı. Uzun bacaklı canavarın siyah ve kahverengi alacalı bir kürkü ve ucu beyaz olan kabarık bir kuyruğu vardı.

Dimity korkuyla çığlık attı.

Sophronia bir anlığına donakaldı. Beyni hemen parçaları birleştirerek ona "Kurtadamı!" dedi. Kaptan'ın ayakkabılarının

olmayışı ve uzun pardösüsü şimdi anlam kazanmıştı. Kurtadama dönüşen Kaptan şimdi onlara saldırmak için gelmişti.

Sophronia arkasını döndü ve dosdoğru en yakın koruya doğru koşmaya başladı. Yalnızca güvenliğini düşünüyordu. Monique'in onu durdurma çabalarına aldırış etmedi. Zavallı Dimity'yi bile düşünmedi. Yem olmama güdüsüyle, tek düşündüğü bu yırtıcı hayvandan kaçmak ve güvenli bir yere saklanmaktı.

Kurtadam, herhangi bir kurttan daha hızlı bir şekilde arkasından koştu. Gerçi daha önce Sophronia bir kurt tarafından da kovalanmamıştı. Olağanüstü derecede hızlı ve güçlü olduklarını duymuş ama buna çok da aldırış etmemişti. Bu kurtadam tüm o hikâyeleri doğrulamıştı. Sophronia biraz daha koşmuştu ki, kurtadam onu yakaladı, kafasının üzerine atladı, havada dönüp kızın üstüne kapanarak onu hareketsiz bıraktı.

Sophronia kurtadama çarparak sırtüstü sert çimenin üzerine düştü. Nefesi kesilmişti.

Ayağa kalkamadan göğsünde dev bir pençe hissetti ve kurdun saldırgan suratıyla burun buruna geldi. Hayvanın nemli siyah bir burnu vardı ve dişlerini gösteriyordu. Daha sonra yüz yavaş yavaş yok olmaya başladı ve sonra hiçbir şey olmadı.

Sophronia gözlerini sımsıkı yummuş ve kafasını yana çevirmiş, hayvanın diğer dev pençesiyle öldürücü darbeyi vurmasını ya da devasa dişleriyle boynunu ısırmasını bekliyordu.

Yine hiçbir şey olmadı.

Sophronia, "Sanırım ölmedim," diye düşündü. Gözlerini dikkatlice açtı ve kurdun sarı gözlerini gördü. Gözlerini kısımış bir biçimde ona bakarak sırtıyordu. Dili ağzından sarkıyor ve dev

kuyruğu arkasında sağa sola sallanıyordu. Sophronia şaşkınlıkla şapkanın hâlâ kurtadamın başında sıkıca bağlı olduğunu fark etti.

Kurtadamın bir şapka takıyor olmasındaki uyumsuzluk Sophronia'yı sakinleştirmişti. Daha sonra, Sophronia, Kaptan Niall'in kurtadama dönüştüğünde bile sürekli bir silindir şapka takmasının sebebinin, insanları paniğe sokmamak olup olmadığını düşünecekti. Ya da belki bir centilmenin her durumda şapka takması gerektiğini düşünüyordu.

Ayağa kalmaya çalıştı. Kurt buna izin vermeyince, "Bir daha kaçmayacağım. Özür dilerim. Ama beni çok korkuttun. Daha önce hiç kurtadam görmemiştim," dedi.

Kurtadam başıyla onayladı ve geri çekildi.

Dimity, ayağa kalması için Sophronia'ya elini uzattı. Canavara, "Sophronia'nın ailesi muhafazakâr," diye açıklama yaptı. Ancak yenilikçi bir aileden gelmesine rağmen o da kurtadamlara pek alışık görünmüyordu ve temkinli hareket ediyordu. Belki de kurtadamların yanında böyle davranmak gerekiyordu. Sophronia yeni arkadaşından örnek alarak çok yavaş bir şekilde ayağa kalktı.

Monique araya girdi. "Eğer kendini yeterince küçük düşürdüysen gidebilir miyiz, gizli öğrenci?"

Sophronia hemen cevabı yapıştırdı: "Tutamayacağım bir söz vermek istemem."

"Bence de istemezsin. Dilerseniz, nasıl yapacaklarını göstermek için önden gideyim, Kaptan."

Kurt tüylü ve silindir şapkalı kafasını salladı.

Monique de Pelouse oldukça olağanüstü bir şey yaptı. Sanki bir midillisiymişçesine kurtadamın sırtına bindi.

Bilmiş bilmiş, “Böyle tutunacaksınız,” dedi ve ellerini kurtadamın boynunun etrafındaki tüylere gömdü. “Sonra da eğilebildiniz kadar öne eğileceksiniz.”

Sophronia kızın korsesinin gıcirtısını duydu.

Kurtadam yola koyuldu. O kadar hızlandı ki görüntüsü yalnızca hareket halindeki okula ilerleyen bir lekeye dönüştü.

Sophronia gözlerini kısıp kurtadamın hareketlerini takip etmeye çalıştı. Gemiye doğru, neredeyse imkânsız derecede yükseğe sıçradı. Doğaüstü bir yaratıktı ve belli ki oldukça da güçlüydü ama kurtadamlar bile uçamıyordu. Zaten bunu yapmaya da pek niyeti yok gibiydi. Havanın ortasında asılı kalmış gibi duruyordu.

Dimity, “Orada platforma benzer bir şey olmalı,” dedi.

Sophronia başını salladı. “Belki de uzun iplerle asılıdır.”

Monique indi. Kaptan Niall hızla aşağı indi ve yanlarına geldi. Bekleyen gözlerle Dimity’ye baktı.

Dimity, Sophronia’ya bakarak, “Aman Tanrım,” dedi.

Sophronia gülümsedi. “Düşmekten korkuyorsan ata biner gibi oturabilirsin. Öyle tutunmak daha kolay olur.”

Dimity bu fikir karşısında aşağılanmış hissetti.

“Yalnızca bir öneriydi.”

“Çok sakinsin.”

Sophronia omuzlarını silkti. “Bu tuhaflıklar bünyemi biraz zorladı. İstersen senin yerine ben gideyim.”

Dimity rahatlamışa benziyordu ve tek eliyle arkadaşça bir işaret yaptı.

Sophronia kurtadamın üzerine tırmandı. Annesi, bir kurtadamın sırtına binmesi bir yana dursun kızının bacaklarını

açarak oturduğunu duysa sinir krizi geçirirdi. Sophronia kolları ve bacaklarıyla kurtadamı sıkıca sardı ve “Hazırım,” dedi. Tüyleri saman, sandal ağacı ve domuz sosisi kokuyordu.

Önce yavaşça yükseldi ve Sophronia’nın hızına alışmasını bekledi. Hiç de ata binmeye benzemiyordu. Daha sonra hızlandı. Sophronia başını eğdi ve aşağıdaki çimenleri kayaları izledi. Hava gemisine yaklaştılar. Kaptan Niall sıçradı.

Bir an için Sophronia uçtuğunu hissetti. Rüzgâr saçlarını ve elbisesini uçuşturuyordu, etrafını bir hiçlik kaplamıştı ve yer çok aşağıda kalmıştı. Kurtadam küçük bir platforma hafifçe iniş yaptı. Sıkıntıdan patlamış halde duran Monique onları bekliyordu.

Sophronia tırmandı. “Teşekkürler efendim, çok keyifliydi.”

Kaptan Niall, Dimity’yi almak için aşağıya indi.

Monique onu görmezden geliyordu. O da platformu incelemeye başladı. Kalın bir camdan yapılmıştı. İçi bir kutu gibi boştu ve dört zincire asılıydı. Dört köşede makaralar bulunuyordu; bu da platformun yekpare olarak indirilip kaldırılabilirdiği anlamına geliyordu.

Sophronia boynunu uzatarak baktı ama hava gemisinin altında ne bir delik ne de bir kenetlenme aparatı gördü.

Uzaktan bir çığlık sesi geliyordu ve git gide yaklaşıyordu. Gelen Dimity olmalıydı.

İniş yaptıkları an Dimity bağırmaı bıraktı. Kurtadamın üzerinden indi. Utanmıştı. Sonra da küt diye platforma oturdu.

Monique güldü.

Sophronia arkadaşının yanına koştu. “Kendini kötü mü hissediyorsun?”

“Biraz sinirlerim titredi, kabul etmeliyim. Lütfen bacaklarıma yeniden his gelene kadar beni yalnız bırak. Bu uçuş biraz fazla geldi.”

“Bence çok keyifliydi.”

“Senin bu yönünü yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Pek iyi bir kişilik özelliği değil ama görünen o ki işe yarayabiliyor.” Dimity titreyen elleriyle saçlarını yüzünden geriye attı.

Kaptan Niall, ağzında taşıdığını Dimity’nin sepetini yanına bıraktı ve amirane bir şekilde havladı. Daha sonra bir bacağıyla öne eğilip bir kurt selamı verdi.

Sophronia ve Monique de kibarca reverans yaptılar. Dimity ise oturduğu yerden başıyla selam verdi. Kurt aşağıya atlayarak yanlarından ayrıldı.

“O bize katılmayacak mı?” Sophronia’nın kafası karışmıştı.

“Kaptan Niall okulda yaşamıyor. O bir kurtadam. Onlar süzülemez. Bilmiyor muydun?”

Sophronia bunu bilmiyordu ama haksız yere azarlandığını ve terk edildiğini düşündü. Kaptan Niall’ın çıplak ayakları ve garip kıyafetleriyle orada burada saklandığını düşününce adamı çok daha sevmişti. Onunla yakın arkadaş olabilirdi.

Ama onun yerine Dimity vardı.

Dimity sanki düşündüklerini duymuş gibi gülümsedi. “İyi ki burada benimlesin. Tek başıma gelmekten çok korkuyordum. Burada herkes birbirini önceden tanıyor.”

Sophronia çömelip arkadaşının elini tuttu. İyi ki de çömelmişti çünkü platform aniden sağa sola sallanmaya ve yukarıdaki hava gemisine yükselmeye başladı.

Sallantı neredeyse Monique'i aşağı düşürecekti. Heyecanla bir çılgık attı. Sanki tüm bunların hepsi onun fikriymiş gibi o da yere oturdu.

Platform hız kazanıp yükselmeye başladı. Hava gemisinin altı tahta ve metalden oluşuyordu. Sophronia, "Çarptığı anda kafataslarımızı kırar bu!" diye düşündü. Ellerini kaldırım kafasını koruma isteğini zor bastırdı. Monique cesur bir şekilde oturuyordu. Sophronia ona daha fazla koz vermek istemedi.

Dimity'yle birbirlerine korku dolu bakışlar atıldılar.

Son anda, üstlerindeki bir bölme açıldı ve hızla akşam soğuşundan sıcak ve karanlık geminin içine girdiler.

Platform durdu. Bölmenin kapağı arkalarından kapandı. Her yer kapkaranlıktı. Rüzgârın şiddetinden sonra bu sakinlik çok fazlaydı.

Sophronia'nın gözleri karanlığa çabuk alıştı. Kocaman, mağara gibi bir odadalardı ve etraflarında dağınıkça yerleştirilmiş kirişler ve payandalar vardı. Dev bir sandalın içi gibi bombeliydi.

Önce arkadaşça bir konuyu tartışan kadın sesleri duydular. Daha sonra karşılarındaki bir kapı açıldı ve sarı bir ışık huzmesi yayıldı. Birbiri ardından üç kadın silueti belirdi. Hepsinin üzerinde, iffetli İngiliz üst sınıf kadınlarının giydiği kabarık elbiselerden vardı. Kadınların ilki orta boyda ve kilodaydı ve yüzünü bir hale gibi çevreleyen sarı bukleleri vardı. Daha sonra uzun bir kadın, en son da kısa ve tıknaz bir kadın belirdi.

Bayan Orta elinde bir lamba tutuyordu ve üç kadından en güzeli kesinlikle oydu. Ama bir opera sanatçısını bile kıskandı-

racak kadar makyaj yaptığı için, güzelliği bu makyajın altında kaybolmuştu.

Dimity büyülenmişti. “Allığına bak!”

“Neyine?” Sophronia şok içindeydi. Kötü itibarlı kadınlar dışında kimse böyle allık sürmezdi. Ne tür bir görgü okulunda çalışanlar kötü kadın gibi görünürdü ki?

“Allığına diyorum. Yanaklarındaki kırmızı boyaya işte.”

“Ah, ben onu reçel sanmıştım.”

“Gerçekten mi?” Dimity kibarca kıkırdadı.

Kısa ve tıknaz kadının kıyafeti biraz daha muhafazakârdı. Rahibe cübbesi kesilip biçilerek kabarık etekli modern bir elbiseye benzetilmiş gibiydi. Kafasında, yarısı kabarık dantelden yarısı da ipek rahibe atkısından oluşan bir şapka vardı.

Bayan uzun ise üçünün arasında bir öğretmene en çok benzeyiydi. Sophronia kadın hakkındaki “uzun” değerlendirmesini “olağanüstü derecede zayıf ve kemikli” olarak değiştirdi. Kadın canlı bir şapka askılığı gibiydi. Çok ciddi giyinmişti. Yüzündeki çizgilerin sebebi kaşlarını çatması değil de gülümsemesi olsaydı, güzel bile sayılabilirdi. Ama mide problemleri olan bir gelinciğe benziyordu.

Monique platformdan indi ve kadınlara yöneldi. “Yalnızca gidip alacağımı söylemişsiniz. Hani tehlikeli bir durum olmaya-caktı?” Bir öğrencinin öğretmenleriyle konuşması gereken bir ses tonuyla konuşmuyordu.

Rahibe, “Lütfen devam etme canım,” dedi.”

“Projeyi tamamlama konusunda bir sorun yaşamayacağımı söylemişsiniz!”

“Ama bu senin sınavındı canım.”

“Neyse ki kriz anlarında sakın kalabiliyorum. Hava haydutları tarafından saldırıya uğradık! Hepimizi kurtarabilmek için bir sürü önlem almam gerekti.”

Uzun boylu olan, “Biraz daha açıklar mısın?” diye gürledi. Sahte olmayan bir Fransız aksanı vardı. “Ve lütfen o gülünç peruğu çıkar.”

“Arabacı hareket edemiyordu ve bu ikisi panikledi.” Peruğunu çıkarınca sarı saçları görüldü. Peruğuyla Sophronia ve Dimity’yi işaret etti. “Arabanın kontrolünü ele aldım ve cesurca oradan kaçtık. Ancak eşyalarımızı bırakmak zorunda kaldık.”

Sophronia bu yalan cümbüşü karşısında şaşkına döndü. Belli ki başka amaçları vardı. Neler oluyordu böyle?

Dimity, “Olaylar hiç de böyle gelişmedi!” dedi.

“Bu ikisi muhakeme ve kurallar konusunda sürekli hata yaptılar. Hatta en yanlış anda bayıldılar. Hep bana karşı geldiler. Bunun nedenini anlayamıyorum. Halbuki onlara hep kibar davrandım. Sanırım bütün bu akılcı davranışlarımı kendi üzerlerine almaya çalışıyorlar. Belli ki görevimi tamamlamamı istemiyorlar!”

“Ne?” dedi Sophronia. Şaşkınlıktan konuşamıyordu.

“Şuna bakın, nasıl da masum taklidi yapıyor. Bu kurnaz olanı. Yerinizde olsam ona dikkat ederdim.”

Sophronia kesin bir şekilde, “Yalan söylüyor,” dedi. Buna verilecek başka bir cevap yoktu.

Makyajlı kadın araya girdi. “Detaylar şu noktada bir önem teşkil etmiyor. Soru şu Bayan Pelouse, ‘o’ sizde mi?”

Monique yırtık elbisesini işaret etti. “Elbette bende değil! Üzerimde taşıyacak kadar aptal değilim. Neler olduğunu ve bana tehlikeli bir bitirme projesi verdiğinizi anladığım anda, ‘o’nu gizli bir yere sakladım.”

Sophronia bu cümlelerin altında yatanı anlamıştı. “Zaten saldırıya uğrayacağımızı biliyordu,” diye düşündü.

Kemikli kadın, boynunu uzatarak tısladı. “Nerede?”

Sophronia kaşlarını çatarak Monique’in bir şeyleri saklamış olabileceği bir anı hatırlamaya çalıştı.

Monique kafasını salladı. “Hayır. Projemi bitirdiğim zaman söylerim.”

Fransız kadın kıza doğru atıldı. “Seni çıkarıcı, şimdi seni...”

Tıknaz rahibe eliyle kadının kolunu tuttu.

“Beatrice lütfen sakın ol. Burada yeni kızlar olduğunu unutma.”

Beatrice, Sophronia ve Dimity’ye bir bakış attı ve burnunu çekti.

Sophronia, “Aman Tanrım,” diye düşündü. Fransızlar gerçekten annesinin dediği kadar kabaydı.

Makyajlı kadın, “Beatrice, Bayan Pelouse’u götürebilirsin. Gidin bir bakın bakalım, bir anlaşılmaya varabilecek misiniz.”

Monique saldırgan görünüyordu. “Mecbur kalırsam takviye kuvvet çağırırım.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun? Bunu göreceğiz.” Fransız kadın hiç de korkmuş benzemiyordu.

Sophronia ürperdi. Uzun bir süre boyunca bunlardan hiç biriyle baş başa kalmak istemiyordu.

Monique ile Bayan Uzun uzaklaşırken, kadının “Tam olarak bitirmek mi canım? Bu durumda nasıl hâlâ projeni bitirebileceğini düşünüyorsun acaba?” dediğini duydu.

Sophronia, o an için Monique’i unutmaya karar verdi.

Rahibe, “Görünüyor ki, siz ikiniz çok heyecanlı bir yolculuk yaşıyorsunuz.”

Dimity, “Biz bayılmadık!” diye itiraz etti. “Yani Sophronia bayılmadı. Ben bir anlığına bayıldım, o da Monique’i hava haydutlarından kurtardıktan sonra oldu. Her şeyi ters anlattı!”

“Tanıklarınız var mı?”

“Erkek kardeşim de oradaydı.”

İki öğretmen birbirine baktı. Görünen o ki Pillover’in güvenilirliği şüpheliydi. “Bir oğlan çocuğu mu? Bilemiyorum.”

“Arabacı da vardı.” Dimity pes etmeye niyetli değildi.

Sophronia, “Yolculuk boyunca pek kendinde değildi,” diye ekledi.

“Sen komik olansın, değil mi?” Makyajlı kadın Sophronia’ya yakından baktı. “Sen neden kendini savunmuyorsun?”

Sophronia omuzlarını silkti. “Benim de kız kardeşlerim var. Bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorum.”

“Biliyor musun gerçekten?”

Sophronia başka bir şey demedi. Monique hem kendi hatalarını örtüyor hem de kendi yaptıklarını abartarak anlatıyordu. Belki de prototipi önceden bir başkasına vermişti. Sophronia bu işi araştıracaktı. Prototip neydi, neredeydi ve neden herkes onu bu kadar çok istiyordu? Ucuz yoldan çay üretme cihazı

myıdı acaba? Temminnick Malikânesi'nde, hiçbir şey iyi kalite bir çaydan daha fazla değer göremezdi.

Dimity karşı çıkmaya devam edecekti ki Sophronia kaburgalarına bir dirsek attı.

Makyajlı kadın, "Resmi işlere devam edelim mi? Nerede kalmıştım?" dedi.

Rahibe kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Elbette! Matmazel Geraldine'in Seçkin Genç Bayanlar için Görgü Okulu'na hoş geldiniz. Sanırım biriniz gizli olarak alınan bir öğrenci."

Sophronia çekingence elini kaldırdı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Ben Bayan Linette de Limmone. Müzik ve diğer yaratıcı sanatlar derslerini ben vereceğim. Bu da Rahibe Herschel-Teape. Ev ekonomisi dersini ondan alacaksınız. Siz?"

Sophronia, "Sophronia Angelina Temminnick," dedi ve reverans yaptı.

Bayan Linette, "Aman Tanrım," dedi. "Bu reverans üzerinde çalışmamız gerekecek."

Dimity, "Dimity Ann Plumleigh-Teignmott," dedi ve daha iyi bir reveransla selam verdi.

Sophronia, "Dimity'den bana bunu öğretmesini istemeliyim. Güçlü bir silaha benziyor," diye düşündü.

"Ah, evet Bayan Plumleigh-Teignmott. Biz de sizi bekliyorduk. Rahibe, Bayan Plumleigh-Teignmott'un yerleşmesine yardım eder misiniz? O zaten her şeyi biliyor. Bayan Temminnick, siz benimle kalın lütfen."

Dimity, Sophronia'nın elini sıktı ve "İyi şanslar," dedi. Tıknaz rahibenin ardında, mağaraya benzeyen odadan ayrıldı.

Makyajlı kadın feneri kaldırdı ve Sophronia'ya baktı.

"Bakalım... Sen kaç yaşındasın kızım?"

"On dört yaşındayım efendim." Sophronia, bu kadar makyaj yapan bir kadının gerçek bir hanımefendi olduğuna inanmıyordu. Bayan Barnaclegoose'un Lord Piffle adında ufak bir kanişi vardı. Belki Bayan Linette'inki de buna benzer bir sahte isimdi.

"İyi bir kemik yapısı, ortalama bir boy. O çeneyi biraz içeri alma şansın yok, değil mi?" Sophronia hiçbir şey demedi. "Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Gözler, sıradan. Saçlar..." Bayan Linette hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Hayatın boyunca bigudi kullanman gelecek, seni zavallı şey. Çillerden kurtulmak için daha fazla ekşi süt pişirmem gerekecek. Ama kendine güvenin yerinde. Denetimdeyken omuzlar geriye, genç hanım. Kendine güvenli olman işimize yarayacak. Ve Kaptan Niall seni sevmiş."

Sophronia denetim sırasında yalnızca kaşları hafifçe çatıktı. Söylenildiği şekilde omuzlarını geriye attı. O da Bayan Linette'in görüşüyle ilgili yorum yapmak istiyordu. Sophronia'ya göre, kadının saçları fazla kıvrıkcıktı ve cildi de fazla beyazdı. Ayrıca yoğun şekilde mürver çiçeği gibi kokuyordu. Sophronia, "Muhtemelen bunu yüzüne söylememden hoşlanmaz," diye düşündü.

Onun yerine, "Sizce Kaptan benimle ilgili ne düşünüyor?" dedi.

"Eğer uygun olmadığınızı düşünseydi, size saldırırdı. Muhakeme yeteneği bir şeye göre oldukça iyi. Himm, şeye..." Doğru kelimeyi arıyormuşçasına durdu.

Sophronia, "Kurtadam mı?" diye önerdi.

"Ah, hayır. Bir erkek için. Gel bakalım, yapmamız gereken çok şey var ve saat geç oluyor. Açlıktan ölüyor olmalısın. Elbette valizlerini yerleştirmemiz de gerekecek."

"Valizim yok, efendim."

"Ne?"

"Hava haydutlarının yanında bırakmak zorunda kaldık."

"Ah, öyle mi? Öyle yaptınız, değil mi? Çok yorucu olmalı."

"Ben arabayı sürerken."

"Arabayı sürerken mi? Ama Bayan Pelouse şey demişti..." Kısa bir sessizlik oldu. "Tüm bunlar olurken Bayan Pelouse neredeydi?"

"Ya baygın bir halde yolda yatıyordu ya da arabada ağılıyordu. Hikâyenin hangi anını sorduğunuza bağlı." Sophronia'ya göre hepsi sahteydi. Ama bir şey bunu söylemesini engelliyordu.

"İlginç. Beatrice bununla ilgilenecektir."

"O ne öğretiyor?"

"Endişelendin mi? Endişelenmelisin. Profesör Lefoux dersler konusunda oldukça serttir ama yeni başlayanlar ondan biraz korkar. Ama ondan daha sonra ders alacaksın. Kalırsan elbette."

Sophronia, Bayan Linette'in soruyu ustalıkla geçiştirdiğini fark etti. Profesör Lefoux hangi derse girdiğini hâlâ bilmiyordu.

"Devam edelim canım. Beni takip et."

Karanlık geçitten geçip açık havaya, sert ahşaptan ve geniş bir plakadan oluşan ana güvertelerden birine çıktılar.

Okul, Kaptan Niall onları bıraktığından beri daha da yükseğe çıkmıştı. Artık çalılığın alçak sisinin içinde yüzmüyorlardı; onun oldukça üstündelerdi. Aşağıda beyaz bulut öbekleri görünüyordu.

Yukarıda ise yıldızlı gece vardı. Sophronia bulutların öbür tarafını göreceğini hiç düşünmemişti. Bir tüy yatak kadar katı görünüyordlardı. Parmaklıktan aşağıya baktı. Hipnotize olmuş gibiydi.

“Muhteşem,” diyerek içini çekti.

“Evet canım. Emin ol, buna alışacaksın. Yükseklik korkunun olmaması memnuniyet verici.”

Sophronia sırtıttı. “Asla. İsterseniz servis asansörüne sorabilirsiniz.”

Tam o sırada hizmetçi mekanik içeri girdi ve Sophronia’ya çarptı. Standart ev tipi bir mekanikti. Sophronia güvertede birçok ray olduğunu gördü. Ancak Bunson’ın okulundaki taşıyıcı mekanik gibi, bunun da yüzü yoktu. Yalnızca iç parçaları hareket ediyordu ve dışarıdan görünebiliyordu. Bir sesi de yoktu. Bu, Sophronia’ya çarptıktan sonra durup protokolleri karıştırmasından ve özür dilememesinden ya da Sophronia’ya çekilmesini söylememesinden anlaşıyordu.

Bayan Linette, “Gerçekten canım, mekaniğin yolundan çekilsen iyi olur.”

Sophronia söyleneni yaptı. Robot hizmetçi tekerlekleri üstünde güvertenin diğer tarafına gitti. Orada bir kapakçık açıldı ve mekanik içinde kayboldu.

“O da neydi?”

“O bir hizmetçi mekanikti canım. Senin taşradan olduğunu biliyorum ama aileden o kadar geri kalmış olamaz!”

“Elbette değil. Ailemin bir uşağı var, 1846 model Frowbitcher. Ama sizinkinin neden bir yüzü yok?”

“Çünkü buna gerek yok.”

Sophronia biraz utanmıştı ama söylemeden edemedi. "Ama bütün parçaları dışarıdan görünüyor!"

"Hmm, evet şaşırtıcı değil mi? Ama bu tarza alışsan iyi edersin. Mekaniklerimizin çok azı standart ev modeli."

Merdivenlere yöneldiler. Birkaç kat çıktıktan sonra uzun koridorlardan ilerleyip diğer güvertelere geçtiler. Bunların bazıları ahşap bazıları metaldi. Bir tanesi de taştandı ve bu çok manîksizdi. Sophronia gemiye uzun bir güdümlü bir paletin arka bölümünden binmişti ve şimdi onun ortasından geçiyorlardı.

İç dekorasyon Sophronia'nın hayal ettiği büyük Atlantik buharlı vapurlarına benziyordu. Ancak buraya bir babaanne eli değmişe benziyordu; yoksullar evindeki yetimlere küçük çirkin patikler ören ve fakirlere yemek pişiren türden bir babaanne. Tırabzanların ve tepedeki süslerin üzerinde açık yeşil ve leylak rengi örtüler vardı. Köşedeki ortaçağdan kalma savaş zırhı kurdele çiçeklerle süslenmişti. Sophronia incelemek için durduğunda bu çiçeklerin içinde küçük mekanik cihazların olduğunu fark etti. Birden, her köşede bulunan çirkin avizeler uğursuzca şangırdadı. *Acaba üzerinde cam boncuklar dekoratif amaçlı mı yoksa öldürücü silahlar mı? Bıçak gibi keskinler. Bir avize uğursuz olabilir mi hiç?* diye düşündü Sophronia.

Bayan Linette, "Okul arazinin arka ucu, grup ve eğlence faaliyetleri için kullanılıyor," diye açıkladı. "Yemeklerimizi burada yapıyoruz ve düzenli egzersizlerimizi burada yapıyoruz. Orta kısımda öğrenci konutları ve sınıflar var. Ön kısım da öğretmenler ve çalışanlar için. Şimdi oraya gidiyoruz."

"Ah, neden?" Sophronia bilmek istedi.

"Matmazel Geraldine'le tanışmak için elbette."

Sophronia alaycı bir şekilde, “Bu sefer gerçeğiyle mi?” diye sordu. Aynı anda da karnı guruldadı. “Orada yemek olacak mı?”

Bayan Linette bunu komik bulmuş gibiydi.

Sophronia, Bayan Linette’i tam olarak anlayamamıştı. İsmi Fransızcadı ama İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Sophronia kadının aksanının kuzey ya da doğu bölgesine ait olabileceğini düşündü.

“Hangi yoldan gittiğimizi hatırlayacağından emin ol, Sophronia. Burada kaybolmak çok kolaydır. Okul arazisi biraz dolambaçlıdır. Hatırlaman gereken en önemli şey, bölümler arasında geçiş yapabilmek için orta katta ya da daha üst katlarda olman gerekiyor. Ancak çok yüksek katlara çıkmayı tavsiye etmem. Gıcırdayan güvertelere ulaştıktan sonra, bölümler arasındaki yol düzgün kıyafetler için uygun değil. Ah, işte geldik. Buradaki kırmızı püskülü görüyor musun? Burası öğretmenlerin bölümü. Gece ortalıkta dolaşmak yasak. Ders zamanlarında da yalnızca bazı alanlara girişe izin var. Ancak asla, bir yetişkinin refakati olmadan bu püsküllü alana giremezsin.”

Sophronia başını salladı. Bu kısıtlamaların nasıl uygulandığını merak ediyordu. Sophronia’nın merakı uyanmıştı ve bu garip görgü okuluna bir şans vermeye karar verdi.

“Pekâlâ, Bayan Temminnick. Bana biraz kendinden bahsedin. İyi bir eğitim aldın mı?

Sophronia bu soruyu ciddi olarak düşündü. “Pek sayılmaz.”

“Mükemmel. Bir öğrencide cahillığe yeteri kadar önem verilmiyor ama verilmeli. Peki, yakın zamanda birini öldürdün mü?

Sophronia gözlerini kırptırdı. “Efendim?”

"Ah, bilirsin işte, bıçakla ya da belki de zekice düğümlenmiş bir kravatla birini boğazlamak gibi."

Sophronia yalnızca, "Pek tercih ettiğim bir boş zaman aktivitesi sayılmaz."

"Ah canım, bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Neyse, endişelenmene gerek yok. Sana daha işe yarayan bir hobi bulacağız."

Bayan Linet, üzerinde bir sürü püskül olan, altın yaldızlı ve lacivert deriden yapılma süslü bir kapının önünde durdu ve sertçe kapıya vurdu.

"İçeri girin!"

Bayan Linette, Sophronia'nın beklemesi gerektiğine dair bir hareket yaptı ve içeriye tek başına girerek kapıyı arkasından kapadı.

Kapının arkasından bir şey duyamayacağını anlayan Sophronia koridoru kolaçan etmeye karar verdi. Işıklandırma muhteşemdi. Gaz boruları duvara gömülmüştü ve tavan boyunca bir sürü küçük şemsiye gibi görünen ufak lambalar asılmıştı. Gaz borularını duvarların arasından geçirmek hem pahalı hem de tehlikeli olmalıydı. Yürüdükleri her koridor patlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Sophronia geçidin sonundaydı ve şemsiye şeklindeki ışıkları incelemek için parmakları ucunda ilerliyordu. Tam bu sırada başka bir hizmetçi mekanik tekerlekleri üzerinde yuvarlanarak koridordan gelmeye başladı. Çay ve kurabiye dolu bir tepsi taşıyordu. Ancak Sophronia'yı fark edince durup sorgular nitelikte bir ısıklık aldı.

Sophronia cevap vermeyince amirane bir şekilde tekrar ısıklık aldı.

Sophronia ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Mekanik, Sophronia ve yaldızlı kapının arasındaydı. *Ortada, onu gelip kurtaracak bir Bayan Linette de yoktu.*

Islık, bir kayıkçınıninkine benzer bir çığlığa dönüştü. Sophronia kısıtlamaların nasıl uygulandığını şimdi anlamıştı.

Koridorun ortasındaki bir kapı açıldı ve bir adam belirdi. Boyu, kilosuna ve görünümüne beklenmedik şekilde sıradandı. Tanımlanamaz yüz hatlarını, şahane bir kırmızı kadife silindir şapka kurtarıyordu. Sophronia, şapkanın altındaki yüzün hiç de memnun görünmediğini fark etti.

ASLA ARBALETLİ BİRİNE SARMISAK PÜRESİ FIRLATMA

Adam, “Ne, ne?” diye mırıldandı, sanki zor duyuyor gibiydi. Çok açık tenliydi ve dudağının üstünde dikkatlice duran gösterişsiz bir bıyığı vardı. Bıyığı sanki orada olmaktan utanıyor ve kenara kayarak bir favori ya da daha tarz bir şey olmak istiyor gibiydi. Gözlüğünün üzerinden gözlerini kısarak Sophronia’ya baktı.

“Burada neler oluyor?” Dişlerinin arasından garip bir şekilde konuşuyordu. Sanki dişlerinde bir tuhaflık var gibiydi.

Sophronia, “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, bayım,” dedi.

“Bu korkunç gürültü de neyin nesi? Hizmetçi!” Sophronia’nın önündeki mekaniğe baktı. “Şunu hemen kes!”

Robot çığlık atmaya devam etti.

Adam, “Hizmetçi!” diye bağırdı. “Ben Profesör Braithwope! Bitirme alarmı protokolü gama altı gözüm bir turşu ve solucanlar gece yarısı somurtur, bir önceki işleme devam et.”

Alarm durdu. Hizmetçi rayları üzerinde dönerek Sophronia'dan uzaklaştı ve koridorun sonuna doğru hızlandı.

Adam kapısının önünden ayrıldı, hizmetçiyi geçti ve Sophronia'nın yanına gelerek ters ters bakmaya başladı. "Okul arazisinin bu bölümünde ne yapıyorsun? Buraya öğrenciler giremez."

"Ama bayım, Bayan Linette beni buraya getirdi."

"O nerede o zaman?" Adamın bıyığı sinirle titredi.

"Şu odada."

"Ne?"

"Şunda. Kapısında püsküllerin olduğu odada." İşaret ettiği anda mekanik otoriter bir şekilde, elindeki tepsiyle o kapının önüne geldi.

Bayan Linette, kapıyı açtı, hizmetçiyi ve getirdiği yiyecekleri kabul etti. Daha sonra sarı buklelerini hoplatarak etrafa baktı. "Bayan Temminnick, burada ne yapıyorsunuz? Mekanıgi alarma geçiren siz miydiniz? Sizi uyarmıştım! Ah Profesör, sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim."

"Ah, hiç önemli değil. Ben de biraz fazla heyecanlandım zaten."

"Bu yeni öğrencimiz Bayan Temminnick. Kendisi gizli olarak alınan bir öğrenci."

"Öyle mi?"

"Evet, bu çok tatlı değil mi? Uzun zamandır böyle bir öğrenci gelmemişti."

"Tam olarak altı yıldır."

"Her zamanki gibi hatasızsınız, Profesör. Canım, Profesör sana tarih, duruş, davranış, görgü ve zarif giyinme dersleri verecek."

Sophronia gözlerini adamın bıyığından ayırmayı başardı ve adamın gerçekten de Petunia'nın deyimiyle iki dirhem bir çekirdek olduğunu gördü. Şapkasının yanı sıra, son moda bir gece takımı giyyordu. Londra'nın en iyi tiyatrolarından birinde bir galaya gidiyormuş gibiydi. Sophronia bunu biraz garip bulmuştu. Bir hava gemisinde böyle giyinmenin mantıklı bir sebebi olamazdı. Ama adamın çabası takdire şayandı. Sophronia, okuldaki derslerde gece elbiseleri giyme zorunluluğunun olmamasını umdu.

Profesör, "Aynı zamanda şeylerle başa çıkmayı öğretiyorum, hımm şeylerle..."

Bayan Linette, kafasını sertçe sallayarak Profesör'ün lafını kesti.

Adam cümlesini tamamlamak yerine öksürdü. "Ah, gizli alınan öğrencileri yavaş yavaş alıştırmak lazım, değil mi? Niall'la çoktan tanıştığınızı tahmin ediyorum."

Sophronia başını salladı. "Evet, efendim."

"Geri kalanı sonra, değil mi?"

Bayan Linette, "Bayan Temminnick, lütfen gelin!" dedi.

"Sizi gördüğüme sevindim, Profesör."

"Ben de Bayan Temminnick. Demek gizli alınan öğrenci... Fevkalade. Lütfen devam edin." Adam yavaşça odasına geri süzüldü.

Bayan Linette, altın ve lacivert renkli kapının kolunu tuttu ve bir an için durarak Sophronia'ya garip bir bakış attı. Sophronia, Bayan Linette'in bu bakışı dikkat çekmek ve ihtiraslı görünmek için attığını düşündü; ama daha çok hafif bir sindirim güçlüğü yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Lütfen unutma canım; burada en önemli olan muhakeme yeteneği ve sağduyu sahibi olmak. Seni dikkatli bir şekilde izliyor

olacağım. Seçim sürecimizde bir hata yaptığımızı düşünüyor olmamızı istemezsin, değil mi?” Sophronia bunun biraz gurur kırıcı olduğunu düşündü. *En başından beri buraya gelmek istemeyen oydu!*

Sophronia yine de, devam etmek istediğini onaylarcasına başını salladı ve Bayan Linette’i takip etti. Kapı cennet gibi bir yere açıldı.

Püsküllerin ardında üst düzey bir misafirhanede olacak türden özel bir süit oda vardı. Alışılmamış ve muhteşem olan şey duvarların raflarla kaplı olmasıydı. Bu raflarda her şekilde ve türde şekerlemeler vardı. Pötifurlar, bonbonlar, pudingler, kremalı pastalar, kremalar ve diğer tüm çekici tatlılar. Sophronia ağzı açık bakakaldı.

Bir ses, “Çok güzeller, değil mi?” dedi.

“Bunlar... Bunlar gerçek mi?”

Ses güldü. “Hayır ama gerçek gibi görünüyorlar, değil mi? Bu benim ufak bir hobim.” Yaşlı bir kadın yaklaştı. Kırmızı saçları, arkadaş canlısı büyük gözleri ve oldukça büyük bir ağzı vardı. Ancak ilk bakışta dikkat çeken özellikleri bunlar değildi. Kadınlı ilgili en çarpıcı şey, bir opera sanatçısına benziyor olmasıydı. Sophronia bunu nasıl tanımlayacağını bilemiyordu ama kadının korsesi biraz fazla sıkıydı.

Gülümseyerek, “Sevdin mi?” dedi.

Sophronia’nın, kadının dar korsesinden değil de raflardaki sahte şekerlemelerden bahsettiğini fark etmesi biraz zaman aldı.

“Bunlar... çok gerçekçi.”

“Ancak onlara bakmaktansa tatmayı daha çok isterdin, değil mi? Anlıyorum. Birlikte bir çay içer miyiz? Seninle tanışmak

istiyorum. Okulumuza dışarıdan birini kabul etmeyeli oldukça uzun zaman oldu.”

Sophronia, “Altı yıl,” diye ekledi. Bu büyük ihtimalle gizli olarak alınan öğrenci demenin başka bir yoluydu.

“Gerçekten çok uzun bir zaman. Sen nereden biliyorsun?”

“Profesör Braithwope söyledi.”

“Profesör’le tanıştın mı? Çok kibar ve nitelikli biridir. Pekâlâ, Bayan Linette, bana biraz aramıza son katılan bu öğrenciden bahsedin. O da nitelikli mi?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum. Bazı avantajları da var.”

“Çok da soylu bir havası var. Bunu sevdim! Ah, çoktan kurallarımızı unuttuk. Ben Matmazel Geraldine.”

Sophronia, “Gerçek olan mı?” diye ihtiyatla sordu.

“Elbette çocuğum. Neden gerçek olmayayım? Sanki sahte Matmazel Geraldine varmış gibi...”

“Ah ama...” Sophronia, Bayan Linette’in hafifçe başını salladığını gördü. Sophronia, “Ah evet, muhakeme ve sağduyu...” diye düşündü ve hemen konuyu değiştirdi. “Çok memnun oldum. Ben Sophronia Angelina Temminnick,” dedi ve vasat reveransını yaptı.

Matmazel Geraldine’in rengi attı. “Bu reveransı düzeltmemiz lazım. Seni dans, süslenme ve giysi seçimi konularında eğiteceğim. Adımların nasıldır?”

Sophronia’nın yalnızca bir dans eğitimci olmuştu. Aslında tüm Temminnick kızlarına dans öğretmesi için işe alınmıştı ama zamanını daha çok en büyükleriyle geçiriyordu. Bu yüzden de kısa sürede işten çıkarılmıştı. Sonuç olarak Sophronia uzatmalı

quadrille' işkencelerinden kurtulmayı başarmıştı. "Dans etmeyi pek bilmem, Matmazel Geraldine."

"Güzel! Bu çok güzel. Sıfırdan başlamayı tercih ederim. Daha önceden yanlış öğrendiğin ve unutmam gereken bir şey olmayacak. Şimdi lütfen otur. Biraz çay alır mısın?"

Sophronia oturdu ve biraz duraksadıktan sonra önüne sunulan küçük pastalara ve sandviçlere gömüldü. Neyse ki bunlar gerçektir ve çok lezzetliydi. "Eğer bu okul bunlarla doluyorsa, kesinlikle buraya alışabilirim," diye düşündü.

Matmazel Geraldine Sophronia'nın pastaları yiyişini korku dolu gözlerle bir süre izledikten sonra Bayan Linette'e, "Pekâlâ, yapmamız gerekenler var," dedi.

"Kesinlikle."

Sophronia kafasını kurcalayan o soruyu sormak için bir süreliğine yemeye ara verdi. "Prototip ne içindi?"

Matmazel Geraldine'in kafası çok karışmış görünüyordu. "Prototip mi? Linette, bu çocuk neyden bahsediyor?"

Bayan Linette, Sophronia'ya sert bir bakış fırlattı ve bu bakışı buklelerinden biriyle oynayarak saklamaya çalıştı. "Hiçbir fikrim yok Geraldine. Bu modern kızları bilirsin, şaka yapmadan duramazlar."

Aman Tanrım, diye düşündü Sophronia. Bayan Linette'in muhakeme sahibi ve sağduyulu olma konusundaki kurallarını ihlal ettim sanırım. Matmazel Geraldine'den başka neler saklamam gerekiyor acaba?

3 Dört çiftle yapılan bir tür dans. (ç.n.)

“Ah Linette, bazen bu genç insanları hiç anlayamıyorum. Şifreli konuşuyorlar sanki. Sence de öyle değil mi?”

“Kesinlikle, Geraldine.”

Sophronia’nın başka bir seçeneği kalmamıştı. O da samimi bir şekilde kocaman gülümsedi ve pastaları tıkmaya devam etti.

O sırada kapı çaldı. Açıldığında mütevazı Profesör Braithwope ve oynak bıyığı görüldü.

“Beni affedin hanımlar ancak Bayan Linette, müziğe ilişkin bir konu var. Sizin ilgilenmeniz gerekiyor.”

Bayan Linette ayağa kalktı. “Siz de benimle gelin Bayan Temminnick.”

Sophronia bir avuç parmak bisküvi aldı. “Çay için teşekkür ederim. Sohbet çok aydınlatıcı oldu.”

“Ne hoş konuşuyorsun canım. En azından hitabet konusunda bir sıkıntın olmayacak. Hayır canım, lütfen reverans yapma. Buna dayanamıyorum, hele de bir gecede iki kere olunca.” Müdire bunları söyledikten sonra çayını içmeye devam etti. Sophronia, bunun gitmeleri gerektiği anlamında geldiğini anlamıştı.

Bayan Linette hızla Sophronia ve Profesör Braithwope’u koridora çıkardı. “Bu kadar önemli ne olmuş olabilir Profesör?”

“Uzun tarayıcıli monoküler hava sensörleri bir şey algıladı. Muhtemelen düşmanlar.”

Sophronia, “Matmazel Geraldine bilmiyor, değil mi?”

Bayan Linette’in dikkati anında kızı kaymıştı. “Neyi bilmiyor?”

Sophronia, *Gerçekten de muhakeme yeteneği ve sağduyu!* diye düşündü. “Müdire’nin burada olan bitenden haberi yok.”

“Ah, burada olan biten neymiş?”

“Onu henüz tam olarak anlayamadım ama onu bilerek olanlardan habersiz bırakıyorsunuz, öyle değil mi?”

“Hayır canım, siz onu bilerek olanlardan habersiz bırakıyorsunuz. Siz, öğrenciler. Bu eğitimin bir parçası.”

“Ama benim de burada olanlar konusunda bir bilgim yok. Bir şeyleri çözmem mi gerekiyor? Bu bir sınav mı?”

Profesör Braithwope, “Bayan Linette,” diyerek araya girdi. “Gerçekten zamanımız yok.”

“Ah evet, haydi gidelim. Gıcırdayan güverteye.”

“Marş!”

“Sizin de gelmeniz iyi olacak, Bayan Temminnick. Püsküllü bölgede tek başınıza dolaşmanıza izin veremeyiz. Zaten mekanikler yeterince heyecanlı.”

Çok sayıda koridor geçtiler. Profesör Braithwope, oldukça atletik bir vücudu olduğuna işaret eden kontrollü bir hızla önden gidiyordu. Sportif biri olmalıydı. Belki de kriket oynuyordu. Gözlem güvertelerinden birine çıktı ve yönünü değiştirerek tırabzanlardan birinin arkasında bir şey aramaya başladı. Orada gizli bir kol olmalıydı çünkü bir anda gizli bir kapak açıldı ve merdivenler ortaya çıktı. Üçü merdivenlerden çıkmaya başladılar. Bu merdivenler gaz lambasıyla aydınlatılmamıştı ve etrafta hiç cam yoktu. Sophronia’nın takılıp düşmesine, basamakların düzeni engel oluyordu.

Sonunda, üç dev balonun hemen altında bulunan en üst güvertelerden birine çıktılar. Bu güverte tam daire şeklindeydi ve geminin bir ucundan diğer ucuna uzanıyordu. Bu sanki bir teras katında olmak gibiydi. Sophronia, merdiven boşluğundan

aşağıya baktığında, diğer güverteleri gördü; hepsi de hava boşluğunda süzülen dev yarım daire şeklinde basamaklardı. Karşıya baktığındaysa, üzerinde durduğu güverteye benzeyen iki güverte daha gördü. Geminin arka tarafında gözetleme yeri vardı ve son balonun alt kısmına degecek kadar yüksekteydi. Arkaya döndüğünde hemen yakınlarındaki ön kısımda bir tane daha gözetleme yeri olduğunu gördü. Bunun etrafı çevriliydi. Üstüne başka bir küvet kapatılmış bir küvete benziyordu. Hiç girişi yoktu ve sadece payandalar ve uzun bir kiriş sayesinde ayakta duruyordu.

Sophronia işaret ederek sordu: “Bu nedir?”

Bayan Linette, güvertenin kenarında sıralanan teleskoplardan birinin ardından “Pilot balonu,” dedi.

Profesör Braithwope ayağa kalktı ve gözlerini kısarak karanlık gökyüzüne baktı. Bıyığı hafif rüzgârdan ya da sallantıdan dolayı titredi. Hangisi olduğunu bilmek zordu.

“Nasıl iniş yapıyor?” Sophronia bunu bilmek istiyordu.

“Ne?” Bayan Linette’in dikkati dağılmıştı.

“Okul nasıl iniş yapıyor?”

Bayan Linette, “İniş yapmıyor canım. Tam anlamıyla yere oturmuyor. Genellikle süzülüyoruz,” diye cevap verdi.

“O zaman neden bir pilota ihtiyacınız var ki?”

Profesör Braithwope, Sophronia’ya delici şekilde bakmaya başladı. “Çok fazla soru soruyorsun.”

“Ama Profesör, siz de çok fazla merakımı uyandıran şeylerden bahsediyorsunuz.”

Profesör gökyüzünü izlemeye devam etti. Birden işaret ederek bağırdı. “İşte orada!”

Bayan Linette teleskobunu döndürdü ve adamın parmağıyla işaret ettiği yere baktı. “Ah, evet görüyorum. İşte. Hava haydutları.”

“Bu doğrudan bir saldırımı? Bunun olabileceğini pek düşünmezdim.”

“Yine de makine dairesini uyarmalıyız. Tüm kurumlarını uyandırıyorlar.”

“Elbette.” Profesör, iyi kesimli ceketinin omuzlarını düzelterip, silindir şapkasının ucuna dokunarak hanımefendileri selamladı ve yanlarından ayrıldı. Sophronia, makine dairesine gitmek için aşağıya inmesini beklerken Profesör oldukça garip bir şey yaptı. Pilot balonuna giden kirişe tırmandı. Rüzgâra ve oldukça aşağıda kalan zemine rağmen bunu dengeli bir şekilde ve korkusuzca yaptı. Bir örümcek kadar hızlı tırmanmıştı ve Sophronia, olup biteni doğru gördüğünden emin değildi.

Bayan Linette’e, “Bunu yapmayı bana da öğretebilir mi?” diye sordu.

“Korkarım hayır tatlım. Bu beceriyi kazanmak için çok uzun yıllardır çalışıyor.”

Bu Sophronia’yı daha da hırslandırmıştı. “Bahse girerim, eskiden bir sirkte çalışıyordu,” diye düşündü. Ancak tartışacak zaman yoktu çünkü profesör çoktan dönmüştü. Bilinçli bir şekilde onlara doğru ilerleyen altı hava aracı dikkatini dağıtmıştı.

Bayan Linette, “Alarmı çalsak iyi olur,” dedi.

Profesör Braithwope başını salladı ve hızla tırabzana iliştiler. Küçük pirinç kutuya yöneldi. Yelek cebinden çıkardığı bir anahtarla kutuyu açtı, elini içine sokup bir sürgüyü çekti. Yüksek

bir zil sesi çalmaya başladı. Geminin içinde bu zilden çok sayıda olduğu anlaşıyordu.

Bayan Linette, “Bayan Temminnick, ileride bu sesi duyduğunuzda güverteye çıkmanın yasak olduğunu ve tüm öğrencilerin yerlerinde kalarak olaya dahil olmamaları gerektiğini anlamanız gerekiyor,” dedi.

Sophronia cevap vermedi. On dört yıllık uzun yaşamında hiçbir zaman yerinde kalmamıştı ve olaylara hep dahil olmuştu. Ama bu seferlik yeni öğretmenin emrine uymak zorunda kalacaktı çünkü birden bütün güverte mekaniklerle dolmuştu. Sophronia kendisine çarpmasınlar diye güvenli bir yer bulmakta zorlandı.

Aynı anda bütün mekanikler arka tekerleklerinin üzerinde durdular, kendilerini bir “klik” sesiyle güverteye kilitlediler ve dönüşmeye başladılar.

Erkeklerin okulundaki taşıyıcı gibi bunların da göğüs kısmında açık paneller vardı ama biraz daha büyükçeydi. Bu yüzden üst gövdeleri geriye doğru kayıyordu. Her panelden küçük toplar çıkıyordu. Daha sonra çok düzgün bir hareketle hepsi döndüler ve küçük topları Profesör Braithwope’a doğrulttular. Sophronia, “Aman Tanrım, bu kadar kötü ne yapmış olabilir ki?” diye düşündü.

Sophronia, “Asker mekanikler mi?” diye havaya sordu. Tam o anda Profesör’ün elinde küçük bir arbalet tuttuğunu fark etti. Arbalete ok yerleştirilmişti ama ucu yere bakıyordu.

“Bekleyin, Profesör. Biz yüksek eğitim veren ama daha da yüksek kademedede görgüsü olan bir kurumuz. İlk önce biz saldıramayız. Lütfen şunu unutmayın Bayan Temminnick; bir

hanımefendi asla ilk olarak ateş etmez. Önce sorular sorar, daha sonra ateş eder.”

Sophronia, durduğu yere çakılmış halde, “Evet, Bayan Linette. Hatırlayacağım,” dedi.

Hava gemilerinden oluşan filo çok yaklaşmıştı. Öyle ki Sophronia, taşıyıcı sepetlerdeki insanları seçebiliyordu. Sophronia’nın daha önce karşılaştığı hava haydutları gibi giyinmişlerdi; koruyucu gözlüğü ve komik giysileri vardı. Ancak aralarından biri farklı görünüyordu. En soldaki hava gemisindeki bu adam, tiyatrodaki bir yer gösterici gibi daha geride duruyordu ve tam bir centilmen gibi giyinmişti. Sophronia tam olarak yüz hatlarını seçemiyordu ama adam siyah giyinmişti ve silindir şapkası vardı. Boynundaki kravat ve şapkasındaki şerit yeşildi. Üst tabakadan olduğunu belli eden giyimine rağmen geride duruyordu.

“Neden ateş etmiyorsunuz Profesör Braithwope?” Sophronia’nın sağından Fransız aksanlı ve buyurgan bir ses duyuldu. Yakındaki bir panelden Profesör Lefoux çıktı. Yüzünde hoşnutsuz ve onaylamayan bir ifade vardı.

Bayan Linette, “Geçerli bir sebebimiz yok,” diye açıkladı.

“Ama bunlar suçlu. Hava haydutları. Bir sebebe ihtiyacımız yok.”

“Sabırlı ol, Beatrice. Önce bizden ne istediklerini anlamamız lazım.”

“Ne istediklerini biliyoruz. Prototipi istiyorlar!”

“Monique’in nerede olduğunu bulabildin mi?”

“Hayır, ağzı sıkı çıktı. Verdiğimiz bazı dersleri iyi öğrenmiş.”

“Yani?”

“Onu başlangıç seviyesine koydum. Yeni kızlarla her şey yeni baştan öğrenmenin yaratacağı sıkıntı, onun dilini çözebilir.” Bu Sophronia’nın hoşuna gitmedi. Tüm derslerinde Monique de mi olacaktı yani?

Hava korsanlarından biri gemisinin köşesinden bir şey fırlattı. Profesör Braithwope gerildi ve okunu gemiye doğru yöneltti. Bayan Linette, “Henüz değil,” dedi.

Hava korsanının fırlattığı obje, yüksek sesle patlayarak ateş aldı. Beyaz bir kütle hızla güvertedekilerin üzerine gelmeye başladı ve Profesör Braithwope’un yakınındaki güvertenin köşesinde patladı.

Profesör öksürmeye başladı. Bir yandan geriye çekilirken bir yandan elleriyle yüzünü yelpazeliyordu. Hırıldıyordu ve gözleri yaşarmıştı.

Kadınlar pek etkilenmemişti. Profesör Lefoux yaklaştı ve beyaz maddeyi incelemek için eğildi.

İfadesiz bir şekilde, “Sarmısak püresi,” dedi.

Bayan Linette, “Bu çok aşâğılıkça!” dedi. “Profesör, iyi misiniz?” Adam karşılık olarak hapsirdi.

Profesör Lefoux sarımsak püresini bir öbek haline getirip üzerini bir mendille örttü.

Profesör Braithwope hırıltılarının arasında, “Şimdi onları hedef alabilir miyim?” dedi. Küçük okunu kaldırmıştı. Bu sırada robotların küçük topları da hala ona yöneltilmiş haldeydi. Robotlar en azından hâlâ en büyük tehlike olarak onu görüyordu. Sophronia, *Bırıktan dolayı olmalı*, diye düşündü.

“Hayır, hayır. Bu yalnızca bir uyarı ateşiydi. Yalnızca bizi afallatmaya çalışıyorlardı.”

“Ne? Uyarı mı? Hapşu! Öyleyse işe yaradı.” Profesör boşa kalan eliyle gözlerini ovuşturdu.

Sophronia hava araçlarından birinin bir sopanın ucuna beyaz bir bayrak takarak daha da yaklaşmasını büyülenmiş bir şekilde izledi. Küçük hava gemisi kafası karışmış gibi iki yöne sürüklendi.

Profesör Lefoux kuşkulu bir biçimde, “Görüşmek mi istiyorlar?” diye sordu.

“İzin verelim. Ne söyleyeceklermiş, bir dinleyelim.”

Gemi yalnızca birkaç metre uzaktayken, içindeki hava haydutları, taşıyıcı sepetin ucuna bir mancınık yerleştirdiler ve gacırdayan güverteye başka bir şey daha fırlattılar.

Büyük bir gürültüyle güverteye iniş yaptı, döşemelerin üzerinde yuvarlandı ve mekaniklerden birine dayanarak durdu. Obje açıldı ve güvertedekilerden küçük bir mekaniğe dönüştü. Hiç insan görünümlü değildi, benzetilmek için bir çaba harcanmışa da benzemiyordu. Dört kısa ayağı ve küçük sivri bir kuyruğu vardı. Göbeğinin altından hafifçe buhar çıkıyordu ve deri kulaklıklarının altından duman tütüyordu. Almanların gurur duydukları şu sosis köpeklere benziyordu.

Bayan Linette, “Mekahayvan!” diye bağırdı. “Herkes saklansın.”

Sophronia, diğer iki kadın gibi büyük savunma robotlarından birinin arkasına sakladı. Profesör Braithwope bu komuta uymadı ve yerinde durdu. Hapşırığı azalmıştı ve oku hâlâ hava aracının üzerine yöneltilmiş haldeydi.

Sosis köpek sebep olduğu korkuyu anlamışa benzemiyordu. Hevesli bir şekilde Profesör Braithwope’a doğru ilerledi. Mekanik kuyruğu öne arkaya ritmik bir şekilde sallanıyordu; tik tak, tik tak.

Profesör'e ulaştığında mekahayvan durdu, çömeldi ve arka tarafından bir cam tüp çıkardı. Sophronia biraz utanmışa benziyordu.

Profesör Braithwope kolunu açmadan hayvana baktı, eğilip tüpü aldı ve ayağa kalktı. Arbaletini elinden bırakmak istemediği belliydi, bu yüzden tüpün mantar tıpasını dişleriyle çıkardı. Tıpa dişlerinden birine takılıp orda kaldı ama Profesör bunu fark etmemişe benziyordu. Tüpün içinde üzerinde bir mesajın olduğu, rulo yapılmış küçük bir kâğıt vardı.

Mekahayvanın tehlikeli olmadığına kanaat getiren kadınlar yaklaştılar.

"Evet," dedi Bayan Linette. "Mesajda ne yazıyor?"

Profesör Braithwope okumaya başladı ama kelimeleri ağzındaki tıpa yüzünden tam anlaşılmıyordu. "Metatta böyle tiyoy..."

Bayan Linette, "Profesör dişlerinize bir şey takılmış," diye tısladı. Adam için utanmışa benziyordu.

"Ne? Ne?"

Profesör Lefoux uzandı ve adamın dişlerindeki tıpayı aldı.

Profesör Braithwope mesajı okumaya başladı. "Prototipi istedikleri yazıyor. Onu üretmek için bize üç hafta veriyorlar. Yoksa takviye kuvvetlerle geri geleceklermiş."

Profesör Lefoux, "Bu çok saçma! Hava haydutlarının ne tür bir takviye kuvveti olabilir ki?" diye bir yaygara kopardı.

Bayan Linette daha gerçekçiydi. "Eğer yeterince para veriyorlarsa..."

"Sizce bunun arkasında Pickleman mi var?" Profesör Braithwope küçük notu uzun beyaz parmaklarının arasında çevirdi.

Profesör Lefoux, “Başka kim olabilir ki?” dedi ve ekledi: “Ama olumlu açıdan bakarsak, bizi tehdit etmeleri prototipin onlarda da olmadığı anlamına geliyor. Kimsede değil. Monique her nereye sakladıysa, onu herkesten sakladı anlaşılan.”

Profesör Braithwope, mütevazı bir şekilde kıkırdayarak, “Onu çok iyi eğitmişiz,” dedi.

Bayan Linette, “Çocuktan al haberi,” diyerek bir mekaniğin arkasında saklanmış duran Sophronia’yı işaret etti.

Sophronia yerinden kalktı ve kendinden ne istendiğini anlamaya çalıştı. Belli ki bir şey istenmiyordu çünkü yetişkinler onu görmezden gelmeye devam ettiler. Prototipi çok merak ediyordu ama ne yazık ki bununla ilgili başka hiçbir şeyden bahsedilmedi.

Profesör Braithwope mesajı, en yakınlarındaki gemideki hava korsanlarına doğru salladı ve boşta kalan başparmağıyla şapkasını çıkarıp selam verdi.

Bunu bir mesaj olarak alan küçük filo, rotasını çevirdi ve tembelce uzaklaştı.

“Üç hafta,” diye mırıldandı Bayan Linette. “Ne yapmamız gerektiği konusunda bir önerisi olan var mı?”

“Gerçek prototipi unutalım, belli ki kız onu iyi saklamış.”

Profesör Lefoux, “Onlara geçici bir ikame prototip sunabiliriz,” diye önerdi.

Bayan Linette, arkadaşına dönerek, “Bu iyi bir fikir. Bunu yapabilir misin?” diye sordu.

“Neden olmasın ki? Bende eski bir modelin çizimleri olacaktı.”

“Mükemmel. Büyük sınıflardaki kızlardan da yardım alırsın, bu onlar için de iyi olur. Sonra da Bunson’dan onu monte etmesini isteriz.” Profesör Braithwope başını salladı ve gergin

bir şekilde gülümsedi. Tüpü ve mesajı Bayan Linette'e uzattı ve okunu yaydan çekti. Etraflarındaki savunma mekanikleri toplarını indirdi ve göğüslerindeki panelleri kapadılar.

Profesör Braithwope pirinç kutuya uzandı, açtı ve içindeki kolu indirdi. Dişliler bir gürültü çıkardı ve mekanikler tekerlekleri üstünde dönerek uzaklaştılar. Profesör Braithwope daha sonra Profesör Lefoux'nun yanına gidip kolunu uzattı. "Sizce malzeme olarak nasıl bir yaklaşımı benimseyelim?"

"Prototipinkine en yakın malzemenin manyetize çelik olacağını düşünüyorum. Bakır da olabilir. Fırının hemen ısıtılması gerekiyor."

"Çelik mi? Muhteşem bir fikir. Muhteşem!"

İkisi çıkış kapısına doğru ilerledi. Profesör Lefoux ufak tefek adamın üzerine kâbus gibi çökmüştü. Sophronia şaşkınlık içinde arkalarından baktı.

"Bu biraz beklenmedik bir gelişmeydi. Sizden özür diliyorum, Bayan Temminnick. Burada işler genellikle böyle yoğun olmaz. Beni takip edin de sizi yerleştirelim." Bayan Linette tüm olan bitene, başının tek bir hareketiyle son vermişti.

Sophronia önce duraksadı. Herkes sosis köpeği unutmuştu ve köpek çok kimsesiz görünüyordu. O da mekahayvanı yerden aldı ve büyük önlük cebine sakladı. Sonra da yeni öğretmeninin peşi sıra yürümeye başladı.

Müzik öğretmeniymiş... diye düşündü Sophronia Bayan Linette'in lavanta rengi elbisesinin etek kısmına bakarken. *Ben de kraliçe vampirim zaten.*

Ertesi gün dersler başladığında, Sophronia, Bayan Linette'i piyanonun başında gamları çalarken bulacaktı.

BİTİRMENİN GERÇEK ANLAMI

“**B**ayan Temminnick, bu salonu yeni başlayan diğer öğrencilerle paylaşıyorsunuz.” Bayan Linette, karşısında duran dört kıza bakarak, “Bayanlar, bu Bayan Temminnick. Onu en iyi şekilde karşılayacağınızdan eminim. Eğitim kurumumuzla ilgili daha fazla şey öğrenmeye hazır,” dedi ve hızla dönerek daha önemli işlerini yapmaya gitti.

Sophronia rahatsız bir şekilde odanın ortasında duruyordu. Kızların çoğu ondan daha gençti ve daha iyi giyinmişlerdi. Hayatında ilk defa kıyafetlerinin modaya uygunluğu konusunda bir kaygı yaşıyordu. Her şeyde kusur bulan kız kardeşleri bir yana, bu genç hanımlar oldukça şıktı ve onların görüşleri kız kardeşlerinininkinden daha önemliydi. Önlüğünün cebine elini soktu ve küçük sosis köpeği çıkardı.

“Tek getirdiğin bu mu? Bir mekahayvan mı?” Bu alaylı laf sanki her kelime suikaste uğramış gibi söylenmişti.

Bunu söyleyen kız, ufak tefek, sıkı bukleli siyah saçları ve kalp şeklinde bir yüzü olan suratsız bir kızdı. Ancak ne yazık ki çok güzeldi. Sophronia'yı rahatlatan tek şey kızın burnunun kesinlikle düşük olmasıydı. Hemen yanında oldukça sağlıklı görünen kırmızı saçlı ve çilli bir kız oturuyordu. Çilleri neyse ki Sophronia'ninkilerden fazlaydı. Bu da Sophronia'yı rahatlatmıştı. Çekingen bir hevesle mekahayvana baktı daha sonra da ayakkabılarına odaklandı. Onun yanında Dimity vardı. Son kız ise ayakta duruyordu. İnce, kemikli ve erkeksi bir vücudu vardı. Hafif kambur duruyordu ve kıyafetleri üzerine tam oturmamıştı. Bir çubuk çiğneyip odanın köşesinden alaycı alaycı diğerlerine bakıyordu.

"Sophronia, bunu nereden buldun?" Dimity ayağa fırladı ve mekahayvanın yanına koştu. Kıyafetlerini değiştirmişti. Muhtemelen birinden elbise ödünç almıştı. Gösterişli mücevherleri hâlâ üzerindeydi. Üzerindeki deniz yeşili elbise ise kat kat iç etekliğinin üzerinde balon gibi şişmişti.

"Gıcırdayan güverteye yaptığımız gezide buldum. Sanırım ona Bumpersnoot adını vereceğim."

"Aman Tanrım, neden?" Dimity metal köpeğin başını okşadı. Hiç ikna olmuşa benzemiyordu. Bumpersnoot biraz duman çıkardı ve küçük deri kulaklarını oynattı. Dimity ürküp geri çekildi.

"Neden olmasın?" Sophronia güzel kıza baktı ve alaycı bir ses tonuyla, "Evet, maalesef tüm varım yoğun bu köpek. Yolda gelirken bavullarımızla ilgili bir sıkıntı yaşadık," dedi.

"Ve ben tümünü size anlattım," dedi Monique de Pelouse, yatak odalarının birinden çıkıp yanlarına gelerek. Oda bir misafir

odası gibi düzenlenmişti. Sophronia bir okulda böyle bir oda olmasını beklemiyordu.

Dimity'nin yüzü ekşi bir şey yemiş gibi büzüldü. Görünen o ki Monique hâlâ nasıl kurtuldukları konusundaki yalanlarına devam ediyordu.

"Ah, evet Bayan Pelouse," dedi güzel olan alaycı bir ses tonuyla. "Çok heyecanlı."

"Burada kişisel mekaniklere izin verilmiyor." Monique sarı saçlarını geriye atıp gözlerini kıstı. Sophronia, kızın saçlarını topladığını ve şekil verdiğini fark etti. Kafasındaki o peruk ve yüz boyası olmadan oldukça güzel görünüyordu. Ama aristokratlara has, ata benzer bir suratı vardı. Belki de biraz fazla dişi vardı.

Sophronia, Bumpersnoot'u yere koydu. Köpek odanın etrafında meraklı bir şekilde dolaşmaya başladı. Monique'in yanına sokuldu. Kız bundan rahatsız olmuştu. "Bir anlamaya ne dersin Monique? Sen kimseye Bumpersnoot'tan bahsetme, ben de hikâyeyi baştan yazman konusunda sesimi çıkarmayayım."

Monique gözlerini kıstı. Aksi bir şekilde, "Pekâlâ," dedi.

Bu Sophronia'nın düşündüğünden daha kolay olmuştu. Kibarca, "Teşekkürler Monique," dedi.

"Hepsi senin hatan, biliyorsun değil mi? Burada olmam, alt sınıfa geçirilmem ve yeni başlayanlarla birlikte yaşayacak olmam!" Monique'in suratı bunları söylerken kötü bir şey koklamışçasına ekşimişti.

"Çok mantıklı. Tek yaptığım şey seni kurtarmaktı. Ne yapsaydık yani? Seni hava haydutlarının yanında çürümeye mi bıraksaydık?

Gerçi sanırım bunu hâlâ yapma şansımız var.” Sophronia bunları dedikten sonra arkasını döndü.

Diğer kızlar Sophronia’nın yeni evcil hayvanıyla ilgileniyorlardı.

Bumbersnoot hoplayıp zıplıyor, duman çıkarıyor, bir soyтары gibi mobilyalara ve ayakkabılara çarpıp duruyordu. Kuyruğu durmadan tik tak diye mekanik bir şekilde sallanıyordu.

“Onu yanımızda tutabilir miyiz?” Geveleyerek konuşan kız, umut dolu bir şekilde sordu.

Monique kısa bir duraksamanın ardından, “Madem öyle istiyorsunuz,” dedi. Kendinden küçüklerle sosyalleşmek zorunda olduğu için şüphesiz çok mutsuzdu. Yerine oturdu. Ama yaşı nedeniyle son kararı veren kişi olmak hoşuna gitmiyor değildi. Sophronia bunu en başından engellemesi gerektiğini biliyordu.

Şaşırmış bir şekilde Dimity’ye dönerek, “Bu hanımlar kim?” diye sordu.

Dimity kızardı. “Ah, evet. Tanıştırma merasimi. Bir bakalım, hatırlayabilecek miyim? Ben de hepsiyle yeni tanıştım. Zaten Monique’i tanıyorsun, en büyüğümüz ve sanırım bu ona bir statü veriyor. Ama kıdem... Sahi, kim en kıdemlimiz?”

Genç hanımlar birbirlerine baktılar ve en köşedeki uzun boylu kızı gösterdiler.

Kelimeler ona acı veriyormuş gibi konuşan siyah saçlı güzel kız, “Eğer inanırsan adı Sidheag’mış. O tam bir hanımefendi. Toprak sahibi gibi bir şeymiş.”

Sidheag adını duyunca konuşmalarla biraz daha ilgilenmeye başladı. Yine de yanlarına yaklaşmadı ama başıyla selam verdi. “N’aber?”

“Nasılsınız?” dedi Sophronia.

“Bayan Bacon, bu Sophronia Angelica Tendency. Sophronia, bu Bayan Bacon.” Dimity zorlanmıştı.

Kızlar gülüştüler.

Sidheag adındaki kız, yoğun bir İskoç aksanıyla, “Ben Sidheag Maccon, doğrusu Bayan Kingair. Ama siz bana Sidheag diyebilirsiniz, herkes öyle der.”

Sophronia, “Sophronia Angelina Temminnick,” dedi kibarca Dimity’yi düzelterek.

Herkes yine gülüştü.

“Ah, üzgünüm.” Dimity, gafları yüzünden utanmıştı.

Sophronia, Dimity’nin daha fazla küçük düşmesini engellemek için, “Belki de bu sefer standartları es geçebiliriz ve kendi kendimizi tanıtabiliriz, ne dersiniz?” dedi.

Güzel olan, heyecanla Dimity’ye bakarak, “Ah, bilemiyorum. Henüz bitmedi ki,” dedi. “Bakalım bizim isimlerimizi nasıl uyduracak.” Bayan Sidheag Maccon kamburunu düzeltti. On üç yaşında bir kıza göre epeyce uzundu. Sophronia’ya doğru yaklaştı. Saçları beline doğru uzanan kalın bir örgü şeklindeydi. Oldukça erkeksi bir yüzü vardı ve hiçbir şekilde güzel denemezdi ama çok güzel sarımsı kahverengi gözleri vardı.

Sidheag, gözlerini acımasız bir umursamazlıkla siyah saçlı kıza çevirdi. “Bu, Preshea Buss. Herkesten akıllı olduğunu sanıyor ama yalnızca herkesten daha kaba. Sıralamaya gelince. Beni affet, Preshea ama senin ailen ticaretle ilgilenmiyor mu?”

Preshea'nın yüzü hazımsızlık çeken bir balığinkine döndü. "Babam Doğu Hindistan Şirketi'yle çalışıyor. Buna pek ticaret denemez."

Sidheag kızıl saçlı kıza döndü. "Agatha Woosmoss. Ünlü demiryolu baronunun kızı." Tombul kız başını ayakkabılarından kaldırdı, başını salladı ve yeniden ayakkabılara bakmaya geri döndü. Sophronia, Agatha'nın on üç yaşındayken bile birinin evde kalmış teyzesine benzediğini düşündü. Tek eksiği gözlük ve çirkin ama iyi niyetle yapılan tığ işi danteldi.

"Oldukça canlı bir topluluk, değil mi," dedi Monique kö-tücül bir şekilde.

Sidheag bir erkek çocuğu gibi umursamazca omuzlarını silkti. Elbisesi omuzlarından biraz daha düştü. "Henüz yeni başladık. Bize biraz zaman ver."

Preshea resmi bir şekilde başparmağıyla bir işaret yaptı. "Sidheag'i neredeyse kurtlar büyötmüş. Neden böyle davrandığına çok şaşırmamak lazım."

Sidheag güldü. "Neredeyse mi? Bu neden önemli olsun ki? Yine de kıdem olarak senden üstünüm."

Preshea, "Bayan Linette, tarz her şeydir diyor. Bir kişinin ayakkabıları en az düşünceleri kadar önemliymiş, hatta bazı durumlarda daha önemli bile olabilmemiş," dedi. Sanki bir metin okuyor gibiydi.

Bu noktada Monique ayağa kalktı. "Sizinle birlikte olmak harikuladeydi ama şimdi izin verirsiniz eşyalarımı yerleştirmem lazım." Yeni başlayanlarla birlikte yaşamak zorunda olduğu için suratı asıktı ve odadan ayrıldı.

Preshea, yanlarına gelmesi için Sophronia'ya bir işaret yaptı ve kızların ortasına sokuldu. Sesini alçaltarak, "Monique seni alıp getirirken bitirme projesini tamamlayamamış. Profesör Lefoux onu bir alt sınıfa aldı. Sen olanı biteni gördün mü?"

"Ne?" Dimity bu soruyu cevaplamak için sabırsızca bekliyor gibiydi. "Bunun sebebi bizdik zaten!"

Kızlar dehşet içinde nefeslerini tuttular. "Olamaz!"

"Ah evet, evet! Yani sebep daha çok Sophronia'ydı. Günü kurtardı ve hava korsanlarını dize getirdi. Monique de yolda bayılıp ağladı."

Preshea'nın asık suratı aydınlandı. "Halbuki Monique'in bir sürü eğitim almış olması lazım. Bize hikâyeyi hiç de böyle anlatmadı."

Dimity, "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama eğer çok başarılı geçmiş olsaydı, neden alt sınıfa alınsın ki?" dedi.

Sophronia tedbirli bir şekilde Monique'in kapalı kapısına baktı. Sonuçta o Dimity'yi bu konuyla ilgili sessiz tutacağına dair söz vermemişti, yalnızca kendi dilini tutacağına ve öğretmenlere gidip sızlanmayacağına dair anlaşılmıştı. En azından Dimity protip konusunu ağzından kaçırılmamıştı.

Sidheag, Sophronia'nın sırtına sertçe vurdu. Kızcağız öne kaykıldı ve öksürdü. "Aferin sana! Eğer bir düşman edineceksen, Monique çok iyi bir seçim. Ve çok teşekkür ederiz, şimdi hepimiz onunla burada tıklı kaldık."

Sophronia, "Bu benim fikrim değildi, Profesör Lefoux'nun fikriydi," diye cevap verdi. "Hem o kadın tam olarak ne öğretiyor?" Bu bariz bir konuyu değiştirme çabasıydı ama işe yaramışa benziyordu.

Dimity, sonunda bir işe yaradığı için çok hevesliydi. Sophronia başka işlerle uğraşırken, çok fazla işe yarar bilgi biriktirmişti ve patlamak üzereydi. “Modern diller ama Preshea hepsinin bu olmadığını söylüyor.”

“Elbette değildir.” Sophronia, Preshea’nın karşısındaki bir koltuğa oturdu ve olabildiğince şaşkın ve masum görünmeye çalıştı. Bir dehanın önünde oturduğunu hayal etti ve ona tapıyormuş taklidi yaptı.

Sidheag, Sophronia’yı baştan aşağıya süzdü. “Sen oldukça iyisin. Neden seni istediklerini anlayabiliyorum.”

Preshea çaydanlıktan herkese çay koydu ve bisküvi uzattı. Dimity bir tane de Bumpersnoot’a verdi. Mekanik burnuyla bisküviyi kokladı, daha sonra ağzını açtı. Ağzında iki boşluk vardı, biri depo bölümüne gidiyordu, diğeri de küçük bir su kazanına. Dimity bisküviyi depo kısmına doğru attı. Bisküvinin burada bayatlayacağı çok belliydi. Bumpersnoot araştırmalarına devam etti.

Preshea servis yapmayı bitirdi ve açıklamaya başladı. “Yaşlı Lefoux, modern silahlar ve teknolojik gelişmeler konusunda görevli. Pirinç Ahtapot Yoldaşlığı’nın onursal üyesi. Resmi olarak kadınları yoldaşığa kabul etmiyorlar ama kesinlikle onun tasarımlarını kullanıyorlar.

Bumpersnoot, Agatha’ya yanaştı ve hiç de kibar olmayan bir şekilde ağzını açtı. Agatha bir an duraksadı, el çantasına uzandı ve ona bir tahta çamaşır mandalı verdi. Kulaklarından çıkan dumana bakılırsa, bu da kazan kısmına gitmişti. Bumpersnoot onaylarcasına kuyruğunu sallamaya başladı.

Sophronia, “Ve Bayan Linette de müzik, değil mi?” diye sordu.

Preshea kibirle pöfledi. “İstihbarat toplama, dalaverenin ilkeleri, temel casusluk ve başlangıç seviyesinde baştan çıkarma dersler veriyor. Eminim baştan çıkarma derslerini heyecanla bekliyorsundur, değil mi Agatha?”

Agatha bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Sidheag, “Merak etme,” dedi. “On beş yaşına kadar başlamıyor.”

Sophronia bilgi almaya çalışmaktan vazgeçmiyordu. “Peki ya Matmazel Geraldine, onunla birlikte dersimiz olacak mı?”

“Eğer onunla tanıştıysan, çoktan ondan ilk dersini almışsın demektir. Görünürde dans ve giyim kuşam dersi veriyor ama aslında yalnızca hedef şaşırtma işine yarıyor. Bu okulun gerçekte ne öğrettiği konusunda hiçbir fikri olmayan tek kişi o, biliyorsun değil mi?”

Sophronia içinden, *Bir de benim dışımda*, diye geçirdi. Ama yine de kafasında bu okulda ne öğretildiği konusunda iki düşünce vardı, ikisi de görgü okulu değildi; istihbarat ya da suikast. Daha önceden, bunların kadınların da yapabilecekleri şeyler olduğunu düşünmemiştir. Sophronia, servis asansörlerine ve gözleme olan ilgisi düşünüldüğünde, bir istihbaratçı olmayı çok seveceğini hissetti. İlginç birini gözetlediği sürece elbette. Ama bir suikastçı olup olmak istemediğinden emin değildi. Bir keresinde Frowbritcher’in bir fareyi ezmesine sebep olmuştu ve bundan dolayı hâlâ kendini suçlu hissediyordu.

“Rahibe Mathilde de ev ekonomisi mi veriyor?”

Preshea, “Ev ekonomisi de konunun bir parçası tabii,” diyerek ilk kez gülümsedi. Bembeyaz, mükemmel dişleri göründü.

“Şimdiden Preshea’nın en sevdiği ders,” dedi Agatha yumuşakça ve ilk kez konuşarak.

“Rahibe Mattie, tıbbi ilaçlar ve her duruma uygun zehirler konusunda da eğitim veriyor.” Preshea oldukça heyecanlanmıştı.

Agatha konuyu biraz daha açtı. “Preshea evleneceği ilk adamı zehirlemek için sabırsızlanıyor. Mary Blandy’nin çalışmalarının çok büyük bir hayranı.”

“Ah, beni şımartıyorsun.”

Sophronia, *Yani bir suikastçi olmak için mi eğitim alıyoruz? Yoksa beni kandırıyorlar mı?* diye düşündü. Sophronia’nın bakışları Preshea ve Agatha arasında mekik dokudu. Agatha pek insan kandırabilecek yetenekte birine benzemiyordu.

“Ve Profesör Braithwope. O ne öğretiyor?”

Preshea ismi duyunca sessizleşti, yüzü tekrar asık ve somurtkan haline döndü. Bu çok garipti çünkü Sophronia grupta en çok Profesör Braithwope’u sevmişti.

“O tarih öğretiyor,” dedi Agatha eteğindeki fırfırı çekiştirerek. Sesi hafifçe titremişti. “Biraz da davranış kuralları ile görgü.”

Sophronia, “Peki ya gerçekte?” diye üsteledi.

“Vampir ilmi ve savunma. Başka soru?” Preshea sabırsızlanmış gibi davranıyordu ama birazcık korktuğu belliydi.

Sophronia hızlıca düşündü. Sophronia, Profesör Braithwope’u rahatsız ettiğinde, adam henüz yeni uyandığını söylemişti. Ama hava karanlıktı. Sarımsak püresi onu hapsırtmişti. Köpekdişine mantar sıkışmıştı, dişine değil! Elbette! *Tanıştığım ilk vampir*, diye düşündü Sophronia. Bunu ilk başta fark edemediği için kendisi

konusunda, yeterince vampire benzemediği için de Profesör Braithwope konusunda hayal kırıklığına uğramıştı.

Preshea ayağa kalktı. “Profesör Braithwope’den bahsetmişken, hazırlanmamız gerekiyor, hanımlar.”

Kızlar etrafı kolaçan etmeye, ders kitaplarını toplamaya ve bonelerini takmaya başlamışlardı. Monique yeniden göründü. Gül rengi ve yerleri süpüren ipek gündüz elbisesinin içinde çok hoş görünüyordu. Kızlar, önderlik görevini hemen benimseyen Monique’in peşinden tam bir karmaşa içinde odadan tek sıra halinde çıktılar.

Sophronia amirane bir şekilde Bumpersnoot’u çağırdı. Mekahayvan kızın ayakkabısına çaptı ve kafasını kaldırdı. Sophronia sertçe, “Olduğun yerde kal!” dedi ve daha sonra “Uyu,” emrini verdi. Mekanik köpek poposunun üzerine oturdu ve yere yığılırken ufak bir ıslık sesi çıkardı. Tüm iç aksamı durdu. Sophronia, “Aman Tanrım, işe yaradı,” diye düşündü.

Grubun arkasından seğirtti ve Sidheag’ın arkasında, Dimity’nin yanında yürümeye başladı. “Nereye gidiyoruz?”

“Derslere sanırım.” Dimity sıırttı.

“Gece mi?”

“Görünüşe bakılırsa okul Londra saatlerine göre işliyor. Mevsime alışmamız lazım. Sidheag öyle söylüyor.”

“Sidheag’i sevdim,” dedi Sophronia, uzun boylu kızın onları duyabileceğine aldırış etmeden. “Bana erkek kardeşim Freddy’yi hatırlatıyor. Freddy beni diğerleri gibi sinir etmiyordu.”

Dimity sesini alçalttı ve “Pek zarif biri değil,” dedi.

“Bunun bir karakter sorunu olduğunu düşünmüyorum. Tanıdığım can sıkıcı birçok insan genelde en zarif olanlar.”

“Ah, bu muhteşem.” Dimity alınmış taklidi yaptı. Belli ki kendini zarif ve hanım hanımcık biri olarak görüyordu.

“Senin dışında elbette. Monique’e bir baksana. Aklıma gelmişken; onunla bir anlaşma yaptık. O öğretmenlere Bumpersnoot’tan bahsetmeyecek, ben de hava korsanlarından nasıl kurtulduğumuza dair uydurduğu hikâyeyi bozmayacağım.”

Dimity pek memnun olmuşa benzemiyordu. “Ah ama Sophronia, o tam bir budala!”

“Senin de bu konuda konuşmayacağına dair bir söz vermedim. Ama eğer bu konuda yalnızca öğrencilerle dedikodu yaparsan bu onu sakinleştirecek. Böylece başkaları da, alt sınıfa almasının gerçek sebebini bir türlü bilemeyecek.”

“Prototipi de mi bir sır olarak saklıyoruz?”

Sophronia yavaşladı, Dimity’yi de kendisiyle birlikte yavaşlattı. Diğerleriyle aralarında yeterli bir uzaklık bıraktıktan sonra Dimity’ye, “Alarmı duydun mu?” diye sordu.

Dimity başını salladı.

Sophronia açıklamaya başladı. “Yine hava haydutlarıydı. Bu sefer bir sürü hava aracı prototip için gelmişti. Öğretmenlere prototipi bulmaları için üç hafta verdiler. Profesör Braithwope ve Profesör Lefoux bu sırada sahte bir prototip üretmeye çalışacaklar. Monique onlara gerçek prototipin yerini söylemiyor. Ama sanırım öğretmenler bir sebepten dolayı bunu bir sır olarak saklamasına izin veriyorlar.”

“Peki ama bu konu bizi neden ilgilendiriyor?”

“Bu yüzden bavullarımı kaybettik. Hem öğretmenler için prototipi üretsek, bu Monique’den daha iyi olduğumuzu kanıtlamaz mı?”

"Ama ya Monique onu daha biz okula gelmeden saklamışsa."

"O zaman bir şekilde dışarı kaçmanın yolunu bulup onu aramaya çıkacağız."

"Bu kadar çabuk mu? Buraya daha yeni geldik. Daha akşam yemeğimi bile yemedim."

Konuştukları sırada, okulun koridorları arasında dolaşıyorlardı. Genç hanımlar en yeni moda kıyafetlerini giydiklerinden kapıdan ikiyeşerli geçmeleri gerekiyordu. Eteklerinin kabarıklığı yüzünden geçitlere sığmıyorlardı. Yalnızca Sidheag'in bir mürebbiyeinkine benzeyen elbisesi kabarık değildi. Sophronia elbiseye kullanışlılığı konusunda hakkını verdi. Kendi pazar elbisesi, bir önceki günkü yaşadıklarına alışık bir elbise değildi. Bazı yerleri yırtılmıştı. Çok daha uygun bir elbise giymiş olmayı umdu.

"Londra saatleri ne anlama geliyor?"

Dimity sırtıttı. "Öğle vakti kahvaltı, saat üç gibi sabah çağrıları, beşte beş çayı, sekizde akşam yemeği, bütün akşam eğlence ve gece bir ya da iki gibi yatağa gitme. Kulağa muhteşem gelmiyor mu? Londralı bir kadın olmayı çok isterdim. Sence hoş bir politikacıyla evlensem ve suç hayatını bırakmaya karar versem ailem bana çok mu kızar? Bu sayede bir sürü yemekli davet verebilirim."

Sophronia, taşradan geliyordu ve üst sınıftan olmasına rağmen Londra saatleri karşısında dehşete düşmüştü. "Öğlen mi kalkılıyor yani?" Sonra da *Ne tatlı tembellik*, diye düşündü.

Sophronia, dersleri şaşırtıcı derecede sevmiştir. Bir görgü okulundan ya da sıradan bir liseden beklediğinden oldukça farklıydı. Hayatının farklı dönemlerinde birçok umursamaz mürebbiyesi

olmuştı. Ya Temminnick Malikânesi'ndeki çocuk sayısının fazlalığından dolayı bunalmışlardı ya da dersler de dahil olmak üzere günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirme yeteneğine sahiplerdi. Böylelikle, Sophronia, yönlendirilmeden, eğitimini kendi çabalarıyla ve babasının kütüphanesinden faydalanarak almıştı. Bu yüzden, ilkçağ tarihi ve mitoloji, Afrika faunası ve avlanma yöntemleri konularında oldukça iyi bilgi sahibiydi ama geri kalan konular için aynı şey söylenemezdi.

Profesör Braithwope dersin başında, “Kendinizi bir vampire karşı korurken, üç şeyi hatırlamanız gerekiyor. O sizden çok daha hızlı ve güçlü. O ölümsüz; bu yüzden öldürmeye çalışmak yerine, hareketsiz hale gelmesini sağlayacak şekilde acı vermek daha doğru. Yüz yüze bir saldırıda muhtemelen ilk olarak boyun bölgenize saldıracaktır. Ayrıca, kıyafetlerine ya da süsüne bir zarar gelmesi onun dikkatini dağıtacaktır.”

Monique, “Dört şeyden bahsettiniz, Profesör,” diye düzeltti.

Vampir, “Küstahlığın lüzumu yok,” diye cevap verdi.

Sophronia cesurca atıldı. “Yani, en iyi şey yelegeine saldırmak mı? Üzerine çay mı dökmeliyiz mesela? Ya da yapış yapış ellerimizi ceket kollarına mı sürmeliyiz?”

“Kesinlikle! Çok iyi Bayan Temminnick. Bir vampire en çok mutsuzluk veren şey lekedir. Sizce neden kan saklamak bizim için bu kadar önemli? Hayatta kalmak için bu kadar iğrenç ve yapış yapış bir sıvıya ihtiyaç duyuyor olmak, bir vampirin hayatındaki en büyük trajedi.”

Sophronia, Profesör Braithwope'un okuldayken kimin kanını içtiğini düşündü. Profesör'e sadık biri olmalıydı, belki de bunun

için kullandığı özel biri vardı. Sophronia bir an kendi boynunu düşündü ve o an boynuna bir eşarp sarmak istedi.

Vampir, ders anlatırken hızla bir ileri bir geri yürüyordu. Hareketleri çok akıcı ver hızlıydı. Bulundukları oda her kadar adı sınıf olsa da, bir sınıfa benzemiyordu. Sahte bir şöminenin etrafında yarım daire oluşturan, sırmalı ipek kumaş kaplı kanepler, küçük bir piyano ve eklemli bir pirinç inek heykeli vardı. Yerde pelüş yastıklar, yan tarafta kızların kitaplarını koydukları masalar vardı. Köşede bir hizmetçi mekanik sabırla gidip çay getirmeyi bekliyordu. Daha çok bir misafir odasına benziyordu.

“Vampirlerin bir diğer zayıflığı da yaşam alanlarının sınırlı olması. Bir kovana bağlı bir vampirin kraliçesinin yanında kalması gerekiyor ve kraliçe de evinden ayrılamıyor. Gezinler belli bir bölgeye bağlıdır ama bizim menzilimiz daha geniş. Oğul mevsiminde⁴ elbette bu sınırlamaların önemi kalmıyor. Oldukça önemli istisnalar var, örneğin kraliçenin *praetoriani*’sinin menzili çok daha geniş.”

Monique ilgili gibi görünmemeye çalışıyordu. “Neden?”

“Bilim adamlarımız onun sürekli sürü davranışı gösterdiğini düşünüyor. Çünkü o kraliçenin güvenliğinden sorumlu.”

Tüm bunların hepsi Sophronia’nın kafasını çok karıştırmıştı. Profesör’ün bahsettiği terimlerin çok azını duymuştu ve geceleri geç saatte salonda anlatılan hikâyeler dışında vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. *Acaba Profesör’ün menzili ne kadar? Bu biraz nezaketsiz bir soru olabilir*, diye düşündü. Tam *praetoriani*’nin ne anlama geldiğini soracaktı ki sınıf bir patlamayla sarsıldı.

4 Bir kovandaki arıların bir kısmının başka bir kovan oluşturmak için ayrılması. (ç.n.)

Gemi sağı sola sendeledikten sonra toparlandı. Çok garip bir histi çünkü o ana kadar Sophronia havada süzöldüklerini unutmuştu.

Kızların birkaçı çığlık attı.

Profesör Braithwope hızla kapıdan çıktı. Sophronia da yerlerinde kalmalarının söylenmesini beklemek yerine ayağa kalkıp onu takip etmeye başladı.

Koridor tam bir kaostu. Çok sayıda genç hanımla doluydu ve birçoğunun üzeri kurumla kaplıydı. Kurum dışında, hepsinin üzerinde çok güzel kıyafetler vardı. Hiç de korkmuşa benzemiyorlardı; daha ziyade heyecanla birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Sophronia koridorda iki düzine kız olduğunu tahmin etti, belki de okuldaki öğrencilerin yarısıydı. Kaç öğrenci olduğunu tam olarak anlayamamıştı ama Matmazel Geraldine'in normal bir görgü okuluna göre daha az öğrencisi olsa gerekti.

Herkesten bir kafa boyu uzun olan Profesör Lefoux kaosu kontrol etmeye çalışıyordu.

“Hanımlar sakın olun! Bir kriz anında böyle mi davranılır? Bayan Linette size hep ne diyor?”

Kızlar sakinleşip bekleyen gözlerle bakmaya başladılar. Birkaç tanesi mendilini çıkararak elbiselerindeki ve yüzlerindeki kurumu temizlemeye çalıştı.

Profesör Lefoux, “Bayanlar bu retorik bir soru değildi!” diye bağırdı. Üzeri herkesten daha fazla kurum kaplıydı ve bunu pek umursamıyordu. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve bütün yüzü gerilmişti. Kafasını araba camından çıkarmış bir taziye benzemişti.

“Kriz anında sakın kalın,” diye bağırdı kalabalıktan biri.

“Ve?” Profesör Lefoux elleriyle sabırsızca bir hareket yaptı.

“Kıyafetlerinizin zarar görüp görmediğini kontrol edin. Bir hanımefendi toplum içinde asla itibarını kaybetmemelidir. Sempati kazanmak için yapılan manipölasyonlar dışında elbette.

“Doğru. Başka?”

“Acil durumun sebebini anlamaya çalışın. Avantaja çevrilebilip çevrilemeyeceğine ya da bilgi toplamak için bir fırsat olup olmayacağına bakın,” dedi başka bir ses.

Tüm bunlar olurken Sophronia bilinçsizce söylenenleri yerine getiriyordu. Kalabalığı geçti ve Profesör Lefoux’nun sınıfının açık kapısına doğru ilerledi. Profesör Braithwope eşikte durmuş içeri bakıyordu. Elindeki mendili, işe yaramayan bir şekilde yüzünün önünde sallıyordu ve hâlâ odada bulunan dumanı uzak tutmaya çalışıyordu.

Sophronia, Profesör’ün yanına gitti ve içeri baktı. Normal bir sınıftı. Üzerinde garip görünümlü aletlerin ve bilimsel edevatların olduğu masaların etrafında, pek de rahat görünmeyen sandalyeler vardı. Duvarlar, karmaşık cihazların taslak çizimleriyle doluydu. Oda, koridor gibi kaos içindeydi. Daha önceden bir laboratuvar ya da mühendislik odası olsa gerekti ama şu an içindeki aletler ters dönmüş, yanmış ve siyah tozla kaplanmıştı.

“Sanırım Profesör Lefoux ve öğrencileri yeni bir prototip yaratmakta zorlanıyorlar,” dedi Sophronia hafifçe.

“Hımm,” dedi vampir. Köpekdişlerini emiyor ve düşünceli görünüyordu. Koyu renk gözlerini yeni öğrencisine çevirdi. “Öyle görünüyor. Bir dakika! Siz buraya nereden geldiniz genç hanım?”

“Sizin sınıfınızdan, efendim. Hatırlarsanız dersteydik.”

Vampir yalnızca ona baktı. Bu patavatsızlığını göz ardı etmiş gibiydi. “Söyleyin Bayan Temminnick. Bu patlama olmadan hemen önce öğrenmek istediğiniz ilk şey neydi?”

Sophronia lafı dolandırmak istemedi. Eğer gerçekten düşüncelerini bilmek istiyorsa kabalığını umursamaması gerekirdi. “Sizin menziliniz, efendim. Siz gezgin bir vampirsiniz ve okul da bir kovan değil. Dolayısıyla sizin gibi bir vampir nasıl olur da bir zeplinde yaşamını sürdürür, bunu merak ediyordum. Daha sonra okula bir şekilde bağlı olduğunuzu düşündüm.”

“Evet, onun gibi bir şey.”

“Peki, bize vampirlere karşı savunma dersini verdiğiniz için soruyorum, ya gemiden düşerseniz? Bağınıza ne olur? Kopar mı? Bu sizi öldürür mü?”

Vampir gözlerini kıstı ve burnunun üzerinden kıza baktı. Kızın sorusunu başka bir soru sorarak geçiştirdi. “Bu patlama hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Belki de Profesör Lefoux ilk önce çeliği denememeliydi.”

“Aman Tanrım, gerçekten dikkatinizi veriyorsunuz.”

“Monique’i prototipi nereye sakladığını söylemesi konusunda ikna edebilecek misiniz?”

Adam buna bir cevap vermedi.

Ama o yalnızca bir öğrenciydi. Sophronia aslında neden Monique’e işkence edip etmediklerini sormak istiyordu. En nihayetinde burası bu tarz şeylerin olabileceği bir okula benziyordu.

Profesör Lefoux telaşla yanlarına geldi. “Ah, Profesör Braithwope. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Prototiple ilgili bir

küçük bir problem yaşadık. Muhtemelen çelik kullanmamamız gerekiyordu. Bakır çok daha iyi olacak.”

Profesör Braithwope, Sophronia’ya baktı. O da tek kaşını kaldırarak bilmiş bilmiş vampire baktı ve sınıfına geri dönerek diğer kızlara katıldı.

Kızlar kalabalık halinde kapının girişinde duruyorlardı. Yerlerinden kalkmak dışında pek de harekete geçmemişlerdi.

Dimity nefes nefese, “Ne oldu?” diye sordu.

“Sanırım birileri yakınımızdaki bir sınıfta siyah ve toz bir şey patlatmış.”

“Profesör Lefoux ve üst sınıftaki kızlar,” dedi Monique. Patlamaya rağmen onların yanında olmak istediği çok belliydi.

Sophronia koltuğuna geri dönüp oturdu. Ellerini dizinin üzerinde ağırbaşlı bir şekilde birleştirdi.

Dimity kızın yanına oturdu. “Patlama prototiple mi ilgiliydi?” diye tısladı.

“Evet.”

“Ne öyle patlayabilir ki?”

“Sanırım birçok şey.”

“Bazen keşke Pillover yanımızda olsaydı diyorum. Kazara gerçekleşen patlamalar konusunda her şeyi bilir. Ama yine de erkek kardeşimden uzakta olmak güzel.”

“Siyah tozdan bir örnek alabilmeyi başardım.” Sophronia eldivenli ellerinden birinin parmak ucunu gösterdi. Ellerini bilerek Profesör Lefoux’nun sınıfının duvarlarına sürmüştü.

“Acaba bunu analiz etmesi için Pillover’a gönderebilir miyiz? Ya da bunu ona yukarıdan atabilir miyiz demek daha doğru olacak sanırım.”

Sophronia, “Bu geminin içindeyken posta yollayabiliyor muyuz?” diye sordu. “Eğer kimse okulun tam olarak ne zaman nerede olduğunu bilemiyorsa posta bize nasıl gelecek ki?”

“Annem bana en sevdiğim bisküvilerden yollayacağını söylemişti. Demek ki buraya posta ulaşıyor. Pillover’den da bahsetmişti. Belki de gidip postalarımızı Bunson’ın okulundan alıyoruzdur.”

“Aman Tanrım! Sophronia, eldivenlerin nasıl da kirlenmiş. Gel de sana yardım edeyim.” Preshea, patlamadan ziyade, Sophronia’nın beyaz eldivenlerinin ucundaki siyah leke karşısında daha fazla dehşete kapılmışa benziyordu.

“Matmazel Geraldine’in okulunda kirli bir eldivenle dolaşamazsın!” dedi Monique.

Sophronia elini hızla kucağına koydu ve eldiveni çıkarıp eteklerinden birinin arasına sıkıştırdı. “Eldiven kontrol altında, teşekkür ederim.”

“Evet hanımlar, dersimize geri dönebilir miyiz?” Profesör Braithwope odaya geri dönmüştü. “İlk önce, en iyi ve öldürücü silahlar olan tahta kazıklar, şapka iğneleri ve saç çubuklarından bahsedeceğiz. Eğer zamanımız kalırsa, birinin kravatının renginden ve düğümünde, bir centilmen olup olmadığını nasıl anlayacağınızı öğreteceğim. İnanın bana hanımlar; bu iki konu birbiriyle tahmin ettiğiniz çok daha ilişkili.”

Sophronia doğruldu ve kendini eğitilmek üzere hazırladı.

DERS 7

İŞÇİLER İÇİN UYGUN BİR YER

Akşamın geri kalanı daha sakin geçti. Her yeni öğretmen için sınıf değiştirdiler. Her öğretmen odasını kendi zevkine göre döşemişti. Dersler, Sophronia'nın kardeşlerinin aktardıklarına benzer, sıradan bir okul dersinden ziyade bir ziyaret saati ya da entelektüel toplantı gibiydi.

Rahibe Mathilde Hershel-Teape'nin odası küçük bir güverteye açılıyordu. Bahçe kulübesi ve malikâne mutfakı karışımı bir yerdi. Derslerinin konusu, yumurta beyazının şeker kaplı menekşeler yapmadaki, takma kirpikleri takmadaki, cilt bakımındaki ve zehir kontrolündeki kullanımıydı. Rahibe, "Unutmayın canlarım, eldeki sarısıyla beyazı ayrılmış yumurta, damdaki güvercinden iyidir," diye bilgece ama kafa karıştıran bir söz söyledi.

Bayan Linette'in odası sera, giyinme odası ve genelev karışımıydı. Odada kırmızı oldukça yoğun kullanılmıştı. Üç tombul, uzun tüylü ve komik buruşuk suratlı kedi vardı. Her yerde püsküller ve zevksiz sanat çalışmaları vardı. Kızlar ciddi bir şekilde, kadife

uzanma koltuğunda oturuyorlardı. Başında dantel bir başlık olan doldurulmuş ördek, şömine rafından sertçe onlara bakıyordu.

Bayan Linette'in davetlerde, farklı iç çamaşırları giyildiği durumda nasıl bayılmak gerektiğini anlattığı dersinin sonunda Sophronia esnemeye başladı. Heyecan ve macera dolu, oldukça uzun bir gün geçirmişti ve şimdi de dersler normal uyku saatini geçiyordu.

"Gerçek bir hanımefendi toplum içinde esnemez," dedi Monique yüksek sesle. Bayan Linette'in dikkatini, bu kural ihlaline çekmeye çalıştığı belliydi.

Preshea, "Londra saatlerine yakında alışırsın, taşra kızı," diye ekledi.

"Sanırım sen de Londralısın?" Sophronia'nın şehirlere karşı bir taşralı şüpheciliği vardı.

"Hayır ama benim ailem saatler konusunda oldukça ileri görüşlüydü," diyerek soruyu geçiştirdi. Belli ki hassas bir konuydu.

"Bayan Temminnick, Bayan Buss, Bayan Pelouse, eğer birtirdiyseniz devam edebilir miyiz? Bayan Buss, yanlış bir davranış konusunda yorum yapmak en az o davranışın kendisi kadar utanç vericidir. Elbette Bayan Pelouse her zamanki gibi haklı, Bayan Temminnick. Bayan Pelouse, her şeyi en iyi sizin bildiğinize göre, kalabalık bir balo salonunda, yalnızca belirli bir centilmenin dikkatini çekecek şekilde nasıl bayılınması gerektiğini bize gösterebilir misiniz? Elbisenizi kırıştırmadan."

Öğretmenlerin Monique'e karşı garip tutumları Sophronia'nın dikkatini çekiyordu. Onu alt sınıfa geçirmelerinin bir ceza olduğu konusunda çok açıklardı. Ama bazen Monique'in onların üzerinde bir gücü var gibiydi. Belki de prototipi nereye koyduğunu

söylememiş olmasının bununla bir ilgisi vardı. Bazen de bu şekilde üzerine gidiliyordu.

Monique ayağa kalktı ve kendine söyleneni yaptı.

Bayan Linette, Monique nasıl bayılınması gerektiğini gösterirken yakından analiz ediyordu.

“İki elini de alnına götürdüğüne dikkat edin. Bu klasik bir manevradır ama kalabalık içinde gereğinden fazla dramatik ve dikkat çekici olabilir. Bir elinizi alnınıza bir elinizi de göğsünüze bastırın. Bu sayede centilmenin dikkatini dekoltenize çekmiş olursunuz. Elbette siz genç hanımların henüz bir dekoltesi yok ama elbet olacak. Hayır, çok sert bastırmayın. Bayan Pelouse, elbisenizin yakasını yamultacaksınız. Çok güzel. Şimdi küçük bir nefes alıp içinizi çekin. Gözlerini hafifçe geriye yuvarlayın. Hafifçe! Yoksa son nefesini veren bir koyuna benzersiniz. Kirpiklerinizi kırıştırın. Kırıştırın! Biraz daha. Çok güzel. Şimdi geriye doğru eğilin. Her zaman geriye doğru hanımlar, asla öne doğru devrilmeyin. Ve centilmenin istenilen şekilde tepki vermediği bir duruma hazırlıklı olun. Bu sayede bir duvara ya da şöminenin rafına tutunarak olayı toparlayabilirsiniz. Çok iyi, Bayan Pelouse. Çok gerçekçi.”

Sophronia yeniden esnedi.

Dimity, “Sophronia,” diye fısıldadı. “Bu akşam uyurken ne giyeceğiz?”

“Kim bilir. İç eteklerimizi sanırım.” Sophronia’nın tek bildiği, bavullarının kilometrelerce ötede yolda saçılmış halde olduğuydu.

Ancak durumun böyle olmadığı sonradan anlaşıldı. Bayan Linette dersi, “Kirpik kırıştırma alıştırması yapın hanımlar, uyu-

madan önce yüzlük altı set şeklinde!" diyerek bitirdikten sonra hep birlikte sınıftan çıktılar. Bayan Linette ve kızlar okulun arka tarafında akşam yemeği yemeye gittiler. Eğlence faaliyetlerinin yapıldığı yer aşağı yukarı diğer kısımlarla aynıydı. Yalnızca daha geniş, büyük ve az sayıda odası vardı. Akşam yemeği tamamlandıktan, öğretmenler kızların hareketlerini yakından inceledikten ve Sophronia balık bıçağını yanlış kullandığı için iki kez sonra odalarına geri döndüler. Döndüklerinde, Sophronia'nın paralanmış bavulu ve Dimity'nin çantalarını odalarında buldular.

Kızlar, iki kişi bir odada kalacak şekilde dağıtılmıştı. Monique, kötünün iyisi olarak Preshea'yı seçmişti ve bu da Preshea'yı çok gururlandırmışa benziyordu. Agatha'nın Sophronia ve Dimity aynı odada kalabilsin diye Sidheag'in yanına taşınması Sophronia'yı çok mutlu etmişti.

"Sence Monique'in öğretmenlerin üzerinde bir etkisi var mı?" Sophronia yalnız kalır kalmaz bu soruyu sormuştu. Dönüşleri Bumbersnoot'u uyandırmıştı. Sophronia'yı yeni odasına kadar takip etti ve kız eşyalarını yerleştirirken heyecan içinde oradan oraya zıpladı.

"Nasıl bir etkisi olacak ki?" Dimity iç çamaşırlarını hızlıca bavuldan çıkararak bir çekmeceye tıktırdı.

Sophronia ona bir bakış attı.

"Ailesi sayesinde sanırım. Gerçi hiç onlar hakkında bir şey duymadım, belki de o kadar önemli ya da şeytani insanlar değildir." Dimity daha az utanç verici giysilere geçmişti; elbiseler, önlükler, iç etekler, terlikler ve çizmeler.

Sophronia da kendi eşyalarını yerleştirmişti. Hayatında ilk defa giysilerinden birazcık utanmıştı. Aslında ailesi, etraflarındaki

seçkin aileler arasında varlıklı olarak bilinirdi. Ama dört kızın en küçüğüydü ve ondan önce ablalarına elbiseler alınıyordu ve ona hep eski elbiseler kalıyordu. Hemen bir mektup yazarak ailesinden yeni elbiseler isteyecekti.

Sophronia, “Ya prototipi saklamamışsa da birine vermişse?” dedi.

Dimity tekdüze bir cevap verdi. “Tahminde bulunmanın bir faydası yok. Bu konuyla ilgili daha fazla araştırma yapmamız lazım.”

Eşyaların tamamı yerleştirildikten sonra kızlar uykuya hazırlandılar. Dimity’nin geceliği parlak sarıydı.

Bumbersnoot sıkıntılı bir şekilde hırıldayarak Sophronia’nın karyolasının yanına oturdu. Sophronia onu kaldırdı ve ayaklarının ucuna koydu. Mekahayvan pek de kucaklanası değildi. Eğer uykusunda mekahayvanın üzerine yuvarlanırsa bileğinin derisi soyulabilirdi. Ama küçük robot halinden memnun görünüyordu. Küçük buhar makinesi sayesinde müthiş bir ayak ısıtıcısı görevi görüyordu. Sophronia ona kömür ve suyla besleyip beslememesi gerektiğini ve o durumda nereden kömür bulabileceğini düşündü. Geminin bir kazan dairesi olmalıydı. Bumbersnoot’un sağa sola sallanan mekanik kuyruğunun tik tak sesi uykuya dalmadan önce duyduğu son şey oldu.

Sophronia diğer arkadaşlarının aksine sabah erken saatte uyandı ve etrafı keşfetmeye karar verdi. Muhtemelen etrafta dolaşan robotlar vardı ve onu görürlerse alarmları çalacaktı. Bu yüzden gemideki, mekaniklerin geçtiği yolların olmadığı bölümleri bulmalıydı.

En düz elbisesini seçti ve en kısa üst etekliğini giydi. Çizmelerini de kauçuk kayışlarla bağladı.

Dıştaki güvertelere ulaşmak için koridoru kullanması gerekiyordu. O yüzden koşabildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Geçidin kenarlarından koşup ortadan geçen raylardan uzak durmaya çalışıyordu. Neyse ki hiçbir mekaniğe rastlamadı. Bu sayede alt güvertelerden birine çıktı. Burada ne mekanik ne insan, kimse yoktu. Nefes nefese kalmıştı ve bir hanımefendiye hiç yakışmayacak şekilde öne arkaya eğiliyordu.

Sabahın erken saatleri olduğu için aşağıdaki çalılık hâlâ sis kaplıydı ama başka bir bulut örtüsü yoktu. Sophronia aşağıya baktı, bir an için düşündü ve sonra bir daha aşağıya bakmamaya karar verdi.

Tırabzanların kenarından ve korkuluğun dışından yavaş yavaş yürümeye başladı. Güverte, bir çiçeğin taç yaprakları gibi güdümlü geminin bir yanından çıkıyor, daha sonra içe dönüyordu. Zor olan şeyi, aradaki birinden diğerine ulaşmaktı çünkü aradaki boşluk çok ufaktı. Sophronia kafasında bir plan yaptı; kendini boşluğa atarken havada biraz dönmesi gerekiyordu.

Güvertelerin büyük bir kısmının, özellikle daha küçük ve özel bir balkona benzeyenlerin mekanik rayları yoktu. Sophronia bunların korkuluklarından birine tırmandı ve yuvarlak camlardan içeri bakarak keşfe başladı. Gizlilik adına, hangi balkonda mekanik casusların olmadığını ve bu nedenle hangi balkonun saldırılara karşı savunmasız olduğunu bilmek iyi olabilirdi. Elbette Sophronia oldukça meraklıydı.

Geminin kenarında, güverteden güverteye geçiyordu ve en sonunda öğrencilerin alanından ayrıldı ve kendini sınıfların olduğu

alandan buldu. Burada güverteler şekil değiştirdi. Bazıları garip ve gizemli malzemelerden yapılmıştı ve hepsinde ray sistemi yoktu. Üzerinde Rahibe Mathilde'nin serasının ve Bayan Linette'in uzun püsküllü ve hasır mobilyalı sınıfının olduğu güverteleri geçti. Sophronia ders sırasında sınıftan balkona açılan bir kapı olduğunu fark etmemişti.

Bayan Linette'in sınıfı, diğer balona geçişten önceki son sınıftı. Yasak bölgede neredeyse bu sınıfa değen başka bir balkon vardı. Bu balkona ufak bir yürüme yoluyla gidiliyordu.

Bu kadar ölçsüzce dekore edildiyse kesin Bayan Linette'in özel alanıdır, diye düşündü Sophronia. Üst ya da alt güvertelere nasıl çıkacağına ya da ineceğine tam karar verememişti ama o özel güvertenin oyulmuş korkuluklarından aşağı katlara inen bir ip merdiven sarkıyordu.

Sophronia bir an duraksadı. Herhangi bir ray görmüyordu ve Bayan Linette'in erken kalkan biri olabileceğini düşündü. Bu biraz riskliydi. İlk gününde herhangi bir problem yaşamak istemiyordu. Ama yine de ip merdiven çok çekici görünüyordu.

Sophronia yasak bölgeye doğru döndü. Merdivene doğru uzanan korkuluğun dış kısmında ilerlerken hafifçe yalpaladı ve merdivenden aşağı inmeye başladı.

Merdiven bir sonraki katta içe doğru sabitlenmişti. Sophronia orada merdiveni bırakmayı düşündü ama geminin en aşağısında bir kazan dairesi olmak zorundaydı. Aşağıdan yükselen dumanı görebiliyordu. Dumanın olduğu yerde kazan da olurdu. Kazan varsa kömür de vardı.

Bumbersnoot muhtemelen acıkmıştı. Sophronia aşağı inmeye devam etti. Alt katta güverte yoktu, yalnızca yüzünü dayayabileceği

küçük lombozlar vardı. Camları çok kirliydi ve öbür tarafta ne olduğu görünmüyordu. Camların kiri sanki dışarıdan değil de içeriden kaynaklanıyor gibiydi.

Merdiven geminin içindeki bir kapakçıkta bitiyordu. Sophronia bir an duraksayıp kapağın kolunu çevirerek açtı ve içeri girdi. Sonunda kazan dairesine ulaşmıştı!

Okulun kazan dairesi oldukça gürültülü ve sıcaktı ve Profesör Lefoux'un sınıfının sahte prototip patladıktan sonraki hali gibi kurum kaplıydı.

Sophronia'nın girişi pek bir etki yaratmadı. Elbette karanlık ve küflü odaya bir anlık da olsa ışık ve temiz hava girmesini sağlaması dikkatleri çekmişti. Ama etrafında oldukça kontrollü bir kaos vardı ve pek az kişi Sophronia'nın varlığını fark etmişti.

İtfaiyeci ya da makinist olması muhtemel çok sayıda kashi adam ve kurumla kaplı, pis iki düzine kadar genç erkek vardı. Yakıtlarla oradan oraya yakıt koşuşturuyor ve üst katlara aceleyle kutu istifleri, kömür yığınları ve merdivenler çıkarıyorlardı. Yalnızca birkaç tanesi Sophronia'yı görünce şapkasını çıkardı ama hiçbiri durup onu düzgün şekilde selamlamadı.

Sophronia durup bu kargaşayı ve dev kazanları anlamaya çalıştı. Burada neden mekanik olmadığını anlamamıştı. Belki bu görev mekanikler için fazla karmaşıktı. Ya da bu kadar hayati bir konuda robotlara güvenilemiyordu. Bu iş oldukça yoğun bir işgücü gerektiriyordu. Ancak yine de odadan, bir grup genç erkeğin sıkı çalışarak dev kazana kömür attıkları bölgeden arada sırada kahkaha sesleri de duyuluyordu.

Sophronia temkinli adımlarla onlara yaklaştı, birkaç parça kömür almak için eğildi ve aldığı kömürler önlüğünün cebine tıktırdı.

Grubun yanına yaklaşp, “Bu neyi çalıştırıyor?” diye sordu.

“Pervaneyi,” diye bir cevap geldi ve sonra, “Bir dakika! Üst sınıftan biri aşağıda ne yapıyor?”

“Yalnızca merak ettim, diye cevap verdi Sophronia. “Akşamüstüne kadar başka dersim yok, ben de biraz keşfe çıkayım dedim.”

“Yani siz gerçek bir öğrenci misiniz?”

“Elbette, öğrenci gibi görünüyor baksana!”

“Hayır, elbisesi hiç de şık değil.

“Teşekkür ederim!” diye cevap verdi Sophronia, bozulmuş taklidi yaparak.

“Her neyse. Öğrencilerin aşağıya inmesine izin verilmez.”

“Size kendimi tanıtmama izin verin. Ben Sophronia. Siz?”
Kendini tanıtmanın kabalık olarak algılanmayacağını biliyordu. Çünkü bu insanlar beden işçisiydi ve aksanlarına bakılırsa fakir ailelerden geliyorlardı.

“Biz gemi kurumlularıyız, hanımefendi.”

Arkalarından, “Hey, dikkat!” diye bir ses duyuldu ve genç erkekler çil yavrusu gibi dağıldılar. Sophronia onları takip etti. Yeni işçilerden biri el arabasına benzeyen bir makinedeki dev kömür yığının üzerinde oturmuş, hızla onlara doğru geliyordu. El arabası kazanın ağzına yaklaşmıştı. Çocuk gururla oturduğu yerden bağılıyor, diğerleri de ona tezahürat ediyordu.

Sophronia nefesini tutmuştu. Arabanın, sıcak kazanın içine düşerek kömürlerle birlikte çocuğu da içeri atacağından emindi.

Son anda işçi zıplayarak parende attı. El arabası içeri fırlayıp içindeki tüm kömürü boşalttı ve geri sekti.

“Oley! İşe yaradı!” Çocuk ayağa fırladı.

Diğerleri çocuğun etrafında toplandılar. Çocuk hepsinden uzun görünüyordu.

“Makineyi ağzına kadar doldurmak iki katı zaman aldı. Biz bir saatte ondan daha çok kömür atıyoruz,” dedi biri.

“Evet,” dedi uzun boylu olan. “Ama buna da *icat* denmez mi şimdi?”

Sophronia, “Nasıl öyle geri sekti?” diye sordu. Sanki hep ordaymış gibi kalabalığın arasına karışmıştı.

Çocuk Sophronia’nın bulunduğu yöne doğru döndü. Diğerlerinden daha uzun boylu olmasının yanı sıra, üzerindeki kurum tabakası çok daha kalın gibiydi. Gözleri siyah suratında beyaz beyaz parlıyordu. Sophronia’nın sorusu karşısında aynı derecede beyaz olan dişlerini göstererek gülümsedi. “Ah, evet, kauçukla tutturulmamış yaylı bir sekme mekanizması var. Vieve bütün hafta bunun üzerinde çalıştı. Bir dakika... Artık kızların da mı kurumluluk yapmasına izin veriliyor?”

“O yukarıdan gelmiş.”

“Etrafı keşfe çıkmaya.”

“Sonra da bizi bulmuş.”

“Anlaşılan keşif konusunda çok da iyi değilsiniz!” Çocuk kendi şakasına kahkahalarla güldü.

“Efendim.” Sophronia birazcık alınmıştı.

“Üzerinize alınmayın, küçük hanım. Biz işçiler, pek o üst sınıf beyefendiler gibi değilizdir.”

“Ama şu makinen ve atlayışın oldukça birinci sınıftı. Bu arada, ben Sophronia.” Sophronia kirpik kırpıştırmayı biraz pratik etmeye karar vermişti.

Uzun boylu ocuk kirpiklerden pek etkilenmemişe benziyordu. “Nasılısınız hanımefendi? Ben Phineas B. Crow.”

Sophronia reverans yaptı. Matmazel Geraldine’in Seçkin Genç Bayanlar için Görgü Okulu’na geldiği günden beri ilk defa kimse reveransı hakkında olumsuz bir yorum yapmadı.

“Ama herkes bana Soap⁵ der,” diye ekledi Phineas B. Crow. “Sanırım sabuna herkesten fazla ihtiyaım olduğu için.”

Sophronia ocuğa kirpiklerini kırpıştırmaya devam etti.

“Gözünüze kurum mu katı, küçük hanım?”

Sophronia henüz hâlâ bu işte yeterince iyi olmadığını düşündü. “Hayır, alıştırma yapıyorum.”

“Efendim, küçük hanım?”

“Boş ver.”

Soap, “O küçük izmelerinize bağladığınız şey kauçuk mu?” diye ağzlce sordu.

“Evet, bir servis asansöründen aldım. Ama onu sana veremem. Ona ihtiyaım var.”

“Neden st taraftan birinin kauçuk ayakkabılara ihtiyaı olsun ki?”

“Tırmanmak için elbette?”

“Buraya da öyle mi geldiniz? Daha önce hiç tırmanan bir kız görmemiştim.”

5 (İng.) Sabun. (.n.)

Sophronia omuzlarını silktilti. Bu iltifat hoşuna gitmişti. Soap'ın gülümsemesi hoşmuş, diye düşündü.

O sırada bir bağırtı duyuldu. Gözetmen olması muhtemel, iri bir adam onlara doğru geliyordu.

"Ah lanet olsun!" dedi Soap. "Makine yağlayıcısı. Dağılın!"

Çocuklar farklı yönlerle koşmaya başladılar. Soap, Sophronia'yı da beraberinde çekiştiriyordu. Dev bir kömür yığının arkasına çömelerek saklandılar.

"Burada uzun süre kalamayız, bizi er ya da geç fark edecek."

"Bütün gün tek yaptığın kürekle kömür atmak mı?"

Soap yine gülümseyerek cevapladı. "O kadar da kötü değil. Eskiden Southampton Limanı'nda çalışıyordum. O yüzden hâlâ balık yiyemiyorum."

Sophronia, "Sizinle tanışmak güzeldi Bay Soap. Beklenmedik şekilde bir mekahayvanım oldu ve onun için buraya daha sık geleceğim sanırım."

"Kömür için mi?"

"Evet. Zavallı Bumbersnoot. Şu an açlıktan ölüyor olmalı."

"Burada mekahayvan yasak sanıyordum."

"Ben de ona beklenmedik şekilde sahip olduğumu söyledim ya!"

Soap, kazan dairesinin gürültüsünde bile duyulacak bir kahkaha patlattı. "Bir kız için oldukça iyisiniz Bayan Sophronia. Ayrıca oldukça güzelsiniz de."

Sophronia güldü. "Sizinle henüz yeni tanıştım Bay Soap. Yalan söylemenize gerek yok."

Bir ses, "Vay, vay, vay!" diye gürlledi. "Burada kimler varmış?"

Soap hemen ayağa kalktı ve dimdik durdu. Sophronia da onu takip etti.

“Yalnızca mola veriyordum, efendim.”

“Soap, senin yalnızca mola verdiğin nerede görülmüş? Yanındaki kim?”

Sophronia bir adım öne çıktı. “Merhaba, efendim. Ben Sophronia Angelina Temminnick.”

“Sen üst kattan mısın? Burada ne yapıyorsun? Altıncı seviyeden yardımcı mühendis sizi görmeden onu buradan çıkarmamız lazım. Sizi hiç burada görmemiş gibi yapacağım, tamam mı?”

“Çok teşekkür ederim, efendim,” dedi Sophronia reverans yaparak.

Soap onu ambarın ağzına geri götürdü. “Yaşlı Smalls kötü makine yağlayıcılarından değildir,” dedi.

“Sizinle tanışmak bir zevkti Bay Soap.”

Soap, Sophronia’ya göz kırptı. “Benim için de küçük hanım. Sanırım yine görüşeceğiz.”

“Belki,” dedi Sophronia ve çıktı.

Kapağı kapatmadan önce, Soap tekrar siyah saçlı kafasını uzattı. “Ah, küçük hanım, o önlüğü değiştirseniz iyi edersiniz. İnsanların aşağıya indiğinizi bilmelerini istemezsiniz.”

Sophronia elbisesinin önüne baktı. Bembeyaz önlüğü lekelerle kaplıydı. “Haklısın.”

Gündüz güneşinin aydınlık ışığında, Sophronia yeni arkadaşıyla ilgili başka bir şey fark etti. Çocuğun suratı kirli değildi, o siyahiydi. Sophronia farklı ten rengi olan insanlarla ilgili hikâyeler duymuştu elbette ama yalnızca babasının kitaplarında fotoğrafla-

rını görmüştü. Daha önce hiç siyahi biriyle tanışmamıştı. Ama Soap'un normal bir erkek çocuğundan farkı yoktu!

Bundan bahsetmenin kibar bir hareket olup olmayacağından emin değildi ama kendine engel olamadı. "Ten renginiz kendiliğinden kurum rengi sanırım!"

"Evet, küçük hanım. Ben kara Afrika'dan gelen bir yaratığım. Huuu, huuuu!" Salınarak hayalet taklidi yaptı.

Sophronia Afrika hakkında bir şeyler okumuştı. Bu, hakkında konuşabileceği bir konuydu. "Ah, gerçekten Afrika'dan mı geliyorsun?"

"Hayır, küçük hanım. Tooting Bec, Güney Londra'dan." Daha sonra çocuk kazan dairesinin gürültülü ve küflü karanlığına geri döndü.

Sophronia balkondan güverteye geçerek ve koridordan hızla koşarak sağ salim odasına döndü. Döndüğünde Bumbersnoot dışında hiç kimse uyanmamıştı.

Hayvan, Sophronia'nın önüne koyduğu bir parça kemik ve bir kâse su karşısında çok sevinmişe benziyordu. Hemen keyifli bir şekilde kemirmeye ve höpürdetmeye başladı. Arada minnet dolu, ufak ufak dumanlar çıkarıyordu. Sophronia önlüğünü değiştirip yüzünü ve ellerini kontrol etti. Neyse ki hizmetçiler yıkanma suyu getirmişlerdi ve robot oldukları için kızın yatağının boş olduğunu fark etmemişlerdi. Elini yüzünü iyice ovalayarak yıkadıktan sonra, kazan dairesi lekelerinin büyük bir kısmı gitmişti.

Küçük el aynasına bakarak yarım saat kadar kirpik kırıştırma alıştırmaları yaptı. Sonunda Dimity de uyanmıştı.

“Ne yaptığımı asla tahmin edemezsin!” dedi Sophronia, arkadaşı uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırır ve gerinirken.

“Hayır, edemem muhtemelen. Lütfen ilk önce uyanabilir miyim?”

“Elbette.” Sophronia duraksadı. Kirli banyo suyunu nereye dökeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Evde olsa camdan aşağıya döküp gitmişti ama burada, odaların hiçbirinde cam yoktu. Dışarı çıkıp tualete gitti ve su çanağını Dimity’ye geri getirdi.

Dimity sürahidenden biraz su aldı. “Evet?”

“Kurum ve ateş ülkesine gittim.”

“Sophronia! Gerçekten kalkar kalkmaz bana bilmecelemlerle travma mı yaşatmak istiyorsun? Eğer öyleyse seni uyarmam lazım, bu resmen arkadaşlığımızı sona erdirmeye sebep olabilir.”

“Neredeyse öğlen oldu. Ben saatlerdir ayaktayım.”

“Bu alışkanlığından dolayı pişman olabilirsin.” Ama sonra Dimity durumu anladı. Yüzünü yıkarken, bir anda nefesini tutup başını kaldırarak, “Sophronia, sen kazan dairesine mi gittin?” dedi.

“Evet!” dedi Sophronia ve dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı.

“Bunu yapman yasak!”

“Öyleymiş, ben de yeni öğrendim.”

“Ama orada bütün makine parçaları açıkça görülüyor. Bir kız orada makinelerin nasıl çalıştığını görebilir. Bu çok terbiyesizce bir şey.”

“İçerisi erkek doluydu.”

Dimity bir an durdu ve bu cümleyi tarttı. “Evet ama yanlış sınıftan erkeklerle doluydu, değil mi? Yerde olsam oraya gitmez-

dim. İtibarını lekeleyebilir. Ama öte yandan bu okulda düzgün bir erkek olduğundan da emin değilim.”

“Profesör Braithwope’u saymazsan.”

“Kesinlikle hayır. Ama Kaptan Niall’ı saymayabilirim.”

Kapı çaldı ve Sidheag kafasını uzattı. “Kahvaltı on dakika içinde hazır.” Uzun boylu kız aynen bir önceki gün olduğu gibi görünüyordu. Elbisesi oldukça hırpaniydi ve saçları yine basit bir tek örgü halinde sallanıyordu. Kendinden emin bir şekilde kapı eşiğine yaslanmıştı.

Sophronia, Sidheag’in duruş dersinde ne yapacağını düşündü.

“Onun gelmesine daha birkaç gün var,” dedi Sidheag.

“Kimin?”

“Kaptan Niall’ın, kimin olacak.”

“Ne için gelecek ki?”

“Dersler için, sersem! Onu sadece zemin desteği için mi tutuyorlar sanıyorsun?” Uzun boylu kız bunu söyledi ve oradan ayrıldı.

Sophronia ve Dimity birbirlerine korku içinde baktılar.

“Biz kurtadamdan ne öğrenebiliriz ki?” dedi Sophronia.

Dimity, “Koşullar ne olursa olsun hep şapkamızı başımızda tutmayı mı?” diye tahminde bulundu.

Sophronia, kahvaltıdan ayrılırken, “Postaneye gitmenin bir yolunu bulmamız lazım,” dedi.

“Öyle mi?” Dimity’nin kafası karışmıştı.

“Toprak lekeli şu eldivenlerimi yollayacağız ya.” Çantasından bahsettiği eldivenleri çıkardı.

“Ah, evet. Analiz etmesi için sorunlu erkek kardeşime gönderecektik, değil mi? Ama seni uyarmalıyım, sonucunda bir şey çıkmayabilir. Kardeşim biraz unutkan. O henüz olgunlaşmamış ve dalgın bir bilimsan.”

Sophronia bir an için duraksadı ve üst sınıftaki kızlardan birinin yanına gitti. “Pardon, postane ne tarafta acaba?”

Kız burnunun üstünden Sophronia’ya baktı. “O işlere idareci bakıyor.”

“Peki, onu nerede bulurum?”

“İdareci odasında elbette.” Kız bunu söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Sophronia, “Sanırım söyleyecekleri bu kadardı,” diye düşündü. “Dimity, idareci odasının nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?”

Dimity kafasını kaldırdı. “Eğer gerçek bir gemide olsaydık, geminin orta kısmındaki üst güvertelerde olurdu. Gemiye binen insanları yakalamak için filan.”

“Ama biz gemiye aşağıdan bindik.”

“Doğru.”

Sophronia kaşlarını çatı. İdareci, servis işlerini ve günlük işleri yapan tüm mekaniklerden ve gemideki diğer çalışanlardan sorumlu olsa gerekti. “Ana merkezi bulmalıyız.”

Dimity, yemek salonunun girişinde, tek rayın birden fazla raya ayrıldığı noktayı göstererek, “Rayları takip etsek?” diye önerdi. Bu rayların üzerinde bir sürü hizmetçi ve uşak masalara servis yapıyordu.

Her evde, hizmetçilerin odalarını araştırmak oldukça garipti. Her yer, eski ve kullanılmayan makineler, kırık raylar ve mekanik olmayan çalışanların kişisel eşyalarıyla doluydu. Sophronia ve Dimity sınıfa geç kalmamak için ana koridorlardan hızla geçtiler ve ikiye ayrılarak çalışanların bölümü olduğu belli olan alana uzanan rayı takip ettiler.

“Eyvah, bak,” dedi Dimity işaret ederek.

Önlerinde, dar koridorun en köşesinde ne bir hizmetçi mekaniğin ne de normal bir hizmetçinin giyeceği türden çiçekli bir etekliğin arka kısmı görölüyordu. Bu sabah kahvaltıda bir sürü övgü düzöldüğünden elbise, ikisine de tanıdık geliyordu.

Sophronia, “Monique,” diye tısladı. “Bahse girerim o da gemiden bir mesaj yollamaya çalışıyor.”

Dimity bilgiççe başını salladı. “Belki de iletişimde olduğu insanlara prototipin yerini söylemek için.”

“Ya da onları gecikmeye karşı uyarmak için. Onun yerinde olsaydım, prototipi onlara kendi ellerimle vermek için beklerdim. Prototipi isteyen çok fazla insan var. Her mesaj, kodlanmış olsa bile engellenebilir.

Biraz geri çekildiler ve Monique’i biraz daha tedbirli bir uzaklıktan takip etmeye başladılar.

Bir sonraki koridordan dönerken, duvarın arkasına geçip kızı gözetlediler. Monique büyük, beyaz bir kapıdan içeri girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Sophronia ve Dimity birbirlerine baktıktan sonra kapıya koştular. Kapının üzerinde, “İDARECİ OFİSİ, YAZIŞMALAR ALINIR VE YOLLANIR, UYGUNSUZ

DAVRANAN MEKANİKLERİN İCABINA BAKILIR, BOŞ İŞLERLE GELMEYİN", yazıyordu.

Sophronia kapıyı itti ve kızlar aralıktan içeriyi dinlemeye çalıştılar.

Monique'in şikâyet eden sesini duydular, "Ama o tarihten önce Bunson'ın yakınından geçiyor olmalıyız."

"Bu en az üç haftadan önce mümkün değil, küçük hanım."

"Ama anneme bir mesaj yollamalıyım. Bu çok hayati. Bu sezonun eldiven siparişini vermem lazım!"

"Anlıyorum küçük hanım ama tekrar uçuşa geçmemize daha var. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Acaba Kaptan Niall?.."

"Kaptan sizin kişisel ulağınız değil."

Monique daha yaltakçı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Peki, size bıraksam, siz de en yakın zamanda yollasanız olmaz mı?"

"Garanti veremem küçük hanım."

Sophronia, Dimity'yi kapının önünden koridora doğru geri itti çünkü konuşma yakında sonlanacağı benziyordu. Köşeden döndüler ve tam o anda kapının açıldığını duydular. Saklanıp baktıklarında, Monique'in hızla, uzun adımlarla ve bir hanımefendiye hiç de yakışmayacak şekilde geldikleri yol boyunca yürüdüğünü gördüler. Elinde mektubu vardı. Belli ki idareciye pek güvenmemişti.

"Eminim idareci öğretmenlerden birine rapor veriyordur," dedi Dimity.

"Ya da içlerinden biri ona para veriyordur," dedi Sophronia.

“Rüşvet mi? Bu çok ahmakça.”

“Ama işe yarıyor.”

“Yine de eldiveni göndermeyi denemeli miyiz?”

Sophronia bu işin tehlikesini ve olası sonuçlarını düşündü.

“Bana kalırsa şu anda bunu yapmamak en iyisi. Daha sonra tekrar deneyelim. Hem zaten derse geç kaldık.”

DERS 8

KURTADAMLARIN DERS ANLATIŞ BİÇİMLERİ

Ilk günün kaosundan sonra ders programı çok daha hızlı ilerlemeye başladı. Sophronia, Matmazel Geraldine'in görgü okuluna benzemeyen yönlerine nihayet alışmıştı. Dersler ders gibi, öğretmenler de öğretmen gibi değildi. Günlük program ise, normal bir eğitim sisteminin programı gibi değil de bir Londra züppesinin programı gibiydi.

Kızlar günlerine -ki bu genellikle öğlenin erken saatleri oluyordu- hafif bir öğünle başlıyorlardı. Matmazel Geraldine ağır bir şey yememelerini öğütlemişti. "Kahvaltı, asla fazla şaşaalı olmamalı," demişti göğsünü şişirerek. O yüzden yalnızca çay, ekmek ve tatlı tereyağı, yulaf lapası, jambon ve ızgara mantar, tavşanlı börek, yumurtalı dana kızartması, mayonezli karides ve baharatlı sığır eti vardı. Müdire her gün masanın başında oturup aynı şeyleri söylüyordu. "Hanımlar, bunun oldukça yetersiz ve yavan bir menü olduğunu biliyorum ama kahvaltı besinlerinin

sizi rahatsız etmeyecek, besleyici ve hazmı kolay besinler olması gerekiyor. Kilonuza dikkat etmelisiniz. Kilonuza dikkat edin!”

Sophronia, bunu tam olarak nasıl yapacağından emin değildi. Göğsünden aşağısına bakarken bir yandan da lokmalarını yiyordu ve yalnızca evde yediği yiyecekleri seçiyordu. Bu da birazcık yulaf lapası ve pekmezdi. Bütün öğünleri birlikte yiyorlardı ama yaş ve eğilime göre masalara ayrılmışlardı. Yemek odası dört düzine kadar öğrenciyi ve öğretmenleri alacak kadar büyüktü. Geminin mürettebatı ve personeli yemeklerini daha önceden yiyorlardı. Kurumlular ve diğer vasıfsız işçiler ise zaten yemeklerini alt katta yiyorlardı.

Kahvaltıdan sonra kızlar ayağa kalkıp hiç sektirmeden büyük bir ciddiyetle üç kere art arda okul mottosunu söylüyorlardı: *ut acerbus terminus*.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Sophronia.

“Acı sona kadar, demek seni embesil,” dedi Monique de Pelouse.

Kahvaltıdan sonra beceri düzeylerine göre ayrılıyorlardı ve ilk derslerine girmek üzere yol alıyorlardı. Haftada üç gün, yeni öğrenciler Rahibe Mathilde’den üst sınıftan bir kaç kızla birlikte matematik ve ev ekonomisi alıyordu. Listeler ve planlar, tahtada hesaplanan toplamlardan daha öğreticiydi. Sınav gibi bir şey yoktu ama Rahibe Matilde’in önerdiği bulmacalar Sophronia’nın ilgisini çok çekmişti ve onu öğrenmeye yöneltiyordu. Cebir, akşam yemeği davetlilerin yalnızca yarısını zehirlemek için kaç koyun pizolası gerektiğini hesaplarken ya da evde hazırlanan ilaç yerine daha pahalı ama daha etkin bir panzehrin bağıl değerini belirlemek çok daha ilgi çekiciydi. Sophronia bu bağlamdan birazcık rahatsız

oluyordu ama bu hesaplamaların hep ölümle ilgili olması onun merakını uyandırıyordu.

Geri kalan iki günde, sabahki ilk dersleri Bayan Linette'le beden eğitimiydi. Ders, Sophronia'yı şaşırtacak şekilde, iç etekleriyle tırmanma, koşu ve hatta biraz da yerde yuvarlanma içeriyordu. Ayrıca badminton, tenis, kroket, yağ satarım bal satarım ve katil kim de oynanıyordu. Sophronia erkek kardeşleri olmasının avantajını kullanıyordu. Onların bir avantaj olacağı kimin aklına gelirdi ki? Bu sayede de, Monique'in tiksintiyle dile getirdiği gibi, sportif bir hanım haline gelmişti.

"Ah, Sophronia, çok taşralısın," dedi.

Sophronia, "Evet, çünkü orada büyüdüm," diye cevap verdi. İçinden, *En azından senin gibi atlarınkilere benzeyen dişlerim yok!* diye geçirdi.

"Birazdan gıcırdayan güverteden 'Haydi yallah!' diye bağıracaksın sanırım."

"Ah, haydi ama. Yalnızca arkandan köpekleri salarken öyle bağırırım, sevgili Monique." Sophronia pis pis gülümsedi ve Monique de ona ters bir bakış fırlattı.

Bayan Linette halının üzerinde bir parende attı ve parendesini tam önlerinde sona erdirerek ayağa kalktı. Bu Sophronia ve Monique'in susup dikkat kesilmelerini sağlamıştı. Bayan Linette, onlara parendeyi aşama aşama açıklarken neredeyse birazcık utanmış gibi görünüyordu. "Hanımlar unutmayın; bunu yalnızca çok gerekli olduğu zaman kullanmalısınız. Ve yaparken saçlarınızı bozmadığınızdan da emin olun. Çoğunlukta fiziksel eforları, rıza gösteren ya da göstermeyen suç ortağınıza yaptırmalısınız. Şantaj ve rüşvet tekniklerini daha sonra konuşacağız. Durumu tensel

taaliyetlere gerek olmayacak şekilde de ayarlayabilirsiniz. Ancak bir hanımefendi her zaman hazırlıklı olmalı. Sözü açılmışken, mendillerinizi görebilir miyim?”

Kızlar kendi parende versiyonlarını denemek için hazırlanıyorlardı ve her biri farklı farklı sıkıntılar yaşıyordu. Sophronia ise çok keyifliydi. Bayan Linette’in bu sözleri üzerine hepsi durdu ve mendillerini aramak için koşuşturdular.

“Dün size ne dedim? Bir hanımefendinin mendili her zaman yanında olmalı. Mendil inanılmaz derecede kullanışlıdır. Yalnızca bir iletişim aracı değildir. Dikkat dağıtmak için mendilinizi düşürebilirsiniz, birini sersemletmek için mendilinize farklı parfümler ya da zehirli gazlar sıkabilirsiniz, bir centilmenin alnını silmek için kullanabilirsiniz, bir yarayı sarabilirsiniz ve elbette hâlâ temizse gözlerinizi ve burnunuzu silebilirsiniz. Unutmayın, hafif kompres yaparak sileceksiniz! Asla sümkürmeyin. Bunları kendi eğlencem için anlatmıyorum bayanlar. Şimdi ben denetlemeyi yaparken siz de kitaplarınızı başınızın üzerine koyun.”

Kızlar mendillerini ceplerinden çıkarıp havaya kaldırdılar. Aynı zamanda da kitaplarını başlarının üzerine yerleştirerek denge ve duruş çalışmaya başladılar.

Bayan Linette sarı lülelerini hoplatarak aralarında yürümeye ve mendillerini yakından incelemeye başladı.

“Çok güzel Monique. Her zamanki gibi mükemmel. Sidheag, bir sonraki sefere daha küçük bir mendil edinmelisin. Bir hanımefendinin işlemeli bir mendili olmalı. Aman Tanrım, o da ne? Kare bir tüvit parçası mı? Gerçekten mi? Dimity, dengeni koru. Kırmızı mı? Tatlım, kırmızı olmaz. Sen kırmızı için hazır değilsin. Kırmızı yalnızca üst düzey mendil sahipleri içindir. Preshea, neden

mendilinin rengi değişmiş? Yine farklı zehirler mi deniyordun? Bir sonraki sefere bu iş için iyi mendilini kullanma. Agatha!”

Zavallı Agatha beklerken dengesini kaybetti ve kafasındaki kitapları yere dūřürdü. Yalpalayarak Sophronia’ya çarptı ve iki kız da geriye doęru dūřtüler.

Sophronia kıkırdadı.

Agatha hem dehşete kapılmış hem de biraz utanmışa benziyordu.

Bayan Linette cık cık etti. “Hanımlar, hanımlar!”

Dersler gūn boyu devam etti. Övgülerin çoğunu Monique alıyordu ve hatta bazen iyi davranışlarından dolayı derslerden erken bile çıkabiliyordu. Bu durum biraz fazla can sıkıcıydı.

Haftada bir kere, kahvaltıdan sonra Matmazel Geraldine’den düzenbazlık dersi alıyorlardı. Ancak Matmazel Geraldine bunun bir “tanışma toplantısı” olduğunu dūřünüyordu. Kızlar, hiçbir řey söylemeden bir diyalog kurma eğitimi aldıklarının farkındaydılar.

Öğleden sonra, çay saati ve sosyal söylem vardı. aydan sonra kendi aralarında çeşitli salon ve kart oyunları oynuyorlardı. Öğretmenler de ya oyuna katılıyor ya da etraflarında dolaşarak eleştirilerde bulunuyorlardı. Sophronia Sidheag’in kart oyunları konusunda uzman ve Agatha’nın ise beceriksiz olduğunu kısa zamanda anlamıştı. Preshea farklı şeri aromalarını ve bir centilmeni sarhoş etmek için hangi içkilerin bulundurulması gerektiğini ezbere biliyordu. Monique ise berbat bir vist partneriydi.

Bunu takiben sosyal söylem tarihi dersleri vardı ama çoğunlukla kütüphanede oturup kitap okuyorlardı.

Daha sonra akşam yemeği yeniyordu. Onun ardından ise, Bayan Linette, herkesin hemen Rahibe Mattie diye hitap etmeye

başladığı Rahibe Mathilde ya da güneş battıktan sonra Profesör Braithwope ile sonu gelmeyen bir dans, çizim, müzik, giyim kuşam ve modern diller seansı vardı. Bu derslerin içinde ölüm sanatı, dikkat dağıtma ve modern silahlar da öğretiliyordu.

Akşam yemeği her akşam saat tam onda yeniyordu. Daha sonra kısa süreli bir boş zamanları vardı. Ancak gün içinde verilen ödevleri ve ezberleri yüzünden, Sophronia bu saatin uydurma olduğunu anlamıştı. Birkaç ek dersten sonra saat ikide her şey sona eriyordu.

Sophronia hem zihnen hem de fiziksel olarak çok yorulmasına rağmen çok eğlendiğini fark etmişti. Casusluk ve dalavere derslerini çok seviyordu çünkü her zaman çok fazla olasılık oluyordu. Yalnızca cinayete olan analitik yaklaşım onu biraz rahatsız ediyordu. Bu görgü okulu, tahmin ettiği türdeki bir okuldan çok daha çekiciydi. Bu yüzden neden orada olduğunu tam olarak bilemiyordu. Belki de tüm görgü okulları böyleydi. Ne de olsa Preshea zehirlenme olaylarından sıradan şeylermiş gibi bahsediyordu. Sophronia yine de bu fikri aklından çıkardı. Düzgün bir hanımefendi olma konusunda yeterli eğitimi almamış olabilirdi ama görgü okullarının tümünün böyle yıkıcı emelleri olsaydı, kız kardeşlerinin bu okullara bu kadar prim vermeyeceğini bilecek kadar da zekiydi.

İki haftalık ders programından sonra, Sophronia Bayan Linette'e alışılmadık eğitim tarzıyla ilgili sorular sormak için cesaretini toplamayı başarmıştı. Öğretmeni yalnız yakalamak için, Rahibe Mattie ile ekşi sütün dantel beyazlatmada ve mideye koruyucu katman oluşturmada kullanılması konusundaki derslerinin bitmesini sabırla bekledi. Bayan Linette, üst sınıftan bir

grup kızla, gizemli Fransızca mektup yazma teknikleri hakkında konuşmayı henüz bitirmişti. Kızların en büyükleri bile, odadan ayrılırken kızarmıştı ve hafifçe tebessüm ediyordu.

“Bayan Linette, bir dakikanızı alabilir miyim?”

“Ah, Bayan Temminnick. Elbette. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Size doğrudan bir soru sorabilir miyim?”

“Böyle bir şey yapmanız, şu ana kadar aldığınız eğitimle çelişir. Provokatör diploması uygulayarak bir tartışmanın manipüle edilmesi konusunu henüz işlemedik. Ancak bir seferlik, kontrolsüz bir soru sormanıza izin verebilirim.”

Sophronia derin bir nefes aldı. “Burada tam olarak ne öğreneceğim?”

Bayan Linette, sarı buklelerinden birini parmağının ucunda kıvırmaya başladı. “İstihbarat toplama ve objeleri yeniden ele geçirme elbette. Ama çoğunlukla, bitirme projen üzerine yoğunlaşacaksınız.”

“Tam olarak neyi bitireceğim?”

“Her neyin ya da her kimin bitirilmeye ihtiyacı varsa, canım.”

Sophronia ayaklarını sürüdü. Bayan Linette bunun üzerine alnını kırıştırdı. Sophronia düzeldi. “Ah, evet. Diğer kızlar gibi güçlü bağlantılarım olmamasına rağmen beni aldığınız için size minnettar olduğumu biliyorsunuz...”

“Devam et.”

“Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Neyi, canım?”

“Birini soğukkanlılıkla öldürebileceğimi.”

Bayan Linette'in kantaron mavisı gözleri kırıştı. "Evet ama bunu denemeden bilemezsin ki."

"Sanırım öyle."

"Ayrıca, bunu yüz yüze yapmak zorunda değilsin. Zehirlemeyi deneyebilirsin. Birçok mezunumuz kimseye zarar vermedi. Bu, okuldan ayrıldıktan sonraki özel durumuna bağlı. Her zaman da öyle oldu. Örneğin okuldan sonra gidip evlenenler, evlenmeyenlere göre çok farklı bir yaşam yolunu seçti.

"Mazur görürseniz bir şey soracağım Bayan Linette. Beni okula almanız gerektiğini nasıl anladınız?"

"Ah, canım. Bu da senin eğitiminin bir parçası. Eğer bunu kendi başına bulursan, oldukça yüksek bir anlayış düzeyine ulaşacaksın." Bayan Linette bunu söyledikten sonra uzaklara baktı.

Sophronia prototiple ilgili bir şeyler söylemek istedi ama konuşmalarının sona erdiğini anlamıştı.

"Teşekkür ederim, Bayan Linette," diyerek reverans yaptı.

Bayan Linette acıyla yüzünü buruşturdu. "Bayan Temminnick, lütfen Profesör Braithwope'la derslerden sonra bir buluşma ayarlayın. Bu reverans sorununuzu halletmeliyiz."

"Ama ileri düzey kirpik kırıştırma alıştırması yapmam, sınırlı bir bütçe ile nasıl striknin⁶ ve kuzu yemeği ısmarlanabileceğine ilişkin bir matematik problemini çözmem, salon toplantılarındaki görgü kuralları konusunda üç bölüm okumam, mendilimi kolalamam ve quadrille hareketlerini ezberlemem gerekiyor!"

"Kimse görgü kuralları ve casusluğun kolay olduğunu söylemiyor tatlım."

6 Bir çeşit zehir. (ç.n.)

Üçüncü haftanın sonunda, akşam yemeğinden sonra okuldaki kızların tümü akşam derslerine gitmek yerine en alt güvertelerden birinde toplandılar. Hemen hemen herkeste heyecanlı bir bekleyiş vardı. Dev hava gemisi yavaşça çalılığın yavan yeşilliğine doğru alçalmaya başladı. En sonunda o kadar alçaldı ki nereyse çalılara değiyordu. *Ama geminin yere inmemesi gerektiğini sanıyordum*, diye düşündü Sophronia.

Bu endişesini saklayacak kadar dikkatli davranıyordu. Kazan dairesinde gördükleri düşünülüğünde, okulun yere iniş yapmayacağından o kadar da emin değildi.

Kızların hepsi depo alanında indiler. Burada onları cam bir platform bekliyordu. Ama bu platform kullanmak için değildi. Profesör Braithwope vampir gücünü kullanarak biraz da utangaç bir itaatle dev platformu kenara itti. Geminin altında dev bir delik açıldı.

İlk olarak üst sınıftaki kızlar olmak üzere, öğrenciler deliğin etrafında oturup bacaklarını sallandırdılar ve daha sonra da aşağıdaki çimenin üzerine atladılar. Birçoğu kibar bir şekilde, sanki uzun bir reverans yapmış gibi atladı. Birkaçı öne yuvarlandı ve Bayan Linette'in gösterdiği şekilde ayaklarının tam üzerine iniş yaptılar. Bayan Linette, bunun sahne günlerinden kalan bir hareket olduğunu söylemişti.

Sophronia, Monique ve Sidheag sorunsuzca aşağı indiler ama diğer yeni öğrenciler kendilerini kanıtlamaya çok da niyetli görünmüyorlardı. Agatha ve Dimity'yi arkadan itmek gerekti.

Sophronia dikkatle Monique'i izliyordu ve prototipi üzerinde taşıyıp taşımadığını ve bir ağacın ya da kayanın arkasına saklama gibi bir planının olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Haftalardır ilk defa toprağa değmişlerdi. Ama Monique örnek öğrenci duruşunu bozmadı ve etrafındaki tarz sahibi üst sınıftan kızlarla, Matmazel Geraldine'in okulundaki derslerde normal olarak beklenenin ötesinde bir düzenbazlık peşinde olduğunu dair bir belirti yoktu.

Kaptan Niall onları ayakta bekliyordu. Kızlar heyecanla kikirdeyerek adamın etrafını sardılar. Sophronia, Kaptan Niall'ın etrafında aşağı yukarı yirmi tane kız olduğunu tahmin etti.

Kaptan Niall cana yakın bir şekilde gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı.

Bu gülümseme birkaç kızın iç çekmesine sebep oldu. Kurtadam yine kafasına bağlı bir silindir şapka takmıştı ve çalılığın rüzgârıyla dalgalanan dev bir deri pardösü giymişti. Önceki sefer gibi ayakları çıplaktı ve pardösüsünün tüm düğmeleri kapalı olmasına rağmen, içinde bir yaka ya da boyun bağı olmadığı açıkça görülüyordu.

Sophronia iç çekişlerin ve kikirdemelerin büyük bir kısmının, adamın ceketin altında tamamen çıplak olduğunu bildiklerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşündü.

"Hanımlar ve hanımlar, lütfen beni dinleyin. Aranızda yeni başlayanlar varsa, benimle düzenli dersleriniz olmadığı için herkesin aynı dersi aynı anda alacağını belirtmek isterim. Bugün bıçaklardan konuşacağız!" Son cümlesini dramatik bir dönüşle tamamladı.

Kalabalıktan mırıldanmalar ve nefes tutmalar duyuldu.

Kaptan daha alçak bir kaya parçası yığınının çıkıp en tepesine uzun deri bir kılıf koydu. Daha sonra kılıfı açtı ve farklı türlerde ve malzemelerden yapılmış bıçaklar ortaya çıktı. Kızlar takdir eden bir şekilde bir dehşetle nefeslerini tuttular.

Daha sonra onlara döndü, tek eline üç tane bıçak alarak bir yelpaze gibi tutmaya başladı. Daha sonra onlara yüzünü döndü ve eline üç tane bıçak sıkıştırarak yelpaze gibi tuttu. "Bıçakları sevmez misiniz?" Bıçaklarla yelpaze salları gibi yaptı ve onlara doğru uzun kirpiklerini kirpiştirdi.

Sophronia adamın biraz kaçık olup olmadığını düşündü.

Dimity, "Ama efendim, bıçaklar beyefendiler için değil midir?" diye sordu.

"Ah, mükemmel bir başlangıç noktası. Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır. Bıçaklar seçkin kadınların oldukça işine yarayabilir. Kılıçlar erkekler içindir çünkü kadınların eteklerine kolayca takılabilirler. Elbette bıçak ustalığı sizin seviyenizdeki genç bayanlar için biraz fazla üst düzey. Modanın şu anki durumu göz önünde bulundurulduğunda, tarz sahibi bir kadın, bıçağını elbisesinin içine saklayacak bir yol her zaman bulur. Önümüzdeki birkaç ayda saklama ve elbisenizin ucunu buruşturmadan bıçak çekme yöntemlerini işleyeceğiz. Bıçak boyutları, uygulamaları ve bıçak yapımında kullanılan malzemeleri öğreneceğiz. Gümüş ve ahşap bıçakları karşılaştıracamız, vampirlere ve kurtadamlara saldırılacak en iyi noktaları tartışacağız. Göğüs göğse muharebe, ölümcül saldırı ve elbette bıçak atma konularında eğitileceksiniz. Sorusu olan?"

Sidheag elini kaldırdı.

“Evet, Bayan Kingair?” Kaptan Niall, bu Sidheag’ın kadınsı hileler, gizli mesajlar ya da ölümcül eylemler de dahil, ilk kez bir derse ilgi gösterdiği bir durum olmasına rağmen pek şaşırması benzemiyordu.

“Peki ya ağır silahlar?”

“Benim konum değil.”

Sidheag, “Ama orduda görev yaptınız, değil mi?” diye itiraz etti.

Kaptan Niall bunu bir öğretmenlik taslama fırsatı olarak değerlendirdi. “Biri Bayan Kingair’in neden böyle bir varsayımda bulunduğunu söyleyebilir mi? Evet, Bayan Pelouse?”

“Çünkü İngiltere’deki tüm kurtadamlar Kraliçe’ye hizmet etmek zorundalar.” Monique pişmiş kelle gibi sıırttı.

Sophronia fısıldayarak Dimity’ye, “Şuna bak, nasıl da bilmişlik taslıyor. Sanki adının Kaptan Niall olmasından anlamadık,” dedi.

Dimity sırtısını sakladı.

Kaptan Niall, Sophronia’ya bir bakış attı.

Sophronia, *Ah, doğru. Doğaüstü güçler. Muhtemelen dediklerimi duydu*, diye düşündü. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

Kurtadam devam etti. “Lütfen şimdi dağılın ve kendinize başlangıç düzeyi kavgada kullanmak için güzel bir sopa bulun. On dakika sonra şurada buluşacağız hanımlar.”

Hava gemisi, sanki bu hareketliliği tahmin etmiş gibi yükseldi ve yerden birkaç metre yükseklikte havada asılı kaldı.

Cam platform aşağı indi ve dev bir gaz lambasına dönüştü. Çalılığı aydınlatan titrek sarı bir gazla yanıyordu ve aşağıda işlenen derse, bir avize altında düzenlenen balo ihtişamı katıyordu.

Kızlar birbirlerinden ayrıldılar.

Sophronia ve Dimity, Sidheag'i takip ettiler ve uygun bir bodur ağaca yöneldiler. Karanlıkta, çalılarının arasında sopa aramak biraz anlamsızdı. Hepsî ağaçtan birer dalı kopardılar. Dal seçimleri, her birinin karakterine uygun olmuştu. Sidheag büyükçe bir dal seçmişti. Dimity ise şeklinin en düzgün olduğunu düşündüğü bir dalı koparıp çalının estetik özellikleri üzerine bir yorum yaptı. Sophronia da eline en iyi oturan ama diğerlerininkindi kadar büyük olmayan bir dal seçti. Şu ana kadar bu okuldaki tüm derslerde biraz da olsa dalavere vardı ve eğer Kaptan sopalılarını kıyafetlerinin arasına saklamalarını istediye, Sophronia gerçekten sopanın eteğinin altına sıkışmasını istemiyordu. Yine de bu kararı onu biraz endişelendirdi. Sonunda kendi kendine, *Sophronia, bu kadar düşünme*, dedi.

Kızlar yeniden bir araya gelip sıraya girdiler. Tüm okulun böyle hizada durduğunu görmek oldukça etkileyiciydi. Sophronia ve diğer yeni kızlar önlükleri ve kısa pantolonlarıyla sıranın bir ucunda, üst sınıflardaki kızlar ise toplu saçları ve uzun etekleriyle diğer ucunda duruyorlardı. Monique haricinde elbette; o yeni öğrencilerin arasında iğreti duruyordu. Sophronia toplam elli altı öğrenci saydı.

Kaptan Niall tüm sırayı dolaştı ve sopaları inceledi.

Sıra Dimity'ye geldiğinde sopayı aldı ve "İlginç bir seçim," dedi.

Dimity, "Şeklini ve pürüzsüzlüğünü sevdiğim için bunu seçtim," dedi.

"Duyduğum en iyi bıçak seçme kriteri değil ama en kötüsü de değil. Gelecek hafta işçilik konusuna değineceğiz. Bıçak seçmek, kaliteli bir çift eldiven seçmek gibidir; görünüş önemlidir

ama nasıl yapıldığı, fonksiyonunu ve kullanım süresini büyük oranda etkiler.”

Dimity başını salladı ve Kaptan Niall da ona sopasını geri uzattı.

Daha sonra Sophronia’ya döndü. “Neden bu kadar küçük bir sopa seçtiniz?”

“Bizden onları saklamamızı isteyebileceğinizi düşünmüştüm.”

“İlginç bir mantık.” Kaptan başka bir şey demeden ilerledi.

Sophronia’nın nefesi titredi. Bunun sebebinin, Kaptan’ın bir kurtadam olduğu gerçeğine alışamaması olduğunu kendi kendine itiraf etti. Profesör Braithwope’un vampir olması rutin bir gerçektir ama Kaptan Niall hâlâ oldukça vahşi ve gizemliydi. Ayrıca biraz da garip kokuyordu. Aslında Sophronia onu etkilemek istiyordu çünkü herkes adama abayı yakmış gibi görünüyordu.

Kaptan Niall, Sidheag’in sopasını aldı ve tek kaşını kaldırdı. “Büyük sopaları sever misiniz, Bayan Kingair?”

Sidheag bir erkek çocuğu gibi omuzlarını silkti ama Sophronia onun gülüşünü sakladığını fark etmişti.

Kaptan Niall burnunu çekerek, “Onu nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz?” dedi. Burnunu bir yorumdan rahatsız olan bir hanımefendi gibi değil de daha çok havayı koklayan bir köpek gibi çekti.

Daha sonra sopayı Sidheag’e fırlattı. Sophronia irkilip eğildi. Sidheag sanki bu ani ve sert hareketi bekliyormuş gibi, sopayı tek eliyle yakaladı.

Kurtadam ceketinin cebinden bir bıçak çıkardı. Bu maun ağacından oyma kısa bir bıçaktı.

“Ah,” dedi Dimity. “Ne kadar güzel!”

“Vampirler için elbette,” dedi Monique onu etkilemeye çalışarak ama Kaptan Niall duymazdan geldi.

Sidheag sırtarak bir adım öne atıldı.

Kızlar da kafa karışıklığı içinde fısır fısır konuşmaya başladılar.

Sidheag bir hamle yaptı. Sopasını bir bıçak gibi kullanarak kurtadama saldırdı. Bu pek vahşi bir saldırı değildi. Sophronia ve erkek kardeşlerinin sahte kılıçlarla oynarken birbirlerine yaptıkları türden bir saldırıydı.

Hem eğitim açısından hem de Sidheag bu sayede, geçen haftalardan bu yana ilk kez karakterini daha fazla belli ettiği için Sophronia onları ilgiyle izliyordu. Kızın kavga etmeyi bilen biri tarafından eğitildiği belliydi.

Dimity, “Sidheag bir erkek gibi hareket ediyor!” dedi.

“Evet ama çok iyi, değil mi?” Sophronia oldukça etkilenmişti. *Kesinlikle Sophronia’nın erkek kardeşlerinden daha iyi dövüşüyordu!*

Preshea, “Hangi üst düzey hanımefendi böyle bir eğitim alır ki?” diye sordu.

Monique ellerini kavuşturup burnunu havaya kaldırarak, “Yalnızca unvan sahibi olanlar,” dedi.

Kaptan Niall kendini geride tutuyordu. *Öyle de yapmalıydı çünkü her şeyden önce o bir kurtadamdı ve en iyi şekilde eğitilmiş bir askerin iki katı kadar hızlıydı. Ayrıca efsanelere bakılırsa on kat daha güçlüydü. Ama yine de Sidheag de hiç fena sayılmazdı. Sopasını hep hareket ettiriyor ve rakibinin savunmasında bir boşluk bulmaya çalışarak sürekli ileri hücum yapıyordu.*

Birkaç dakika sonra Kaptan Niall bu doğaçlama maçı durdurdu.

“Oldukça ilginç, Bayan Kingair. Sanki bu işte biraz...” Bu noktada Kaptan zarifçe duraksadı. “...babanızın eğitiminin parmağı var gibi.”

Sidheag başını eğerek selamladı ve sıradaki yerine geçti.

Sophronia, Dimity, Preshea ve Agatha ağızları hafifçe açılmış halde Sidheag’e bakıyorlardı.

Monique, “Sanırım öğretmenin yeni fino köpeği belli oldu,” dedi. “Gerçi bir kurtadamin fino köpeği olur mu bilinmez.”

Sidheag, “Ah, Bayan Pelouse, öğretmenlerin gözdesi olmaya çalışmanın sizin uzmanlık alanınız olduğunu sanıyordum,” diye cevabı yapıştırdı.

“Hanımlar, asla biraz önce Leydi Kingair’le girdiğim duruma girmemelisiniz. Rakibinizle hiçbir zaman doğrudan dövüşe başlamayın. Sürpriz saldırı en büyük avantajınız olmalıdır. İlk hamleyi etkili bir şekilde yapmaya karar verince bundan caymayın. Bayan Pelouse, sizinle de bir alıştırmaya yaparım.”

Monique başı dik bir şekilde ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle öne çıktı.

Kaptan Niall ona yaklaştı.

Monique, Sidheag gibi saldırmak yerine kurtadamin önünde durdu. Gecenin güzelliğinden ve köy yaşantısının keyifliliğinden bahsetmeye başladı. Sophronia’nın oldukça ileri düzey olduğunu anladığı bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı. *Sophronia başka bir kızın kirpiklerinin manipülasyon gücünü kiskanacağını düşünmezdi.*

Kaptan Niall da oyuna dahil olarak genç kadına yaklaştı. Flört ederek derin derin gözlerinin içine baktı.

Monique sopasıyla Kaptan Niall'ın boynunun yan tarafına, kulağının alt kısmına sertçe vurdu. Sopasının ucu sivriltilmişti.

Sopa kurtadamin boynuna bir buçuk santim kadar saplanmıştı. Sopanın etrafından kanlar damlıyordu.

Kaptan Niall gerçi çekilip acıyla hafifçe inledi. "Ah. Evet. Çok iyi, Bayan Pelouse."

Sophronia dehşetle nefesini tuttu ve eliyle ağzını kapadı. Travmaya uğramış bir halde, neden Monique'in bu becerilerini hava haydutları tarafından kaçırıldıkları zaman sergilemediğini düşündü. Korsanların onları kaçırmalarını mı istemişti?

Kızların birçoğu üzüntüyle, ağlar gibi sesler çıkarıyordu.

Kaptan Niall boynundaki sopayı tuttu ve çekip çıkardı. Kan fışkırdı ama bu kanın rengi de miktarı da Sophronia'nın tahmin ettiği gibi değildi. Kanın rengi neredeyse siyah olacak gibi koyuydu ve oldukça yavaş akıyordu. Daha sonra yara Sophronia'nın gözleri önünde iyileşip kapanmaya başladı.

Kurtadam kanlı sopayı Monique'e geri verdi, o da reverans yaparak sopayı aldı.

Dimity çimlerin üzerine yüzüstü düşerek bayıldı.

Sophronia hemen arkadaşının yanına eğildi ve Sidheag'e, yardım etmesini istercesine bir işaret yaptı.

Uzun boylu kız eğildi. Sophronia karışıklıktan istifade kızı mırıldanarak, "Ne demek istedin? Monique'e ne dedin?" diye sordu.

Sidheag ona değerlendiren gözlerle baktı. “Öğretmenler arasında bir koruyucusu olduğuna dair bir rivayet var.”

“Bir hami gibi mi?”

“Evet.”

“Kim peki?”

“Bunu kimse bilmiyor.”

Sophronia başını salladı ve daha sonra Dimity’ye döndü. Birisi amonyum karbonat uzattı ve biraz sonra Dimity’nin açık kahverengi gözleri açıldı. Sophronia, Dimity’nin oturmasına yardım ederken kızın kulağına, “Monique’in çalışanlar arasında bir koruyucusu varmış. Sanırım bu sayede prototipin nerede olduğunu bir sır olarak saklayabiliyor.”

Dimity ona baktı. Henüz yeni yeni kendine geliyordu. “Sophronia, her şeyi ben bayginken çözmen beni çok rahatsız ediyor.”

DERS 9

NASIL FLÖRT EDİLMEZ

“Sidheag, neden Kaptan Niall senin yanında farklı davranıyor?” Sophronia, Sidheag üzerinde de erkek kardeşleri üzerinde kullandığı taktikleri kullanmaya karar vermişti. *Doğrudan sorular, kibarlık eksikliği ve genel anlamda kaba bir üslup gerektiriyordu.* Sonuç olarak iki kızın arasında bir arkadaşlık ilişkisi başlıyordu. Belki buna tam olarak arkadaşlık denemezdi ama Sidheag, Sophronia’ya karşı diğer kızlara olduğundan daha az düşmanca davranıyordu.

Kızlar salonda toplanmışlardı ve yatmadan önce sakin ve huzurlu bir an yakalamış, eldivenlerini bir amaç doğrultusunda çıkarıp fırlatma alıştırmaları yapıyorlardı.

Sidheag, Sophronia’ya bakmadan cevap verdi. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ah, bence var.”

Sidheag içini çekti. “Beni kurtlar büyüttü.”

“Evet, Monique bunu ima etmişti.”

“Hayır, gerçekten. Kingair Kalesi kurtadamlara aitti. Lord Maccon benim babam değil, büyük büyük büyük büyük büyük büyükbabam. Ve hâlâ hayatta. Çoluk çocuğa karıştıktan sonra ısırılmış.”

Sophronia tedirginlikle gözlerini kırıştırdı ve bu doğru kirpik kırıştırtma yöntemiyle yapılmamıştı. Bayan Linette görse çok kızardı. “Bu senin için oldukça garip olmalı.”

“Hem de nasıl.”

Dimity başını kaldırdı. “Hepsi asker mi? Kaptan Niall gibi?”

“Elbette.”

“Bu da senin tavırlarını açıklıyor,” dedi Monique küçümseyerek.

Sophronia, Monique’e baktı. “Yerine olsam sözlerime dikkat ederdim. Sidheag silahlar konusunda oldukça yetkin. Hava haydutlarıyla yaşadıkların düşünülürse, senin pek de yetkin olduğun söylenemez.”

“Çok teşekkür ederim, Sophronia.” Sidheag bu kompliman karşısında yanakları kızarsın ister gibiydi. Ama yalnızca ister gibiydi.

“Ah, şunlara da bakın, hemen arkadaş olmuşlar,” dedi Monique.

“Bu senin algılayabileceğin bir şey değil, Monique. Sahi, senin hiç arkadaşın var mı?” Sophronia cevabı yapıştırmıştı.

Dimity içini çekti ve konuyu değiştirerek yükselen tansiyonu indirmeye çalıştı. Dimity, genel anlamda çok iyi biriydi. “Kaptan Niall da diğer kurtadamlar gibi mi?”

Sidheag kaşını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Dimity kızardı. Sidheag'ın aksine kızarma sanatında neredeyse ustalашmıştı. Yuvarlak ve porselen gibi pürüzsüz yanaklarının rengi hafifçe değışti ve bu kızarma yüzünü diğeri herhangi bir yerine doğru genişlemedi. O kadar iyi kızarıyordu ki, Bayan Linette ondan zamanını da doğru kullanmayı öğrenmesini istemişti. “Yanakları, senin kadar güzel kızaran biri, bunun doğru anda gerçekleşmesini kontrol edebilecek kadar profesyonelleşmeli canım!”

Sophronia suçlayan gözlerle Dimity'ye baktı. “Yenilikçi bir ailen olduğunu sanmıştım!”

“Öyleler ama bu şu ana kadar bir sürü kurtadamlarla tanıştığım anlamına gelmiyor.”

“Tanışmadın mı?”

“Hayır, hem de hiç.”

Sidheag güldü. “İnan bana toplu haldeyken o kadar iyi huylu değiller.”

Sophronia, “Kaptan Niall'ın yararlarının öylece kapanması oldukça etkileyiciydi,” dedi.

“Ah, yapma Sophronia.” Dimity elini başına koydu. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Preshea, “Onların çok iyi şey yaptığını duymuştum... Bilirsiniz.” İmalı bir biçimde vücudunu titretti.

Sophronia yüzünün alev aldığını hissetti. Yanaklarının güzel bir şekilde kızarmadığını biliyordu. Çilleriyle birbirine karışıyordu ve suratını hasta ve lekeli gösteriyordu. Mümkün olduğunca kızarmaması öğütlenmişti.

Sidheag ifadesiz bir şekilde, “Alıştırma yapmayı kastediyorsun sanırım,” dedi.

Monique, "Senin de birkaç kişisel deneyimin olmuştur, değil mi?" diye iğnesini batırdı.

"İğrençleşme. Sürü aile anlamına gelir!" Sidheag tiksinişmiş benziyordu ve bu Monique'i daha da yüreklendirdi.

"Sana kuyruk sallıyorlar mıydı?"

Sophronia, Sidheag vahşi bir şey yapmadan önce onu bu durumdan kurtarmak için atıldı. "Bir sürüde büyümek... Muhteşem bir çocukluk yaşamış olmalısın."

"Daha çok, çocuk büyütme konusunda katı fikirleri olan altı farklı babaya sahiptim."

Dimity ayıldı. "Gerçekten mi? Ailen katı mıdır? Benimkiler de. Peki, annen nasıl biri?"

Sidheag başını salladı. "O yüzden beni buraya yolladılar. Hepsidul. Büyük babam pek kadınsı olmadığımı ve biraz eğitilmem gerektiğini düşünüyordu."

"Düşünebiliyor musunuz, ilk defa bir kurtadamlı hemfikirim," dedi Monique.

Dimity, "Çok da fazla eğitilmesen daha iyi. Annem de bu okulu bitirdi, o yüzden benim pek de kaçma şansım yoktu. Ama kurallara göre sen çoktan bir hanımefendisinsin. Neden gidip o hanımefendilere yaraşır hayatı yaşamıyorsun ki? Annem hayallere fazla kapıldığımı ve arada bir, bir şeyler öldürmeyi öğrenmem gerektiğini söylüyor. Ama sen bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bir de oldukça sık bayılıyorsun." Sophronia bu noktaya dikkat çekti.

"Doğru. Sanırım onun nazarında berbat bir hayal kırıklığı olmaya mahkûmum."

Sidheag yüzünü buruşturdu. “Benim avantajım şu: Büyükbabamın, genç bir hanımın nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir fikri yok, o yüzden bendeki en ufak bir gelişim onu mutlu edecek.”

Monique, “Önemsiz bir gelişme olsa bile mi?” diye sordu.

“Aynen öyle,” dedi Sidheag gülümseyerek. Kızın bu hakaretini umursamamıştı. Oldukça güzel bir gülümsemesi vardı; sarı gözlerinin kenarları kırışıyordu. Sophronia gözlerinin kurtadamlarla akraba olmasıyla bir ilişkisi olup olmadığını düşündü.

Bumbersnoot badi badi yürüyerek içeri girdi.

Kızlar eldiven düşürme, gözlerini süzerek bunu vurgulama ve gözkapaklarını alçaltma alıştırmaları yapmaya devam ettiler. Ama bir süre sonra, düşürdükleri mendilleri hızla geri almaya başladılar çünkü Bumbersnoot bunu yeni bir oyun sanmıştı. Düşen mendilleri yakalıyor sonra da yutuyordu. Kızların da, Bumbersnoot’un yuttuğu eldiveni diğer taraftan çıkarmasını beklemeleri gerekiyordu. Elbette mendiller kazan kısmına değil depo kısmına gittiye.

Preshea, “Ah, haydi ama!” diye mutsuzlukla inledi. Yeterince hızlı olamamıştı ve Bumbersnoot kızın lavanta rengi eldivenine ondan önce ulaşmıştı. Kız eldiveni çekip almadan önce, içindeki buhar makinesi, eldiveni kaynar salyaya bulamıştı.

“Neden bu şeyi yanında taşıdığını anlamıyorum,” dedi Monique. “O tam bir baş belası ve eğer biri onun burada olduğunu öğrenirse senin de başın belaya girecek.”

“İspiyonlayacak mısın?”

Monique oldukça alınmıştı. “Ben gammaz değilim!”

“Bu senin tek olumlu yanın mı?”

“Ah,” dedi Monique. “Mükemmel olmayı seviyorum.”

“Sence de öncekine kıyasla daha yavaş hareket etmiyor mu?”

Dimity meraklanmıştı. Küçük mekahayvanım başını okşamak için eğildi. Bumpersnoot’un kuyruğu keyifle sallanmaya başladı ama eskisine kıyasla daha yavaş sallanıyordu.

Sophronia, kaygı içinde kaşlarını çatarak hayvanına baktı. “Muhtemelen yemek yemesi gerekiyor.” İşçilerin yanına tekrar inememişti. Başkaları Bumpersnoot’un sağlığını düşünüyor olacaktı ki geçen hafta mekaniklerden biri elinde bir tabakla kapılarına gelmişti. Gümüş kapağı kaldırdıklarında, kızlar küçük bir kömür yığını görmüşlerdi. Herhangi bir not filan yoktu. Sophronia tabağın hem kimin için hem de kimden geldiğini anlamıştı. Arkadaşlığını geliştirmek ve şükranlarını bildirmek için Soap’ı ziyaret sırasının kendisinde olduğunu da anlamıştı.

İşçilerden Dimity dışında kimseye bahsetmemişti. Ona da çok ayrıntı anlatmamıştı. Dimity bu konuya biraz olumsuz yaklaşmıştı ve Sophronia da işçilerle yaşadıklarını mümkün olduğunca kendine saklaması gerektiğine karar vermişti.

Bumpersnoot’un düşen eldivenlere olan ilgisi azaldı ve göbeğinin altından çıkan duman yavaşlamaya başladı. Aşağı düştü ve kuyruğu sallanmayı bıraktı.

“Aman Tanrım,” dedi Dimity. “Zavallı küçük şey.”

Sophronia diğer kızların uyumasını bekledikten sonra karyolasından kalkıp geceliğini giydi ve koridora çıktı. Gaz lambaları akşam söndürülmüştü ve Sophronia’nın gözlerinin karanlığa alışması biraz değerli zamanından çaldı.

Gözler karanlığa alıştıktan sonra heyecandan kalbinin güm güm atmasına neden olan bir şekil seçti. Bu koni şeklinde robot bit hizmetçiydi. Bu yaratık raylarında sabit olarak duruyordu ve birinin üzerine giydirdiği basit, beyaz önlüğünün altından buhar tütmüyordu. Ya ölüydü ya da uyuyordu. Sonuç olarak, hizmetçi Sophronia'nın geminin diğer kısımlarına geçmesine engel oluşturmuyordu. *Keşke bu yüzü olmayan mekaniklerin çalışma şekilleri hakkında daha fazla şey bilseydim. O da beni Frowbritcher'ın gördüğü gibi görüyor mu, yoksa beni yalnızca yoluna çıktığımda mı fark edecek? Yavaş ya da hızlı ilerlemem bir şeyi değiştirir mi?* diye düşündü Sophronia.

Sophronia mümkün olabildiği kadar dikkatli bir şekilde harekete geçmeye karar verdi. Rayların üzerine basmamak için kendini duvara yapıştırdı. Mekanığın, yaratacağı herhangi bir titreşimi fark etmesinden endişeleniyordu.

Daha da yaklaştı ve nefesini iyice içine çekip kendini ince terek hizmetçi mekanığı aştı. Neyse ki kabarık etekliği yerine ince geceliğini giymişti.

Mekanikte bir hareketlenme olmadı. Sophronia başarmıştı. Dikkatli olmayı bıraktı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Tam bu anda, mekanik canlandı ve Sophronia'nın annesinin çalıştırdığı tüm ev mekaniklerinden daha hızlı bir şekilde Sophronia'yı takip etmeye başladı. Ama bir alarm çalmamıştı. Sophronia bir kapıdan içeri girdi ve dış güvertelerden birine çıktı. Burada başka bir uyuyan mekanığı geçti ve çevikçe korkulukların öbür tarafına geçti.

Sophronia geçerken güvertedeki robot da uyanmıştı. Bu bir uşak modeliydi. Diğerleri gibi bunun da yüzü yoktu ama

eski tarz, beyaz dantelden bir uşak kravatı takıyordu. Robotun içindeki buhar makinesinden duman tütünce kravat havalandı. Tekerlekleri üzerinde öne arkaya gitmeye başladı. Ama ondan da bir alarm sesi çıkmadı ve rayları nedeniyle korkuluğun diğer tarafındaki Sophronia'yı fark etmedi.

Sophronia zar zor nefes alıyordu. Geçen hafta Kaptan Niall'in dersinde, kitap dengede tutma ve dans alıştırılmaları onu biraz daha kaslandırmış ve dengesini artırmıştı. Bu pozisyonda durmak geçen seferkinden daha kolay geliyordu.

Ayrıca rayların dışında kenarda durarak güverteden balkona ve balkondan tekrar güverteye sıçramak da çok daha kolaydı. Bu okul onu gerçekten eğitiyordu.

Neredeyse otomatik olarak kendini Bayan Linette'in ip merdivenli özel balkonuna savurdu. Oradan aşağıya inip kazan dairesinin kapağına ulaştı. Tüm benliğini bir rahatlama hissi kapladı. En azından geminin bu kısmında hiç öğretmen yoktu. Okulu tahmin etmediği kadar çok sevmişti ve şu anda kovulmaya niyeti yoktu. Kurallara aykırı olarak okulda bulunan bir mekahayvan için yiyecek aramaya çıkmanın kabul edilebilir bir hareket olmadığı konusunda emindi.

Kazan dairesi gece, gündüz olduğundan çok daha sessizdi ama hâlâ aktifti. Dev geminin havada süzölmeye devam etmesi gerekiyordu ve bunun için de balonların hem ısı hem de pervaneler yoluyla şişirilmesi lazımdı. Ayrıca geminin geri kalanı da buhar gücüyle çalışıyordu; mutfaklar, gaz muhafazası, cam platform, aydınlatma, ısınma ve elbette çay makinesi.

Tek istediği içeri girip biraz kömür almak ve daha sonra da oradan ayrılmaktı. Geminin içi de dışarıya kadar karanlıkken bu

planı uygulamak oldukça kolaydı. Ama birileri onun bu kaçamak girişini gözetliyordu. Sophronia ayağa kalktığında, dirseğinin hemen yanında, bir erkek çocuğunun küçük, yuvarlak ve sırttan suratını gördü.

“Vay, vay, vay! Sen de kimsin?” Çocuğun hafif bir Fransız aksanı ve çok yüz­süz bir tutumu vardı. Ayrıca diğ­er iş­çilerden çok daha genç görünüyordu ve gözleri ışı­lı ışı­lıdı. Sophronia çocuğun gözlerinin yeşil olduğunu düşündü ama kazanın ışığından bunu tam olarak söyleyebilmek mümkün değildi. Siyah, kısa saçları, vücuduna oldukça bol gelen bir pantolonu ve pahalı görünen bir şapkası vardı. Oldukça acayip bir karakterdi. Ayrıca daha önce gördüğü diğ­er iş­çilere kıyasla yüzünde çok daha az kömür lekesi vardı. Çok çok daha az.

“Merhaba,” dedi Sophronia. “Ben Soap’ın arkadaşıyım.”

“Kim değ­il ki?”

“Mesaj alındı. Ben Sophronia.”

“Seninle ilgili bir şeyler duymuştum. Sen Soap’ın üst kattaki hoşlandığı kızsın.” Çocuk gamzelerini göstererek Sophronia’ya sırıttı.

“Sen kaç yaşındasın?” Sophronia’nın çocuğun söylediklerine vereceği tek cevap bu oldu.

“Dokuz.” Çocuk Sophronia’nın yanına sokuldu.

“Sen de iş­çi misin?”

“Hayır.” Çocuk bu sefer de göz kırptı. Gerçekten göz kırptı!

“O zaman burada ne iş­in var?”

“Burayı seviyorum.”

“Peki, buraya nasıl girdin?”

“Sen nasıl girdiyen.”

“Sen de mi üst kattansın?”

“Onun gibi bir şey.”

Sophronia kızmıştı. “Ben buraya birazcık kömür almaya geldim.”

“Gidip Soap’ı uyandırayım o zaman.”

“Ah, hayır, onu rahatsız etmeye gerek yok.”

“Elbette var. Neden kapak kısmını gözetlememi istediler sanıyorsun. Daha önceki işçilerin hayaletlerini kovalayayım diye mi? Eğer geldiğini ona söylemezsem kulaklarımı çeker.”

“Senin adın ne?” Sophronia bu çocukla düzgün şekilde tanışmadığı için pek de rahatsızlık duymamıştı.

“Bana Vieve derler.”

“Garip bir isimmiş.”

“Bence bana uyuyor.”

“Peki. Ben şuraya gideceğim ve biraz kömür alacağım. İzin veriyorsun musun bakalım, Vieve?”

Vieve, yine gamzelerini göstererek gülümsedi ve bir eliyle pantolonunu tutarak kaçtı. Daha sonra, Sophronia hiç kömür toplayamadan, yanında uykulu görünen Soap’la geri döndü.

Kendine bol gelen kıyafetleriyle dokuz yaşındaki haylaz çocuk ve bilekleri kısa gömlek kollarından fırlayan uzun boylu, sarsak işçi Soap, garip bir ikili olmuşlardı.

“İyi akşamlar küçük hanım.” Soap’ın beyaz dişlerini gösteren kocaman gülümsemesiyle yüzü aydınlandı.

“İyi misin Soap?”

“İyiym, küçük hanım. Oldukça iyiym. Bumbersnoot için yolladığım küçük öğünü aldınız mı?”

“Evet, teşekkürler. Ben de, Bumbersnoot da çok mutlu olduk.”

“Bumbersnoot da ne?” diye sordu Vieve.

“Bu küçük hanımın bir mekahayvanı var.”

Çocuğun yüzü aydınlandı. “Gerçek bir mekahayvanınız mı var? Onu görebilir miyim?”

“Hayır, şu anda olmaz. O yukarıda, öğrencilerin bölümündeki odamda.”

“Tamam, daha sonra o zaman. Daha sonra görebilir miyim?”

Soap çocuğun bu hevesini açıklama ihtiyacı duydu. “Vieve büyük bir mucit olmak istiyor.”

Sophronia şaşırmıştı. “Bu senin yaşında biri için oldukça büyük bir hedef.”

“Eğer teyzen Beatrice Lefoux’ysa pek de değil.” Soap ağzını komik bir şekilde buruşturdu.

Sophronia bunun karşısında ürkerek geri çekildi ve önünde duran dokuz yaşındaki çocuğa sert sert bakmaya başladı. “Profesör Lefoux senin teyzen mi? Bunu neden söylemedin?”

Vieve oldukça Fransız bir şekilde omuzlarını silkti. “Neden söyleyeyim ki?”

“Ona söylemeyeceksin, değil mi?”

“Neyi?”

“Bumbersnoot’u. Ya da benim kazan dairesine gelmiş olmamı.”

“Elbette hayır. Bunu neden yapayım ki.” Vieve alınmışa benziyordu.

“Ah, teşekkür ederim.”

“Şimdi mekahayvanını görebilir miyim?”

Sophronia kendini tuzağa düşmüş gibi hissetmişti. “Pekâlâ. Ama odama nasıl çıkacaksın?”

“Ah, ben istediğim her yere rahatlıkla gidebilirim.”

“Kimse bu haylazı takip etmekle uğraşmıyor,” dedi Soap. Çocuğun şapkasını çıkardı ve Vieve’e göre oldukça gereksiz ve sinir bozucu bir şekilde saçlarını karıştırdı.

“Sen üst kattan değil misin?” Sophronia bu kelimeyi kullandığı için kendini biraz salak hissetmişti.

Vieve yine omuzlarını silkti. “Ben ne olmak istersem oyum. Alarmlar çalmadığı sürece elbette.”

“Bu çok güzel olmalı.” Sophronia ve Soap gülerek birbirlerine baktılar.

“Vieve, küçük hanım için bir parça kömür getirebilir misin?” Soap başıyla ilerideki kömür yığınının gösterdi.

Vieve Soap’ı baştan aşağıya bir süzdü ve daha sonra yola koyuldu.

“Kendini beğenmiş küçük şey,” dedi Soap, çocuk yeteri kadar uzaklaşınca.

Sophronia duruma daha felsefi yaklaştı. “Sanırım teyzen Profesör Lefoux olunca öyle olmak zorunda kalıyorsun.”

Vieve dolu ceplerle geri döndü. Sophronia kömürü siyah kadife el çantasının içine koydu. Bu ev sevdiği gece çantasıydı ama kömür lekelerinin belli olmayacağı tek çantası da buydu.

“Çantanız güzelmiş,” dedi Vieve.

“Teşekkür ederim.”

“Vieve aksesuarlar konusunda oldukça zevklidir.”

Vieve, “Kadınlarda güzel şapkalara bayılırım,” diye cevap verdi ve daha sonra kendi yoluna gitti.

“Dokuz yaşında mı demiştin?”

“Eğer annen Fransız ise ve Lefoux ailesindense, sen de buna uyum sağlamalısın, değil mi? Geçen sefer buraya geldiğinizde gördüğünüz el arabası vardı ya? Onu Vieve yaptı.”

Sophronia etkilenmişti. “Onu sizin yaptığınızı sanmıştım.”

“Hayır, ben yalnızca test ettim. İşin asıl beyni Vieve.”

Sophronia kafasını kaldırıp uzun boylu genç adama baktı. “Bundan çok da emin değilim.”

Soap çekingen bir şekilde kulağıyla oynadı. “Şey... Küçük hanım.”

Sophronia bu garip sohbetin konusunu değiştirmek için söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyordu. Sınıf dışında flört etme konusunda dersini almıştı. Neyse ki yakındaki kazanlardan biri fokurdamaya başladı ve aynı anda üst güvertelerden birinde alarm çaldı.

“Ah, kahretsin! Yatakta olmadığımı fark etmişler midir dersin?”

Soap, Sophronia’yı çıkış kapısına doğru itekledi ve Sophronia yukarı çıkana kadar kapıyı açık tuttu. “Hayır, küçük hanım, çalan bir perimetre alarmı. Okul saldırı altında. Teknik olarak olduğunuz yerde kalmanız gerekiyor. Yani burada bizimle.”

“Eğer yakalanacaksam dışarıda yakalanayım. İtibarım için daha hayırlı olur.”

“Ben de aynen öyle düşünmüştüm. İyi şanslar küçük hanım.”

Sophronia, *Hava haydutları olmalı. Muhtemelen prototip için geri geldiler,* diye düşündü. İçi kömür dolu el çantasını boynuna astı ve ip merdivenden tırmanmaya başladı. Olumlu açıdan bakıldığında öğretmenlerin hiçbiri odalarında olmayacaktı. Ancak öte yandan onlarla kendi odasına dönerken güvertede karşılaşabilirdi.

Alarm susana kadar Bayan Linette'in balkonunda saklanmayı düşündü ama eğer bu hava korsanlarının yapacaklarını söyledikleri saldırıysa, ne olacağını görmek istiyordu. İlk ziyaretlerinde üç hafta sonra tekrar geleceklerini söylemişlerdi ama okul birkaç gün daha kazanmışa benziyordu. Okul amaçsızca sisli çalılığın üzerinde süzüldüğü için, onu havada bulmak zeminde bulmaktan daha zordu.

Sophronia istikrarlı bir şekilde geminin yanından tırmanmaya başladı. Yukarı doğru çıkmak, kenardan ilerlemekten daha zordu. Güvertenin gövdeyle birleştiği ve çıkıntı oluşturduğu kısımlara gelebilmek için tahtanın üzerinde tutunacak ve ayağını koyacak yerler bulması gerekiyordu. Aşağı bakmaması sayesinde bunu yapmayı başardı. Orta noktayı geçtikten sonra kendini şu düşünceyle rahatlatı: *Eğer düşersem alt güvertelerden birine ineceğim ve muhtemelen yalnızca bir iki kemiğim kırılacak.* Bu pek yeterli bir rahatlatma sağlamadı.

Yukarı baktı. Gıcırdayan güverteyi görebiliyordu.

Asker robotlar ortaya çıkmış ve küçük toplarını içe doğru doğrultmuşlardı. Profesör Braithwope ortada arbaletiyle duruyordu. Saldırganlar görünmüyordu ama muhtemelen Sophronia'nın görüş açısının dışında, gövdenin öbür kısmında duruyorlardı.

Sophronia hemen gıcırdayan güvertenin altındaki seviyeye kadar çıktı. Geminin karşı tarafına geçebilmek için dış korku-

lukları kullandı. Son güverteyi de geçtikten sonra hava korsanlarının gerçekten dönmüş olduklarını gördü. Bu sefer ek kuvvet de getirmişlerdi.

Sophronia on iki hava aracı ve iki tane de daha büyük hava gemisi saydı. Okul kadar büyük değillerdi ama deniz aşırı yolculuklarda kullanılmak için üretildiği söylenen tam güdümlü araçlardandı.

Sophronia rakipleri şöyle bir taradı ve gölge centilmeni aradı. O da orada olmalıydı. Ortam çok karanlıktı ve görebilmek için gözlerini o kadar kısıtı ki başına ağrı saplandı. En sonunda adamı güdümlü araçlardan birinin içinde gördü. Bu yolculuk için değil de, diğer hava korsanları gibi, bir gece davetine gider gibi giyinmiş bir adamın siluetiydi. Başında da bir silindir şapka vardı. Önceki sefer olduğu gibi yine geride duruyordu ve bir katılımcıdan çok bir gözlemci portresi çiziyordu.

Sophronia, onu da gözlemleyip gözlemediğini merak etmişti. Çünkü geceliği ve boynunda bir gece çantasıyla geminin kenarından sallanıyordu.

Güdümlü gemilerin hava korsanlarına ait olduğunu düşündü. Hava korsanlarının hep efsane olduğunu düşünürdü. *Sonuçta bir korsanın parası güdümlü gemiye nasıl yeterdi ki?* Ama bunun başka bir açıklaması yoktu. Daha küçük gemilerin kalabalığı arasında süzülen iki güdümlü gemi, ördek yavrularının arasındaki yabanördekleri gibi sırtıyordu ve birbirinin eşiymiş gibi görünüyordu. Gemilerdeki silahlar ve flamalar göz önünde bulundurulduğunda, yalnızca bir görgü okulunu korkutmaktan ziyade daha büyük başka amaçlar doğrultusunda oluşturulmuş

benzivorlardı. Sophronia, büyük İspanyol savaş gemileri gibi bunların da devletten çalındığı sonucunu çıkardı.

Hava korsanlarından biri megafondan bağırdı: "Bize prototipi verin!"

Öğretmenler hiçbir şey demedi.

Güdümlü gemilerden biri ateşledi, güvertede bir patlama oldu ve büyük bir obje hızla üzerlerine gelmeye başladı. Sophronia'nın sallandığı yerin hemen yanından, okulu sıyrıp geçti.

Sophronia çığlığını bastırdı.

Bayan Linette'in, "Ateşleyin, Profesör Braithwope," emrini duydu.

Profesör Braithwope Sophronia'nın görüş açısına girdi. Güvertenin ön kısmına iki büyük vampir adımı attı. Küçük arbaletini önlerinde sıralanmış filoya doğrulttu.

Sophronia bu kadar naif bir arbaletin etkili olabileceği konusunda şüpheliydi.

Profesör arbaleti kurdu.

Onunla birlikte, topları kendisine doğrulmuş olan tüm mekanikler milleri üzerinde okun yönüne döndüler.

Sophronia sonunda fark etmişti. *Okun yönünü takip ediyorlar! Umarım Profesör Braithwope iyi bir nişancıdır.*

Neyse ki öyleydi. Ok hava araçlarından birinin yan tarafına, yolcu sepetinin altına ve yolcuların ulaşamayacağı bir yere isabet ederek saplandı.

Bayan Linette görüş alanına girdi. Korkulukların yanına uzandı ve orada saklı olan bir şeyi çekerek aldı.

Asker mekanikler aynı anda ateş etti ve dev bir gürültü koptu.

Sophronia irkildi. Kulaklarını kapayabilmiş olmayı umdu ama korkuluğa tutunmak için iki eline de ihtiyacı vardı.

Gıcırdayan güverte barut dumanı arasında kayboldu. Tatlı, tenekemsi koku Sophronia'ya kadar ulaşmıştı. Duman açıldığında, küçük hava araçlarından birinin yan yattığını ve iki balonunun patladığını gördü. Araç hızla aşağı düşmeye başlayıp görünürden kayboldu. Yanında araçlar da saldırıdan nasibini almıştı.

Güdümlü gemilerden biri ateşle karşılık verdi. Bu sefer daha yükseğe nişan almıştı. Top, okulun ortanca balonunda dev bir delik açtı. Sophronia başını kaldırıp deliğe bakmaya ve zararı değerlendirmeye çalıştı. Ama balon bir güverte üstteydi ve karanlıktan bir şey görünmüyordu. Balonun bir tarafı hafifçe göçmüş gibiydi ve gemi hafifçe o yana eğilmişti.

Profesör Lefoux'nun zarar gören balonu işaret ederek, "Kurumluları buraya getirin," diye bağırdığını duydu.

Profesör Braithwope kalasların üzerinde hızlı hızlı koşuşturarak pilot yuvasına ulaştı. Muhtemelen buradan kazan dairesine haber gönderecekti.

Bayan Linette, gıcırdayan güvertenin ön korkuluklarına çıktı. Bir megafona ihtiyacı toktu, sesini kontrol etmede çok başarılıydı. *Buna şüphe yoktu çünkü kadının kayda değer bir sahne deneyimi vardı.*

"Ateş etmeyi kesin. Size prototipi yollayacağız. Bize elçinizi yollayın."

Sophronia, biraz kolayca teslim olduklarını düşündü. *Belki de tüm olanlar, sahte prototipi vermek ve daha fazla zaman kazanmak için planlanmıştı.*

Elinde megafon olan hava haydudu uzaktan bağırdı: "Anlaştık!"

DOĞRU YAKALANMA ŞEKLİ

“Peki ya sonra ne oldu?” Dimity, Sophronia’nın hikâyesine kilitlenmişti.

“Profesör Lefoux hava korsanına sahte prototipi verdi. Parlak metalden bir dodekahedrona benziyordu.”

Olayın ertesi gününün sabahıydı ve kahvaltı için hazırlanıyor olmaları gerekiyordu ama onun yerine yataklarında uzanmış gevezelik ediyorlardı.

“Zillerin çalması durduktan sonra gelmeyince seni merak ettim.” Dimity’nin güzel yüzünde azar dolu bir kasvet vardı. “En azından nereye gittiğine dair bir şey söyleyebilirdin.”

“Senin de başını belaya sokmak istemedim. Sonuçta Bumbersnoot benim problemim. Ayrıca kimse fark etmeden dönebileceğimi düşündüm. Çatışma bittikten sonra da öğretmenlerin oradan ayrılmasını bekledim. Kurumluları yukarıya çağırdıklarını ve tamir etmeleri için balonların içine tırmandırdıklarını biliyor muydun?”

Sophronia, o işçilerden birinin Soap olduğundan emindi çünkü uzun ve sırık gibi bir siluet görmüştü. Bunu Dimity'ye söylemedi. Bilmediği bir nedenden dolayı Soap konusunu kendine özel tutmak istiyordu ve bu konu hakkında oldukça korumacı davranıyordu. Biraz da utanıyordu. Dimity'nin alay edeceğini düşünmüştü. Sophronia, ahırda çalışanlarla arkadaşlık kurduğu andan itibaren Petunia onunla alay etmeye başlamıştı. O zaman bu kadar umurunda değildi. Ama şimdi görgü okuluna başlayalı haftalar olmuştu ve artık duruşuyla ilgili kaygı duymaya başlamıştı.

“Her neyse. Herkes balonla ilgili endişe duymaya başladı. Ben de bekliyordum. O sırada öğretmenlerin konuşmalarını duydum.

Dimity'nin gözleri heyecanla açıldı.

“Profesör Lefoux hava haydutlarının döneceğini çünkü onlara verdikleri prototipin sahte olduğunu söyledi. Bunun onları bir süre oyalayacağını ama güvenlikleri konusunda bir garanti olmadığını söyledi.” Sophronia yatakta yuvarlandı ve yatağın altından siyah kadife el çantasını aldı. İçinden birkaç parça kömür çıkardı. Bumbersnoot ayakucunda uyuyordu ve vücudu pek sıcak değildi. Tüm enerjisini saklamaya çalışıyordu ve küçük iç buhar makinesi neredeyse tamamen durmuştu. Sophronia onu yere koydu.

Kafasına bir parça kömürle hafifçe vurdu, daha sonra da kömürü hayvanın gözünün önüne koydu. Bumbersnoot hafif bir pır pır ses çıkardı, biraz ısındı ve yemeye başladı. Bir süre sonra göbeğinin altından buhar çıkmaya başladı, dört ayağının üzerine kalktı ve gacırdayıp takırdadı.

Sophronia hikâyesine kaldığı yerden devam etti. “Profesör Braithwope daha fazla zaman kazanmak için sisin içinde kalıp onun tabiriyle ‘grileşebileceğimizden’ bahsetti.”

Dimity düşünceli görünüyordu. “O zaman bir süre posta alamayacağız. Monique hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Ben de öyle. Daha fazla kıyafet göndermesi için anneme yazacaktım. Bir de erkek kardeşine o eldiveni yollayacaktık.”

Dimity devam etmesi için uyardı. “Sonra ne oldu?”

“Rahibe Mattie Bunson’ın okuluyla ilgili bir şeyler sordu. Profesör Lefoux onların ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına dair bir şeyler söyledi.”

“Sanırım bu Bunson’ın yeni bir prototip yapmaya çalıştığı anlamına geliyor.”

“Ya da daha iyi görünen sahte bir prototip.”

Dimity, “Bunson’ın okuluna doğru ilerlediğimizi tahmin ediyorum,” dedi.

“Aman Tanrım, bunu nasıl anladın. Çalılık bana hep aynı görünüyor.”

“Yani, okulun düzgün bir şekilde tamir edilmeye ihtiyacı var. Böyle şeyleri hep Bunson’ın okulunda yaparlar.”

“Öyle mi?” Sophronia bu fikir karşısında heyecanlanmıştı. Boşlukta amaçsızca süzöldüklerini düşünüyordu.

“Pervaneler bu sabah hızlı dönüyor.” Kızlar Sidheag’e döndüler. Kollarını kemikli göğsünde kavuşturmuş ve uzun pembe kareli kumaştan geceliğiyle kapının eşikine yaslanmıştı. Pembe!

“Bu titreşim pervanelerden mi geliyor?” Sophronia vakit kaybetmeden cevap verdi. Birinin konuşmalarını duyabileceğini

bilmesi gerekirdi. En azından bu Monique değil, Sidheag'di. Monique demişken, Bunson'ın okuluna ulaştıkları an o mektubu vollaııaya çalışacaktı."

"Aynen öyle."

"Ne kadar zamandır orada duruyorsun?" diye sordu Dimity, kırmızı brokar geceliğinin üzerine yorganı çekştirerek.

Sidheag, "Yeterince uzun zamandır," diye cevap verdi ve odaya girdi. Bumbersnoot'u sevmek için eğildi. Mekahayvan ikinci kömür parçasını yemekle meşguldü.

Sophronia'ya, "Demek, kimseye görünmeden buraya gelmeyi başardın?" diye sordu.

"Evet."

"Bundan emin misin?"

Sophronia'nın sırtından aşağı soğuk terler boşandı.

"Evet, neden?"

"Çünkü Bayan Linette salonda seni bekliyor ve pek de mutlu görünmüyor. Benden, sana giyinmeni ve hemen salona gelmeni söylememi istedi."

"Ah, lanet olsun. Dimity, benim için Bumbersnoot'a göz kulak olur musun?"

"Elbette."

"Bumbersnoot, burada Dimity'yle kal lütfen."

Mekahayvan arka ayakları üzerine oturdu ve ona bir duman püfleyerek heyecanla kuyruğunu öne arkaya sallamaya başladı. Sophronia, köpeğin dikkatini odanın içinde tutabilmek için Dimity'ye bir kömür parçası daha verdi ve yataktan kalktı. Masum görünebilmek için, üzerinde beyaz çiçekler olan en sade

mavi muslin elbisesini giydi. Sidheag de düğmeleri iliklemesine yardımcı oldu. Üzerine de beyaz bir önlük giydi. Saçlarını örmeyi tercih etti, çünkü yapabileceği en hızlı model buydu. Konu Bayan Linette olduğunda durum biraz değişik olabiliyordu. Düzgün görünebilmek için vakit mi harcamalıydı yoksa hızlıca giyinmeli miydi? Kafasına dantel bir şapka taktı ve başına nasıl bir bela aldığını öğrenmek için isteksizce salona gitti.

“Günaydın Bayan Temminnick.”

“Günaydın, Bayan Linette.” Sophronia reverans yaptı. Dimity ile birlikte reveransın incelikleri üzerine çalışıyorlardı. Yani popoyu dışarı çıkarmadan dizleri kırarak eğilme ve nazikçe eğilip kalkma konusunda. Dimity ona eğilirken bakışlarını aşağı indirip kirpiklerinin arasından bakmayı bile öğretmişti.

Bayan Linette, biraz rahatsız olmuşa benzemişti ama gelişmeyi fark etti. “Çok daha iyi, genç hanım. Bir hanımefendiye ya da vampire reverans yaparken başınızı o kadar yukarı kaldırmayın. Bir hanımefendinin karşısında fazla çekingen durabilir. Vampirler içinse fazla davetkâr kaçabilir. Onun dışında oldukça takdire şayan bir çaba.”

Sophronia reveransını tamamlayıp kalktı. “Teşekkür ederim, Bayan Linette.”

“Ama bu, yakın zamanda aldığım oldukça rahatsız edici haberleri telafi etmiyor.”

“Evet, Bayan Linette?” Sophronia’nın midesi takla attı.

“Dün gece dışarıda görüldüğünüz söyleniyor. Lombarlardan birinden dış gövdeye tırmanırken görülmüşsünüz.

Sophronia gözlerini kıstı. *Biri beni gammazlamış. Bu okulun ruhuna hiç uymuyor,* diye düşündü. “Öğretmenlerden biri mi görmüş, Bayan Linette?”

“Ah, çok güzel. Savunmaya geçen bir ses tonun yok, daha fazla bilgi almak için soru soruyorsunuz. Bilgi veren kişi konusunda boşboğaz davranacağım umuduyla konuyla ilgili rahatsızlığımdan faydalanmaya çalışıyorsunuz. Oldukça iyi öğreniyorsunuz Bayan Temminnick. Oldukça iyi.”

Sophronia umutla gözlerini açtı. Hem tehlikesiz hem de meraklı görünmeye çalışıyordu.

“Sırf bu çabanız hatırına cevap vereyim. Sizi gören bir öğrenci ve bu kaygı verici bir durum. Başka kimse sizi görmemiş ama arkadaşlarınız arasından biri size düşman olmuş, bu da gizli operasyonunuzu açığa çıkardı. Gelecekte böyle bir şeyin önüne geçmek için şantaj derslerine tüm dikkatinizi vermelisiniz. Bu bahsi geçen öğrenci için de geçerli. Doğrudan bize gelmekten ziyade bu bilgiyi sizi manipüle etmek için de kullanabilirdi. İlginç bir uygulama. Belki de olayın hassas bir zamanda olduğunu düşündü.”

“Bayan Linette?” Sophronia’nın kalbi boğazında atıyordu. *Lütfen atılmayayım,* diye geçirdi içinden.

“Evet. Dolayısıyla, iki hafta boyunca akşam yemeğinden sonra Cook’un yanına gitmeniz emredildi. Bulaşıkları yıkayacaksınız.”

Sophronia rahatlamış bir şekilde nefes verecekti ki Bayan Linette devam etti. “Bununla birlikte...” Durdu ve düşündü.

Sophronia ellerini kavuşturup, *Bunson’ın okuluna vardığımızda beni eve yollayacak. Biliyordum,* diye düşündü.

“Bununla birlikte, önümüzdeki durak yerimiz olan Swiffle-on-Exe’ye katılamayacaksın. Şehre bir oyuncu topluluğu gelmiş. Gösterilerini kaçıracaksın artık. Yasak olan zamanda dışarıda olduğun için de ceza olarak gemiden çıkmayacaksın.”

Sophronia rahatlamış bir şekilde nefes verdi ve ellerini çözdü. “Teşekkür ederim, Bayan Linette.”

“İlahi kızım, bana neden teşekkür ediyorsun ki?”

“Beni okuldan kovmadığınız için.”

“Elbette kovmayacağım. Saçmalama. Öğretmenlerin hiçbirine yakalanmadın ve üst düzey alarm sırasında mekaniklerin hepsini aştın. Bu oldukça başarılı bir çalışmaydı. Bunun yanında tırmanma ve gece vakti gizlice hareket etme konusunda kullanılmayan yeteneklerini sergiledin. Bu konuda ek dersler alman gerektiğini düşünüyorum. Bize girişken ve cesur olduğun söylenmişti. Bunu biraz fazla hafife almış olmak bizim hatamız. Neden dışarıdaydın?”

“Meraktan.” Sophronia duraksamadan yalan söyledi.

Bayan Linette dudaklarını büzdü. “Bu oldukça geçerli bir neden. Şimdi biraz saç modellerinden bahsedelim. Saç modelinizde Bayan Kingair’in oldukça etkili olduğunu görüyorum. Bu asla kabul edilemez. O kayıp bir vaka ama bir unvanı olduğu için eksantrik olma hakkı var. Sizin çalışan bir bayan gibi görünmeniz gerekiyor. Bundan sonra her gece saçınızı bigudileyeceksiniz. Bayan Pelouse bunun nasıl yapılacağını size gösterir. Bundan sonra saçınızı örgü halinde görmek istemiyorum. Tamam mı?”

Sophronia’ya göre asıl ceza buydu, hatta en kötüsüydü. Monique’den bigudi eğitimi almak mı? Yine de tekrar reverans yaptı. “Elbette, Bayan Linette.”

“İyi günler, Bayan Temminnick.”

“İyi günler, Bayan Linette.”

“Ah, Bayan Temminnick. Bir şey daha var. Bu küçük geziyi yaptığınıza dair suçlamayı kabul etmek zorunda değildiniz. Sonuçta sizi suçlayan kişinin sözüne karşı sizin sözünüzdü. Bunu ilerisi için aklınızda tutun. Her zaman reddetme seçeneğiniz var.” Bayan Linette bu sözle, kapıya zar zor sığan kabarık lavanta rengi gündüz elbisesiyle süzülerek odadan ayrıldı.

“Monique olmalı!” dedi Dimity. Elleri ve kollarıyla arı kovalar gibi sinirli hareketler yaparak odanın içinde hızlı hızlı dolaşıyordu. Şeftali rengi elbisesinin kollarındaki fırfırlar, bir deniz yarattığı gibi hareketlerini takip ediyordu. “Belki de öğretmen arkadaşı Bayan Linette’dir.”

Sophronia, Dimity’nin onun adına bu kadar sinirlenmesi karşısında çok etkilenmişti. “Elbette Monique’di. Bence de arkadaş Bayan Linette olabilir. En nihayetinde o da bir oyuncu.” Sophronia inleyerek kendini yatağa attı. “Ah, bigudiler!”

“O kadar kötü olamaz.”

“Senin için söylemesi kolay. Bigudiye hiç ihtiyacın olmuyor. Neden düz saçlıyım ki sanki? Biliyor musun, şu ana kadar bunu hiç umursamamıştım. Bu okul bana ne yapıyor böyle? Saçma sapan şeyleri umursar oldum.”

Dimity’nin bu soruna bir çözümü yoktu. “Tiyatro gösterisini kaçıracağın için üzgünüm.”

“Swiffle-on-Exe’dekini mi? Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Zaten kötü. Bütün erkekler orada olacak.”

Sophronia cup diye geriye yaslandı. Bunun karşısında sevinse miydi üzülse miydi bilemedi. “Önemli değil gerçekten. Zaten henüz erkekler için hazır değilim. Kirpik kırıştırma yeteneklerim hâlâ vasat.”

“Ama zaten Bunson da bunun için var! Alıştırma. Monique Preshea’ya bundan bahsederken duydum. Kızların bazıları bunun hesabını bile tutuyormuş. Öğrendiklerimizi kullanarak olabildiği kadar çok erkeği kendilerine âşık etmeye çalışıyorlarmış. Elbette, bunu açıkça söylemelerine imkân yaratmaları yasak. Eğer Matmazel Geraldine’in kızları kendilerine gerçek bir kavalye bulacaklarsa, bu en az bir baronet olmalı.”

“Bunson şeytani dâhiler yetiştirmiyor mu?”

“Evet, çoğunlukla.”

“Peki, bu mantıklı mı? Geleceğin şeytani dâhilerinden oluşan bir grubu kendine gönülsüzce âşık etmek yani. Ya kendilerini reddedilmiş hissedерlerse?”

“Ah ama sana yapacakları güzel hediyeleri bir düşünsene. Monique bir keresinde ona âşık olan çocuklardan birinin onun için yaptığı ve doğaüstü şeylerle savaşırken kullanabileceği, ametist kakmalı, gümüş ve ahşap saç çubuklarıyla hava atmıştı. Başka biri de patlayan bir sepet yapmıştı.”

“Aman Tanrım, o ne içindi peki?”

Dimity dudaklarını büzdü. “Kim bir patlayan sepet istemez ki?”

Sidheag kapıyı açtı ve kafasını içeri uzattı. “Siz ikiniz bütün gün burada yuvarlanacak mısınız? Yemek zamanı geldi ve söylentiye göre yağlı çöreklerimizi yerken büyük bir duyuru yapılacaktı.”

“Swiffle-on-Exe’ye göre gidiyoruz. Bir tiyatro oyunu olacakmış. Bunson’daki öğrencilerle birlikte katılabilecekmışız,” dedi Sophronia. “Tanrım, her şeyi bilmek zorunda mısın?” Sidheag tek kaşını kaldırıp arkasını döndü. Bugün ev hizmetçisinininkine ekose bir elbise giymişti.

Dimity, Sophronia’nın yanına sokuldu ve fısıldayarak, “Ekose! Buna inanabiliyor musun?” diye sordu.

Sidheag’i takip ederek odadan çıktılar ve yeni başlayan öğrencilerin ayakta beklediği bir yere geldiler.

Dimity’nin gözlerindeki ışık birden değişti ve “Sophronia, Swiffle-on-Exe’ye gittiğimizi ve orada Bunson öğrencileriyle birlikte bir oyun izleyeceğimizi söylüyor,” dedi.

Diğer kızlar anında kendi aralarında heyecanla konuşmaya başladılar.

“Gerçekten mi? Nasıl bir oyun?” Sophronia, ilk kez Agatha’nın bir şey karşısında heyecanlandığını gördü. Agatha o kadar çekingen bir kızdı ki bu neredeyse rahatsız edici oluyordu ve neredeyse hiçbir şey onu heyecanlandırmıyordu.

“Bunson mı? Yani erkekler mi olacak?” Preshea’nın güzel yüzü hırsla dikkat kesildi. Sophronia kızın tüyleri yolunmuş bir keklige benzediğini düşündü.

Dimity, “Preshea, ilk kocanı şeytani dâhiler yetiştiren bir okuldan seçmek çok da akıllıca bir şey değil. Öldürmesi çok daha zor olur,” dedi.

Monique, Sophronia’ya, “Sen tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu.

Sophronia, "Neden Monique? Senden önce öğrenmeme mi şaşırıdın?" diye cevap verdi. Gereksiz yere bilgi ifşa etmeme konusunda yakın zamanda aldığı dersi hatırlamıştı.

Geçitlerden geçtiler ve yemek salonuna giden güvertelere çıktılar. Sophronia, Monique'i kolundan yakaladı ve geriye çekti. Dimity kafası karışmış bir halde onlara baktı ama sonra durumu anlayıp diğer üç kızı öne doğru iterek Sophronia'nın Monique'le özel olarak konuşabilmesini sağladı.

"Bir konuşalım mı Monique, ne dersin?"

"Ne istiyorsun?"

"Beni ispiyonlaman aşağılık bir hareketti. Böyle şeyler yaptığını bilmiyordum. Çok sevdiğin öğretmenine mi gittin?"

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.

"Ah, çok güzel. Demek inkâr? Bayan Linette bunu ilerde benim de uygulamam gerektiğini söyledi. Bunu ilerde hatırlayacağım."

"Mantıklı bir şey söyleyecek misin yoksa yalnızca canımı mı sıkmaya çalışıyorsun?"

Aslında epey başarılı, diye düşündü Sophronia. Monique'in mavi gözleri, kızgınlıktan küçülmüş olsa bile oldukça safça bakıyordu.

Sophronia, "Oyuna gitmek istediğimden değil," diye ekledi.

Monique onu üzerinden silkeledi. "Sen kafayı yemişsin! Zaten gizli alınan bir öğrenciden ne beklenir? Bir daha sakın benimle konuşayım deme!"

Sophronia, "Memnuniyetle," dedi ve uzaklaştı.

Dimity, Sophronia'ya, "Ee? Ne dedi?" diye fısıldayarak sordu.

"Her şeyi inkâr etti."

“Elbette öyle yapacak.”

Gelip masadaki yerlerine oturdular.

Konuşmalar ve yemek sesleri kızıl saçlarıyla Matmazel Geraldine’in ayağa kalkıp ileri çıkmasıyla kesildi. Derin bir nefes aldı, kollarını açıp sırtını dikleştirerek devasa dekoltesini öne çıkardı. “Hanımlar, hanımlar! Beni dinleyin, lütfen! Rotamızı şu diğer okula, Bunson ve Lacroix’nın Erkek Politeknik Okulu’na doğru çevirdik. Şu an orada bulunan bir tiyatro grubu İdeal Bir Küvet adlı eğitici bir oyun sergileyecek. Siz hanımların böyle bir eğlenceyi hak ettiğinizi düşündük. Ama unutmayın, toplanacak dedikodu varsa toplayın. Taklit edilmesi gereken yeni modalar varsa taklit edin. Kırılacak kalpler varsa kırın. Haydi bakalım, kızlar.”

Dimity şaşkındı. “Dedikodu mu? Bizim bilgi topladığınızı bilmiyor sanıyordum.”

“Sosyal dedikodudan bahsediyor bence,” dedi Sophronia.

Matmazel Geraldine devam etti: “Önümüzdeki üç gün boyunca Swiffle-on-Exe istikametinde ilerleyeceğiz. Bu arada dersleriniz devam edecek. Unutmayın, hanımlar. Bu bir ayrıcalık ve profesörleriniz izinleri iptal edebilir. Hatta birinizin izni çoktan iptal edildi.”

Salonda bir uğultu koptu ve kimse Sophronia’nın bulunduğu tarafa bakmamaya çalıştı. Sophronia, “Casus yetiştiren görgü okullarında herkes, sizinle ilgili sizden önce bilgi sahibi anlaşılan. *Ve bazen de bunu sırf eğlence için yapıyorlar,* diye düşündü. Hoşuna gitse de gitmese de cezası ve suçuyla ilgili dedikodular çoktan yayılmıştı. Bu yayılmanın hızı oldukça etkileyiciydi ve biraz da utanç vericiydi.

Sonraki üç gün, heyecan ve hazırlık coşkusuyla geçti. Matmazel Geraldine'in söylediklerinin aksine, hiçbir şey eskisi gibi değildi. Dersler, oyunda giyilecek doğru kıyafetler ve doğru davranış şekilleri üzerine odaklanacak şekilde değiştirildi. Bayan Linette, tam iki saatini operada takacağı gözlüğü seçmeye ayırdı. Kaptan Niall bile bıçaklarını bir boğma halatıyla değiştirmişti. Oturlan bir toplantıda birini öldürmenin çok daha kolay olacağını, yalnızca düşmanınızın arkasına oturmanız gerektiğini açıkladı. "Eğer öldüreceğiniz kişinin önünde oturuyorsanız bu pek elverişli olmayabilir."

Sophronia, Preshea'nın *İdeal Bir Küvet* oyununda giymek için bir başka elbise denemesini izlerken, *Gören de İngiltere Kraliçe'sini ziyaret edeceğiz sanır*, diye düşündü.

Kızlar, Swiffle-on-Exe'ye ulaşmalarından önceki akşam ortak salonda toplandılar. Bu, yatmadan önce sahip oldukları tek boş zamandı ve topuklu ayakkabılarla yürüme alıştırmaları yapmaları gerekiyordu. Onun yerine birbirlerinin kıyafet dolaplarını karıştırıyor ve takacakları aksesuarları planlıyorlardı.

Tek alıştırmayı yapan Sophronia'ydı. Nasılsa etkinliğe katılmayacağı için, kıyafetler ilgisini çekmiyormuş gibi davranıyor ve etrafta sendeleyerek yürüyordu. Ancak Agatha'nın en pahalı gece elbiselerine ve en güzel mücevherlere sahip olduğunu öğrendiğinde oldukça şaşırılmıştı. Bu elbette Monique'i sinir etmişti. Dimity'nin elbisesi ise acıyarak bakan gözlerle karşılanmıştı. Mor ve camgöbeği rengi çizgili kumaş oldukça kötü olsa bile asıl sorun o değildi. Asıl sorun elbisenin kesiminin, o günün modasının öngördüğü

benzemesine rağmen düzgün giyinmişti. En azından giysileri temiz görünüyordu.

“Ah, Vieve. Nasılsın?”

“Mükemmel. Sizin şeyinizle tanışmaya geldim. Bilirsiniz işte...”

“Ah, evet, elbette. Tamamen unutmuşum.” Sophronia diğer kızlara sordu. “Vieve içeri girebilir mi?”

Dimity, “Kim?” diye sordu.

Diğerleri kafalarını kaldırıp doğru dürüst bakmadılar bile.

Vieve şapkasını çıkardı ve kendinden emin bir şekilde göğsüne bastırarak odanın içinde gezinmeye başladı.

“Yerinizde olsam o şapka ile o eldivenleri birlikte takmazdım, hanımefendi,” diyerek Preshea’nın aksesuar seçimini yorumladı.

Siyah saçlı kız onu fark etmişti. “Ah, öyle mi? Sen bu konuda ne bilirsin ki?”

Vieve omuzlarını silkerek, “Ben Fransızım,” dedi.

Dimity sırtıttı. “İyi bir noktaya değindin.”

Preshea, “Sen dokuz yaşındasın ve velin bir entelektüel,” diye itiraz etti.

Vieve’e hakkını vermek gerekirdi. Sophronia da şapka ve eldivenler konusunda onunla aynı fikirdeydi. Eldivenler fuşya, şapkaysa açık yeşildi. Yine de çocuğa, “Yerinde olsam bu konuya karışmazdım,” dedi.

Vieve, kaotik kalabalığın arasından geçip odasına giderken onu takip etti.

Dimity arkasından bağırdı. “İtibarını unutma Sophronia, odanın kapısını açık bırak!”

Monique titrek ve sevimsiz bir kakhaha patlattı. Agatha Dimity’nin yanına giderek kulağına bir şeyler fısıldadı.

benzemesine rağmen düzgün giyinmişti. En azından giysileri temiz görünüyordu.

“Ah, Vieve. Nasılsın?”

“Mükemmel. Sizin şeyinizle tanışmaya geldim. Bilirsiniz işte...”

“Ah, evet, elbette. Tamamen unutmuşum.” Sophronia diğer kızlara sordu. “Vieve içeri girebilir mi?”

Dimity, “Kim?” diye sordu.

Diğerleri kafalarını kaldırıp doğru dürüst bakmadılar bile.

Vieve şapkasını çıkardı ve kendinden emin bir şekilde göğsüne bastırarak odanın içinde gezinmeye başladı.

“Yerinizde olsam o şapka ile o eldivenleri birlikte takmazdım, hanımefendi,” diyerek Preshea’nın aksesuar seçimini yorumladı.

Siyah saçlı kız onu fark etmişti. “Ah, öyle mi? Sen bu konuda ne bilirsin ki?”

Vieve omuzlarını silkerek, “Ben Fransızım,” dedi.

Dimity sırtıttı. “İyi bir noktaya değindin.”

Preshea, “Sen dokuz yaşındasın ve velin bir entelektüel,” diye itiraz etti.

Vieve’e hakkını vermek gerekirdi. Sophronia da şapka ve eldivenler konusunda onunla aynı fikirdeydi. Eldivenler fuşya, şapkaysa açık yeşildi. Yine de çocuğa, “Yerinde olsam bu konuya karışmazdım,” dedi.

Vieve, kaotik kalabalığın arasından geçip odasına giderken onu takip etti.

Dimity arkasından bağırdı. “İtibarını unutma Sophronia, odanın kapısını açık bırak!”

Monique titrek ve sevimsiz bir kahkaha patlattı. Agatha Dimity’nin yanına giderek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kalabalıktan yeteri kadar uzaklaştıklarına Vieve Sophronia'ya "Ben aksesuardan anlarım," dedi.

"Eminim öyledir ama Preshea'yla tartışmak anlamsız. O her zaman kazanır, haksız olsa bile. İşte Bumpersnoot. Bumpersnoot, bu Vieve."

Küçük köpek Sophronia'nın yatağının dibinde sabırsızlıkla oturuyordu ve ışıkların kapanmasını bekliyordu. Monique onu saç kurdelelerinden birini yediği için tekmeledikten sonra salondan kaçmıştı. Şimdi vücudunun yanında bir göçük oluşmuştu.

Vieve'in yeşil gözleri mekahayvanı görünce mutlulukla parlardı. "Kucağıma alabilir miyim?"

"Elbette. İşte." Sophronia Bumpersnoot'u yerden aldı ve Vieve'e verdi.

Çocuk, hayvanı yakından inceledi, kapakçıklarını açtı ve midesinin içindeki buhar makinesine detaylıca baktı. "İnanılmaz. Oldukça karmaşık. Ama bakımdan geçmesi gerekiyor. Hiç gıcırta çıkıyor mu?"

"Aslında evet."

Vieve başını salladı. "Yarın herkes dışarıdayken bir uğrarım. Biraz yağ ve alet çantamı da getirip onu elden geçiririm."

"Çok nazıksın." Sophronia, dokuz yaşında birinin evcil hayvanını alması konusunda nasıl hissettiğinden emin değildi ama bu teklifi de geri çevirmeyecekti. Bumpersnoot'un bakıma ihtiyacı varsa, bu konuda bir uzmana en yakın olan tek şey Vieve'di.

"Memnuniyetle. Çok güzel bir köpek, değil mi?"

Bumpersnoot'un uzun, sosise benzeyen bir gövdesi vardı. Genellikle bronzdan yapılmıştı ama pirinç ve demir parçaları da vardı. Bu yüzden daha çok bir yama işi gibiydi. Sophronia onu

çok seviyordu ama “güzel” onu tanımlamak için kullanabileceği bir sıfat değildi. “Eğer öyle diyorsan...”

Vieve Bumbersnoot’u yatağa geri koydu ve şapkasını çıkararak selam verdi. “Yarın görüşmek üzere, hanımefendi.” Ne garip bir çocuktu.

“Görüşmek üzere. Sana kapıyı göstereyim mi?” Sophronia, bir centilmeni gazez olmadan uğurlama konusunda yakın zamanda aldıkları eğitimde pek de başarılı olamamıştı.

“Sanırım bunu kendim becerebilirim.” Vieve bunu dedikten sonra, kızlara şapkasıyla selam vererek salondan geçti ve oradan ayrıldı.

Dimity kapıda göründü. Sophronia’ya kızgınlıkla bakıyordu. “O da kim? Ya da, o da neyin nesi mi demeliyim?”

“Vieve.”

“O kadarını ben de anladım. Ama Sophronia, Profesör Lefoux’nun eksantrik yeğeniyle arkadaş olduğunu bana neden söylemedin? Sahiden acayip bir kız.”

“Kız mı?”

DURUMA UYGUN GİYİNMENİN ÖNEMİ HAKKINDA

Vieve sözüne sadık kalıp gelmişti. Sophronia hâlâ inanamıyordu. Anlaşılan Profesör Lefoux'nun dokuz yaşındaki yeğeni bir erkek çocuğu gibi giyinmeyi ve işçilerle dostluk kurmayı seviyordu. Ve Profesör Lefoux da buna izin veriyordu!

Küçük kız, "Selam, Bayan Sophronia," dedi. Kapıda duruyordu ve elinde büyük bir el çantası vardı.

"İyi akşamlar, Bayan Genevieve," dedi Sophronia, resmi bir biçimde. "İçeri girmez misiniz?"

Vieve yalanı ortaya çıktığı için pek de utanmışa benzemiyordu. "Artık siz de biliyorsunuz, değil mi?"

"Neden bir erkek gibi dolaşmak istiyorsun ki?"

"Erkekler çok daha fazla eğleniyor." Vieve gamzeli gülümsemelerinden birini sergiledi. "Sizi temin ederim ki kadın kıyafet-

lerini çok büyüleyici buluyorum. Ama kendim giymemeyi tercih ediyorum. Beni çok kısıtlıyor.”

Sophronia konuğunu baştan aşağıya süzdü. Bu akşam küçük kız kendine has şapkasıyla, üstüne büyük gelen ve kollarını kıvrıldığı bir erkek gömleği, kahverengi bir yelek ve aynı renk bir binici pantolonu giymişti. “Görünüş konusunda sizinle aynı görüşte olmamamı mazur görün lütfen.”

Vieve güldü.

Sophronia, Bumpersnoot’u işaret ederek, “İşte hastanız orada,” dedi. Mekahayvan, Sophronia’nın arkadaşlarının yokluğundan istifade etmiş, normalde izin verilmeyeceği şekilde salondaki çay masasının altında yatıyordu.

Vieve çantasının içindekileri çay masasının üzerine boşalttı. Alet çantası, genel anlamda tamirci aletlerinden ve birkaç tıpalı ve etiketsiz şişeden oluşuyordu. Küçük kız Bumpersnoot’u tatlı sözlerle masanın altından alıp kanepeye oturdu ve köpeği kucağına yerleştirdi.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Sanmıyorum. Acil durum sırasında tırmanırken yakalandığınızı duydum. Bu yüzden tiyatro oyununu izlemeniz yasaklanmış.”

“Ben yakalanmadım. Biri beni görmüş ve gammazlamış.”

“Olamaz!” Vieve mekahayvanı ters çevirip midesini açtı ve uzun, demirden yapılmış kıvrık bir çubukla kurcalamaya ve dürtmeye başladı. Küçük şişelerden birini aldı, tıpasını çıkardı ve çubuktan aşağıya bir damla koyu renkli, akışkan bir sıvı damlattı ve bu sayede sıvı tam istediği noktaya ulaştı. Vieve dokuz yaşında bir çocuk için oldukça becerikliydi.

“Yani sen Profesör Lefoux’nun yeğenisin.”

“Öyle olduğunu söylüyor.”

Sophronia kanepeye oturup arkasına yaslandı ve normal görünmeye çalıştı. “Bu prototip hakkında bir şey biliyor musun?”

“Hayır, hanımefendi. Neden bildiğimi düşündünüz?”

“Mekanik şeyleri ve icatları seviyorsun. Ve anladığım kadarıyla prototip için ikisi de söylenebilir.”

Küçük kız Sophronia’ya baktı ve gülümsedi. Kendi yaşını, Bumpersnoot’la ilgilenirkenki halinden çok daha fazla gösteriyordu. “Prototip, özel bir iletişim cihazı için.”

“Ne için?”

“Telgraf esir akımları yüzünden başarısız olunca, uzun mesafeler arasında, bir istasyondan diğerine iletişim sağlayan bir fikir üzerinde çalışılmaya başlandı. Maalesef, iletişimi iki taraflı sağlamak konusunda birtakım zorluklar çıktı. Londra Kraliyet Derneği’ndeki araştırmacılar, bunu çözmek için bir prototip geliştirdiler. Bu prototipten iki tane yaptılar; biri Londra’da kaldı biri de buraya, Bunson’ın okuluna gönderildi.”

“Neden Bunson’ın okulu?”

“Çünkü diğer iletişim cihazı da buradaydı. Her neyse, o prototipe bir şey oldu.”

“Monique onu sakladı.”

Vieve etkilenmiş benziyordu. “Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Ben onunla birlikteydim. Okula ilk kabul edildiğim zamandı.”

“Bu, onun bitirme projesi miydi?”

“Evet. Ve başarısız oldu.”

“Neden yeni öğrencilerle kaldığı şimdi anlaşıldı. Tiyatro oyununu izlemesine neden izin verilmediği de.” Vieve’in gamzesi kaybolmuştu ve yeniden, dokuz yaşındaki bir kız için fazla ciddi görünmeye başladı.

Bu bilgi Sophronia için yeniydi. Dimity’yi Monique’i dikkatle takip etmesini tembihleyerek göndermişti. Ama Monique orada olmadığı için Dimity’nin bu talimatları yerine getirmesi oldukça zor olacaktı. “Monique gitmedi mi? O zaman neden burada değil?”

“Öğretmenlerin bölümünde sinsice dolaşüyor. Çok kötü bir kız değil mi? Daha da kötüsü, yaptıklarının yanına kalması.”

Sophronia dudaklarını büzdü. Monique’in saçmalıkları için zamanı yoktu. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Prototipin mi?”

“Hayır, Bunson’ın okulundaki iletişim cihazının.” Sophronia, *Eğer cihaza bir bakabilirsem, neden herkesin bu kadar önemli bulduğunu öğrenebilirim. Ayrıca, prensip olarak kızların giremediği Bunson’ın okulunun içini görmek istiyorum,* diye düşündü.

Vieve yeşil gözlerini kısarak Sophronia’ya baktı. “Neden sürekli başının belada olduğunu anlayabiliyorum. Bir kız olduğuna emin misin?”

“Bunu sen mi söylüyorsun?”

“Bir kız gibi davranmıyorsun.” Vieve başını kaldırdı. “O cihazı görmeye mi gitmek istiyorsun?”

Sophronia başını salladı. “Bir görelim bu yaygaranın sebebini.”

Bu Vieve’e hiç garip gelmedi. “Yardıma ihtiyacımız olacak. Bu gemiye inip binmek o kadar da kolay değil.”

“Bu yüzden kurumlularla arkadaş olmamız iyi bir şey, değil mi?”

Genevieve Lefoux gamzesini göstererek gülümsedi ve işine geri koyuldu. “Doğru bir noktaya değindiniz. Evet.” Bumbersnoot’u tekrar ayaklarının üzerine koydu. “Bu işini görecektir.”

Mekahayvan ıslak bir köpek gibi silkindi ve odanın içinde hızlı hızlı yürümeye başladı. Kuyruğu heyecanla sallanıyordu; tik-tak, tik-tak!

Sophronia onu izledi. “Çok daha rahat hareket ediyor ve gıcırdaması kesildi. Oldukça iyi bir iş çıkardın.”

Vieve kızardı. “Yalnızca deniyorum. Sanırım... Ah işte yapıyor.”

Bumbersnoot salonun köşesine çömeldi ve küçük bir tümsek oluşturacak şekilde içinden kül boşalttı.

“Ah, Tanrım. Seni kötü mekahayvan!”

Vieve köpeği korudu. “O küçük bir buhar makinesi. Elbette dışarı bir şeyler atacak.”

“Peki ya saklama cihazı olarak kapasitesi?”

“Yumruğunun büyüklüğü kadar. Daha büyük bir şey verirsen tıkanır.”

Sophronia başını salladı. Bu bilgileri daha sonrası için kullanacaktı. “Pekâlâ, iyi tırmanır mısın?”

“Evet ama maalesef pek gerek kalmıyor.” Kız bileğini uzattı. Bileğinde, üzerinde küçük bir mücevher kutusuna benzer bir şey yapıştırılmış geniş bir deri bant vardı. Kapağını açıp cihazı Sophronia’nın görmesi için uzattı.

Sophronia ilk önce bunun bir müzik kutusu olduğunu düşündü. Ama yakından bakınca içinde bir sürü çeşit kadran, tekerlek ve küçük tuş olduğunu gördü.

“Bu nedir?”

Vieve sınıtı. "Ben mekanik önleyici hareketlilik ve manyetik bozulma vavılım düğmesi diyorum. Soap ise ona engelleyici diyor."

Beş dakika geçmemişti ki Sophronia da bir engelleyiciye sahip olmanı istemeve başlamıştı.

Vieve koridora çıktı ve bir hizmetçi mekanik onlara doğru tehdidkâr bir biçimde yuvarlanarak gelmeye başladığında, küçük kız bileğini mekaniğe doğru tuttu ve boşta kalan eliyle bir düğmeve bastı.

Mekanik olduğu yerde dondu. Yüzeyinin alt kısmından buhar çıkışı durdu ve yüzünün olması gereken yerdeki çarklar ve kadranlar hareket etmeyi durdurdu. Sanki mekanik, çok kötü bir durumla karşılaşmış ve baygınlık geçirmiş gibiydi. Bu dâhiceydi!

"Gel!" Vieve, Sophronia'nın elini tuttu ve birlikte mekaniği aşarak geçtiler. "Etkisi yalnızca altı saniye sürüyor. Bu süreyi uzatmanın yollarını arıyorum ama şu an elimizdeki en iyisi bu."

Koşarak mekaniği geçtiler. Koridordaki bir yol ayrımında durdular ve bir robot ya da okula kapatılma cezası alan ve aynı şekilde kaçmaya meyilli başka bir öğrenci var mı diye köşeden gizlice gözetlediler.

Hava gemisinin bölümleri ve katları arasında yol almaya devam ettiler. Güdümlü gemiler arası bir seksek oynar gibilerdi. Yollarına bir mekanik çıktığında, Vieve zavallı şeyi altı saniyeliğine donduruyor, bu sayede yanından geçip yollarına devam edebiliyorlardı.

Okulun orta noktasını geçtiler ve hızla alt katlara inmeye başladılar. Vieve, "Gemide hâlâ iki tane öğretmen var," diye açıklama yaptı.

Sophronia, “Profesör Braithwope,” diye tahmin yürüttü. “O gemiden ayrılamıyor. Ve...” Sophronia düşünmek için durdu. “Diğeri de senin teyzen mi?”

Vieve, “O eğlenceli şeyleri pek umursamıyor,” dedi sesinde hiçbir art niyet olmadan.

En sonunda, kendilerini kazan dairesinin girişinde buldular. Sophronia, bu odaya aşağıdan değil de yukarıdan girmelerini garip bulmuştu. Üzeri ateş ve diğer tehlike sembolleriyle süslenmiş iki dev pirinç kapıyı ittiler. Sophronia gözlerini kıstı. Sembollerden biri, kuyruğu alevler içinde olan bir porsuğa benziyordu. Diğeri de korsan bayrağındaki kurukafaydı ama bunun ağzı açıktı ve uzun vampir dişleri vardı. Sophronia, “Eğer bu bir vampirse, belki de alev almış olan bu porsuk da bir kurtadamdır,” diye düşündü. Diğerinin melon şapka takmış bir nar bülbulü olduğundan emindi. Melon şapka takmış bir nar bülbulünün nesi tehlikeliydi ki?

Küçük bir kat merdiven çıktıktan sonra bir iç balkona çıktılar. Buradan tüm kazan dairesi görünüyordu. Bu tiyatroyu balkondan izlemek gibi bir şeydi. Sophronia ve Vieve, bulundukları yerden aşağıya yayılmış kazan dairesinin tümünü görebiliyorlardı. Turuncu ağız kısımları açık olan dört dev kazan, bir tarafta dev bir kömür dağı, kazanların yanında da ufak kömür tepelikleri vardı. Dev pompalar ve pistonlar, dönen dişliler ve kayışlar vardı. Bazıları dönüyor, bazıları yukarı aşağı hareket ediyor bazıları da hareketsiz duruyordu. Dev makineler, kazanların titrek ışığıyla aydınlandı. Tüm kömür tozu ve havadaki buhar bile bu ışığı silikleştirmede. Sophronia metali düzenli olarak cilalayıp cilamadıklarını düşündü. İşçilerin makinelerin arasından geçip

giderek arı gibi çalışıyorlardı. Yağlayıcılar, mekanikler ve makine görevlilerinin oluşturduğu büyük topluluklar bu devinim içinde sabit noktalar olarak duruyorlardı. İşçilerin düzenli olarak gelip talimat aldıkları dayanak noktaları gibiydiler. Bu, telaşlı arıların güzel bir parça peynirin etrafına üşüşmesine benziyordu.

“Bu açıdan çok etkileyici görünüyor,” dedi Sophronia.

“Çok güzel.” Vieve’in gözleri ışıldadı. “Bir gün benim de böyle dev bir laboratuvarımın olmasını istiyorum.”

“Öyle mi?”

“Ona buluş odası adını vereceğim.” *Belli ki bu konu hakkında epey düşünmüştü.*

“Müthiş bir isim. Belki bir makineci bizi fark etmeden yolumuza devam etmeliyiz, ne dersin?”

“Doğru dedin.” Vieve, Sophronia’yı kazan dairesi katına inen bir merdivene doğru yönlendirdi ve merdivenleri hızla inmeye başladı. Sophronia’nın üzerinde koyu mavi bir ziyaret elbisesi ve bir sürü önlük vardı. Dolayısıyla merdivenlerden, bu önlüklerin izin verdiği hızla iniyordu.

Aşağıya indiklerinde Vieve yolu biliyordu. Makinelerin ve kömür birikintilerinin yanından geçti. Makinecilerden kolayca kaçıyor ve sanki işçilerden biriymiş gibi onların arasına karışarak ilerliyordu. Şapkasını gözlerine kadar indirmiş ve ellerini de binici pantolonunun ceplerine sokmuş halde tam bir kurumlu gibi görünüyordu. Yalnızca biraz ufak ve kirliydi.

Öte yandan Sophronia biraz sıkıntı yaşamıştı. Ciddi elbisesi içinde, böreklerin arasındaki bir kabarık çörek kadar dikkat çeki-

yordu. Dev bir dönen kazanın arkasında durduklarına sevinmişti. Burada biraz daha gözden uzaklardı.

Vieve, afacan görünen sarı saçlı bir çocuğun bileğinden yakaladı. “Rafe, gidip Soap’ı getirebilir misin?”

“Git kendin getir, küçük bela.”

“Yapamam, yanımda önemli biri var. Böyle tehlikeli bir yerde bir bayanı yalnız bırakamam, değil mi?”

“O mu?” Sarışın çocuk gözlerini kısıp Sophronia’nın olduğu yere baktı. “Onlardan biri burada ne yapıyor?”

“Herkesin yaptığını. O da kendi işine bakıyor. Şimdi git ve Soap’ı getir.”

Sarışın çocuk burnunu çekti ve sallana sallana gitti.

Sophronia, “Ne sevimli bir genç adammış,” dedi.

Vieve gülümseyerek, “Hepsi benim kadar sevimli olamaz,” diye cevap verdi.

Soap, Vieve’in arkasından gelerek ve şapkasını çekip alarak, “Ya da benim kadar tatlı olamaz,” diye ekledi. “İyi akşamlar, Bayan Temminnick, Vieve. Bu onuru neye borçluyuz? Şehirde bir tiyatro oyunu ya da ona benzer şatafatlı bir şeyler izliyor olmanız gerekmiyor mu?”

“Şapkamı geri ver!” Vieve şapkasını almak için bir hamle yaptı ama Soap onu erişemeyeceği bir yerde tutuyordu. “Tiyatroya tahammül edemiyorum.”

Sophronia, “Benim de gitmem yasaklandı,” diye ekledi. “Soap, Vieve ve ben bize dışarı çıkma konusunda yardım etmeni istiyoruz.”

“Dışarı mı?”

"Bunson'ın okulunu ziyaret etmek istiyoruz."

"Ama neden. orada kimse olmayacak ki?"

Vieve, "Aynen öyle," diye çığlık attı.

"Orada görmek istediğimiz bir şey var."

Soap şüphelenmişti. "Nasıl bir şey?"

Sophronia açıkladı. "Bir iletişim cihazı."

Vieve başını sallayarak sırttı.

Soap bir Vieve'e, bir Sophronia'ya bakıyordu. En son bakışlarını Sophronia'da durdurdu. "Sen de mi? Sen de mi kafayı mekaniklerle bozdun? Siz ikinizi hiç tanıştırmamalıydım. Bunun sonu gözyaşı ve yağ olacak."

"Pek değil. Ben daha çok bu cihazın neden bu kadar ilgi çektiğini merak ediyorum."

"Ne?"

"Hava korsanları onu istiyor ya da bazı parçalarını. Monique onun yüzünden başarısız oldu. Ayrı bir parçası için bile iki tane hava çatışması koptu."

Soap, kızın son söylediği cümleye kitlenmişti. "Oradaki balona ne olduğunu gördün mü?"

"Evet, seni onu tamir ederken de gördüm."

"Gerçekten mi? O helyum yüzünden sesim neredeyse bir saat boyunca ciyak ciyaktı. Yukarıdaki tamir işleri çok komik oluyor. Yani?"

"Biri bize top mermisi attı."

"Bu iletişim cihazı yüzünden mi?"

"Pek sayılmaz. Daha çok iletişim araçlarının birbiriyle iletişimini sağlayabilecek bir parça yüzünden."

Soap'ın kafası karışmışa benziyordu ama devam etti. "Pekâlâ, o zaman ben de sizinle geleceğim. Başınızda biri olmadan dışarıda gezinmenize izin veremem."

Sophronia kaşlarını kaldırdı. "Seni temin ederim, yıllardır yakalanmadan etrafta geziniyorum." Soap ona doğru ters ters baktı.

"Ah, pekâlâ," dedi. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Soap, o sırada boşta duran birkaç kurumluyu görevlendirdi ve bu küçük, kirli grup Sophronia ve Vieve'i kazan dairesi katındaki başka bir kapağa götürdüler. Sophronia bunu daha önce fark etmemişti. Okulun yerden dolaşan ısıtma sistemi için kullanılan sıcak su pompası olduğunu düşündüğü bir şeyin arkasındaki köşedeydi. Odaların bulunduğu yukarı katta, ısıtma cihazı, duvarların üzerinde ızgara şeklinde duruyordu ve buzlanma olduğunda gecenin bir yarısı gürültü çıkarıyordu ve oldukça yüksek sesliydi. Dimity ve Sophronia'nın odasındaki o kadar yüksek sesle gurulduyor ve hırıliyordu ki Dimity ona "Hazımsız Boris" adını vermişti. Demek ki Boris'in ana merkezi burasıydı.

Kenarda sarılı halde duran bir ip merdiven vardı. Kapak açıldığında, hava gemisinin zemine oldukça yakın süzüldüğünü fark ettiler. Yalnızca birkaç kat yukarıdaydılar. Ayrıca çalılığın tam ucundalardı. Merdiveni aşağı sarkıtıp inmeye başladıklarında, Swiffle-on-Exe görünmeye başlamıştı.

Okul, bir patikadaki küçük tümseğin üzerinde durdu ama köyün oldukça dışındalardı. Bu da Sophronia'yı endişelendirmişti çünkü sis yükseldiğinde geri dönüş yolunu bulmaları zorlaşabilirdi. Dolunay vardı; bu da şehirdeki eğlenceyi ve Kaptan Niall'ın yokluğunu açıklıyordu. Bu akşam, kontrol edilemez ve kontrolünü

kaybetmiş bir canavara dönüşebilirdi. Sidheag, Kaptan Niall'ın dolunaydan birkaç gün önce kendini çalılıkta, insanlardan uzak bir yere kapadığını ve bu sayede kurtadama dönüşünce kimse için bir tehlike oluşturmayacağını açıklamıştı. Sophronia bunu hüzünlü bulmuştu. Hâlbuki kurtadamlar tiyatroya bayılırdı.

Önce Sophronia, sonra Vieve, en sonra da Soap çimene iniş yaptılar. Soap yukarıdaki işçileri selamladı ve merdiven yukarı çekildi. Tam iki saat sonra, oyun başlamadan hemen önce merdiveni yeniden indireceklerdi. Sophronia zaman kısıtlaması konusunda endişeliydi ama Vieve iki saatin yeterli olacağına emindi.

Ay ışığının altında, şehre giden yol oldukça iyi aydınlanmıştı. Swiffle-on-Exe, gümüş rengi ve sazdan yapılma çatılarla, kilise kuleleriyle ve sol tarafta Bunson'ın dev okuluyla, karman çorman bir şehirdi. Hızlı hızlı yürüyerek bir saatten daha az bir zamanda okulun kapısında ulaştılar.

Soap kapıcının ip zilini çalarken Sophronia saklandı. Taşıyıcı mekaniğin önüne ilk önce Vieve'i çıkarmayı kararlaştırmışlardı çünkü hem onda engelleyici vardı ve taşıyıcı mekaniğin onun kız olduğunu fark edip edemeyeceğinden emin olmak istemişlerdi. Vieve, tanımlayıcı nodül apiksiterinin, o her neyse artık, insan vücudunun alt yarısının şeklinde olması gerektiğini ve Sophronia'nın da mantıklı bir insan gibi pantolon giymesi gerektiğini söyledi.

Ya Vieve haklıydı ya da kız o kadar erkeksiydi ki büyük kapı açıldı ve mekanik kıza itiraz etmeden önünde durdu.

Vieve ona doğru bir adım attı ve göğsünü şişirdi. İnce ve tiz sesiyle, "Profesör Lefoux'dan Bay Algonquin Shrimpdittle için bir mesaj getirdim," dedi.

Taşıyıcı mekanik, vites ve dişlilerle dolu suratının ardından “Mesajı bana verin, genç adam,” diye gürledi.

Vieve, “Yapamam,” diye cevapladı. “Teslimatların doğrudan yapılması gerekiyor.”

Taşıyıcı mekanik sinirle bir buhar bulutu çıkardı. Boynuna iğnelenmiş kravat buharla havalandı ve bir anlığına mekanizma suratını örttü. Mekanik pır pır etti, takırdadı ve kafasının üstündeki kısımdan bir duman bulutu çıkardı. En sonunda, “Pekâlâ bayım, beni takip edin,” dedi.

Taşıyıcı Mekanik rayları üzerinde büyük bir dönüş yaptı. Görgü okulundaki tek raylı robotların mil mekanizması ve çevikliği yoktu. Tekerlekleri üzerinde ilerlemeye başladı. Arka kısmındaki el arabası sağa sola çarpıyordu.

Vieve, Sophronia’ya dönerek fısıldadı. “Haydi, içeri atla!”

“Ne, içeri mi?”

“Arka kısmında duyuşal nodülü yok.”

Sophronia küçük kıza şüpheyile baktı. Öte yandan Vieve taşıyıcı mekaniğin onun bir kız olduğunu anlamayacağı konusunda haklıydı. Soap ile birbirlerine baktılar.

Soap ellerini sen bilirsin dercesine iki yana açtı.

Sophronia omuzlarını silktiler ve taşıyıcı robotun ardından koştu. Eteklerini toplayarak el arabasının içine bindi. Soap da kızın arkasından koştu ve çevikçe yanına oturdu. Yaklaşıp omzunu kızın omzuna dayadı ve gülümsedi. Kurum kokuyordu. Sophronia bu kokunun onun üzerine hoş olduğunu düşündü ve o da gülümsedi. Genevieve Lefoux haklıydı. Taşıyıcı mekanik onların varlığını fark etmemişti.

Vieve sanki yürüyüşe çıkmış iki arkadaşlarmış gibi robotun yanında yürüyordu. Bu biraz komikti çünkü mekanik, kızın iki katı boyunda ve üç katı enindeydi.

Robotun rayları, okulun ana binasının önünde duruyordu. Bu yapı Sophronia'nın daha çok Matmazel Geraldine'in Seçkin Genç Bayanlar için Görgü Okulu'ndan bekleyeceği türde bir yapıydı. Bunson'ın okulunda, ahşap ve demirden yapılma ve üzerine dallı budaklı bir desenin oyulduğu, dev bir çift kapıya doğru uzanan etkileyici merdivenleri vardı. Taşıyıcı mekanik basamaklara yaklaştığında, Sophronia el arabasının içinde eğildi. Acaba mesaj getiren kişiyi içeriye nasıl bildirecekti?

Taşıyıcı mekanik, rayların bittiği en alt basamaya dokundu. Buna bir cevap olarak en alttaki basamaktan dev buharlar çıkmaya başladı ve gürültülü gıcırdamaların sonucunda basamaklar kendi içine doğru kapandı. Ana kapıların bulunduğu, binanın ön kısmı akordeon gibi aşağıya doğru sıkıştı. Birkaç dakika sonra kapılar giriş kat seviyesine indi ve merdivenler düzleşerek ve taşıyıcının raylarının devam etmesini sağladı.

Taşıyıcı mekanik, kapılara doğru sakince ilerledi ve tangirtıyla zorba bir şekilde kapıya çarptı. Bu bir sinyal olmalıydı. Kapılardan biri açıldı ve ortaya karanlık bir koridor çıktı. Taşıyıcı mekanik ray değiştirmek için geri geri gitti ve zeminde başka bir devir atmasını sağlayacak bir tura başladı. Tam bu sırada, Sophronia atladı. İçeri girdi ve kapının yarı kapalı kısmının arkasına saklanarak üstünü başını düzeltti. Onu kimin izlediğini asla bilemezdi.

Soap ve Vieve de sakince onu takip ettiler.

Kapılardan geçerken, Sophronia kapılara işlenmiş karmaşık işlemleri fark etti. Desen, birbirinin dokunaçlarına tutunan ahtapotlardan oluşan sonsuz bir zincirden oluşuyordu.

Gizliliği tercih etmesi iyi olmuştu. Kapının arkasında yeni raylar başlıyordu ve orada onları sabırla bekleyen bir başka yüzü olmayan mekanik vardı. Bu seferki biraz daha küçüktü, beyaz fırfırlı bir önlük giymişti ve boğumlu bir pense olan koluyla bir toz fırçası tutuyordu. Biraz daha farklı görünüyordu. Matmazel Geraldine'in okulundaki hizmetçi robotlardan daha kısa ve kalındı. Bu mekanik Sophronia'yı görünce hiçbir ses çıkarmadı ya da bir tepki vermedi. Sophronia, bunun mekaniğin onu karanlıkta fark etmediği anlamına gelmesini umdu.

Hemen arkasından Sophronia'ya siper olmak ya da gerektiğinde onu korumak amacıyla Vieve ve Soap geldiler. Sophronia'nın saklandığını ve hizmetçi mekanikle karşı karşıya geldiğini görmüşlerdi. İkisi de aynı anda konuşuyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyorlardı.

Sophronia bunun, Vieve'in bahsettiği, hareketi algılayan nodülleri şaşırtacağını ummuştu. Bunu fırsat bilip hizmetçi mekaniğin yanından sıyrılarak geçti ve koridordan aşağı koşmaya başladı. Soap ve Vieve onu takip ettiler.

Salonun yanındaki ufak merdivenlerde soluklanmak için durdular.

Arkalarında, binanın ön kısmındaki giriş salonu yükseldi ve her yer beyaz dumanla doldu.

Vieve, kısıp ama tiksinti dolu bir sesle, "Pantolon giymeliydin," dedi.

Sophronia büyük bir ciddiyetle, “Henüz bir hanımefendi olmayabilirim ama bir erkek çocuğu da değilim!” dedi. Matmazel Geraldine’in okuluna gelmeden önceki haline kıyasla, artık kıyafet konusuna daha çok dikkat ediyordu.

Soap ona baktı. “Benim gözüme bir hanımefendi gibi görünüyorsunuz,” dedi.

Sophronia, “Teşekkür ederim, Soap,” dedi. Sonra da *Neyse ki karanlıkta yanaklarımın kızardığını göremiyor!* diye düşündü.

“Rica ederim, hanımefendi.”

Diğer koridorda ilerlemeye devam ettiler.

Bunson’ın okulunda daha az hizmetçi varmış gibi görünüyordu. Belki de öğrenciler dışarıdayken onlar da çalışmıyordu. Ama Sophronia yine de erkeklerle dolu bir okulda daha fazla hizmetçi olmasını beklerdi, daha az değil! Her şey oldukça yolunda gidiyordu. Vieve hatasız bir şekilde onları binanın üst katlarına doğru yönlendiriyordu.

Sophronia, “Buraya daha önce geldin mi?” diye fısıldadı.

“Birçok kere. Teyzemin her zaman Bay Shrimpdittle’la konuşacağı konular oluyor. Bayan Linette de beni gemide gözetimsiz şekilde bırakmasına izin vermiyor. Eskiden beni Matmazel Geraldine’e emanet ederdi ama ondan kaçmanın yolunu hep bulurdum.”

“Yani iletişim makinesini gördün mü?”

“Henüz değil, beni içeri almıyorlar. Çalışma atölyesi çocuklara uygun bir yer değilmiş.” Vieve’in sesi, dokuz senedir sürekli duyduğu bu lafı tekrarlarlarken hiddet doluydu. “Ama onu nerede tuttuklarını biliyorum. Çatıda.”

Soap da Sophronia da durdular ve şok içinde seslerini yükselttiler. “Çatıda mı?”

“Şişt! Tiyatro oyununa kimlerin katılmadığını bilmiyoruz. Okulda yalnızca mekanikleri bırakacak halleri yok.” Vieve gömleğinin uzun kollarını kıvrırmak için durdu. Küçük ve kemikli bilekleri ortaya çıkmıştı.

Sophronia, “Peki ama neden bu kadar hassas bir cihazı tavan arasına kapatsınlar ki?”

“Nereden bileyim? Ama oldukça ilginç, değil mi?” Vieve, onu oldukça küçük gösteren bir şekilde gamzeleri belirginleşerek onlara gülümsedi.

Sophronia birden, “Bir çocuk tarafından düşman sınırlarına sokuluyoruz. Bu delilik! Neyse, yapacak bir şey yok,” diye düşündü.

Tam o anda önlerindeki kapı karanlık koridora açıldı. Karşıdan, yalnızca kaliteli bir gazın yaratacağı türden aydınlık ve titrek olmayan bir ışık geldi. Işığın içinden bir çocuğun karanlık silueti belirdi. Bu bir mekanik değildi.

Çocuk biraz tıknazdı ve Vieve gibi kendine büyük gelen kıyafetler giymişti. Eski bir kitabın üzerine eğilmiş kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Sophronia, Soap ve Vieve dehşet içinde dondular.

Çocuk kafasını kaldırıp baktı. Karanlık koridorda onları gördü ve şaşkınlıkla çığlık atarak kitabını düşürdü. Kapı arkasından kapandı ve koridor yeniden karanlığa gömüldü.

DERS 12

SOSYAL DURUMLARDA EN UYGUN İLETİŞİM

“Kımsınız?” Huysuz bir ses karanlığa doğru sordu. “Orada olduğunuzu biliyorum. Ortaya çıkın!” Sophronia bir adım ileri çıktı. “Neşelen Pillover. Benim.”

Pillover gözlerini kıstı. “Bayan Sophronia? Burada ne yapıyorsunuz? İçeri nasıl girdiniz? Ablam sizinle birlikte mi?”

Sophronia, isteksizce geride duran Vieve ve Soap’ı öne doğru itti. “Hayır, yanımda arkadaşlarım var. Pillover; sana Genevieve Lefoux ve Phineas B. Crow’u tanıştırayım. Vieve, Soap; bu Pillover Plumleigh-Teignmott. Bayan Dimity’nin erkek kardeşi.”

Pillover, henüz yeni tanıştığı bu iki kişiye üstten üstten baktı. “Ayaktakımı mı?”

“Hayır, yalnızca öyle görünüyorlar. İkisi de iyi insanlar. Vieve bir entelektüel, Soap da hmm...” Sophronia düşünmek için durdu. “... bir tür mühendis.” Aklına gelen sadece buydu.

Soap hafifçe homurdandı. Vieve'in ise yüzünde bir akademisyen olan tanımlanmış olmaktan dolayı çocuksu bir mutluluk vardı.

Pillover uzun uzun Vieve'e baktı. Kız dokuz yaşında olmasına rağmen, Pillover onun unvanını kabul etmiş benziyordu. Daha sonra dönüp yüzü ay ışığıyla biraz aydınlanmış olan Soap'a baktı. "Ama Bayan Sophronia, o siyahi!"

Sophronia kafasını kaldırdı ve sanki daha önce çocuğun teninin rengini fark etmemişçesine Soap'a baktı. "Bunun konumuzla alakası yok ve oldukça yersiz. Yoksa saygısız mı demeliydim?"

"Öyle mi?" Pillover tek kaşını kaldırdı.

Sophronia sertçe başını salladı. "Evet."

Pillover eğilip yerden kitabını aldı. "Siz öyle diyorsanız."

"Pillover, tiyatro oyununa gitmek yerine burada ne yapıyorsun?"

Çocuk omuzlarını silkti. "Pistonlar'la uğraşmaktan yoruldum. İnsanın canını sıkıyor yağlı şeyler."

"Pistonlar mı?" *Buharlı makinelerin hareketli parçalarından bahsediyor olamaz, değil mi?* diye düşündü Sophronia.

Soap araya girdi. "Bayan Sophronia, çok fazla zamanımız yok."

"Ah, elbette. Bizimle gelmek ister misin Pillover? Çatı katına çıkıp bir vericiye bakacağız."

"Bunu kesinlikle tercih ederim." Pillover'in normalde asık olan suratı bu fikir karşısında aydınlanmıştı.

Gizlice içeri sızma partisinin katılımcı sayısı dörde çıkmıştı. Hep birlikte yürümeye devam ettiler.

Soap, Sophronia'ya, "O, işimize yarayacak mı?" diye sordu.

Sophronia, “Bunu bilemeyiz,” diye bilmişçe cevapladı. Pillover’a dönerek, “Pekâlâ, bu Pistonlar da neyin nesi?”

“Ah, onlar kendilerini çok olağanüstü sanıyorlar. Binici botları ve siyah gömlekler giyip sinsi sinsi dolaşıyorlar ve İmparatorluk’un durumuyla ilgili oldukça kasvetli davranıyorlar. Ceketlerinin göğüs kısmına, hiç de kullanışlı olmayan dişli çarklar dikiyorlar. Tek amaçları insanları kendilerinden uzaklaştırmak. Kimse de onlarla ilgili bir şey yapmıyor çünkü yarısının Pickleman’ların oğulları olduğu söyleniyor. Bence hepsi sahte ama okulun büyük bir kısmını kandırmış durumdalar. Güya eğitim için buradayız ama aslında hiç de öyle değil.”

Sophronia, Pillover’ın anlattıkları karşısında çok şaşırmıştı. “Ah, ne demek istediğini anlayabiliyorum. Bizim de, aynı yerde yaşadığımız Monique de Pelouse’umuz var.”

Pillover burnunu kırıstırdı. “Oldukça eğlenceli olmalı.”

“Hem de nasıl. Beni şimdiden gammazladı bile.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Peki, benim vebadan beter ablam okula alışabildi mi?”

“Benden daha iyi hem de. Ama geçenlerde yine bayıldı.”

“Kan görünce mi?”

“Evet.”

“Ama okulunuz hakkında duyduklarıma göre, bu oldukça beklenen bir şey olmalı.”

“Bir kurtadamdan bıçak dövüşü dersleri aldık.”

“Kurtadam mı? Vay be. Bizim okulda doğaüstü varlıklar yok. Bana sorarsan dekanlık biraz yokluk yaşıyor. Her saygın okulda

en az bir tane vampir profesör olması gerekir. Eton'da üç tane var. Siz yalnızca kızlardan oluşan bir okulsunuz ve hem vampiriniz hem de kurtadaminiz var. Bu bence haksızlık.”

Bu sırada, birkaç kat merdiven çıkıp çatı katına daha da yaklaşmışlardı. O anda bir hizmetçi mekanikle yüz yüze geldiler. Vieve ve Soap hemen Sophronia'nın önüne geçtiler ve zıplamaya başladılar.

Pillover, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Sophronia, “Benim bir kız olduğumu fark etmesini engellemeye çalışıyorlar,” diye açıkladı.

“Ah, elbette. Unutmuşum.” Bir an duraksadıktan sonra Pillover da garip bir şekilde dönerek sallanmaya başladı. O kadar gülünç görünüyorlardı ki Sophronia kıkırdamasını engellemek zorunda kaldı. Dikkatini dağıttıkları robotun yanından sıyrılıp geçmeyi başardı. Vieve'e engelleyicisini hatırlatmayı düşündü ama onları dans ederken izlemek o kadar eğlenceliydi ki bundan vazgeçti.

Kulelerden birine uzanan son merdiveni de çıktıktan sonra, karşılarına kilitli bir kapı çıktı. Sophronia umutla kapının kolunu zorladı. Nafileydi.

Etrafına bakındı. “Aranızda kilit açmayı bilen var mı?”

Pillover, “Sen de casus olacaksın,” diye söylendi.

“Yalnızca bir aydır eğitim alıyorum! Hem artık reverans yapıbiliyorum ve kirpik kırıştırma becerilerim de aynı şekilde gelişti.”

“O zaman kirpiklerini kırıştırarak kilidi aç bakalım.”

Sophronia bunu duymazdan geldi ve umutla Vieve'e baktı.

“Bunun için bir icadın var mı?”

Vieve olumsuzca başını salladı.

Soap kahramanca, “Geride durun bayanlar, sizi kurtaracağım,” dedi.

Pillover, onu da ‘bayanlar’ın içine kattığı için Soap’a tiksintiyle baktı ama yine de kapıya yaklaşması için geriye çekildi.

Uzun boylu işçi, gizemli bir iç cepten küçük bir deri kese çıkardı. Keseyi açtı ve farklı boyda bir sürü metal çubuk ortaya çıktı. Kilidi yakından inceledi ve metal çubuklardan birini seçti. Çubuğu kilidin deliğine soktu ve biraz kurcaladıktan sonra bir klik sesi duyuldu.

İçeri girmeden önce Pillover, “Dikkatli olun! Bir tuzak olabilir!” dedi.

Herkes durup ona baktı.

“Burası şeytani dâhiler yetiştiren bir okul, unutmayın. Onların yerinde olsam, ben de buraya bir tuzak kurardım. Ve ben yalnızca ‘kaba dâhi’ seviyesindeyim.”

Sophronia öne atıldı. “Bu benim fikrimdi. Ben yapacağım.”

Gizlice eve girme, ev partileri ve oturma düzeni konularını henüz işlememişlerdi. O da, sezgilerini dinledi ve kapıyı hafifçe aralayıp elini yavaşça boşluktan içeri soktu. Eli, erden bir el genişliği kadar yukarıda bir parça gergin bir sicime değdi. Ellerini kapının etrafını kavradı ve pervaz boyunca sicimi takip etti. Dügüm noktasını bulunca rahatladı. Çünkü hangi ucun tuzak hareketi geçirdiğini bilmeden tuzak etkisiz hale getirmek mümkün değildi.

Dikiş makasını çıkardı ve sicimi bir eliyle gergin tutarak diğer elindeki makasla kesti. “Acaba tuzak kapının açılmasıyla oluşan gerginlikle mi, yoksa ipin kopmasının gerginliği salmasıyla

mı harekete geçiyor?” diye düşündü. Dikiş makasını önlüğünün cebine geri koydu ve bir saç kurdelesini çıkardı. Öğretmenlerinin hakkını vermeliydi çünkü tüm öğrencilerin her zaman yanlarında makas, mendil, parfüm ve saç kurdelesi taşımaları konusunda ısrar etmekte haklılardı. Daha sonra neden yanlarında kırmızı dantel altlık ve limon bulundurmaları gerektiğini de anlayacaktı.

Saç kurdelesini dikkatlice sicimin ucuna bağladı, gerginliği olabildiğince sabit tutmaya çalıştı ve kurdeleyi hızla sarıp bağlayarak kapıyı açtı.

Soap, Pillover ve Vieve tüm bu olanları etkilenmiş bir biçimde, sessizce izliyorlardı.

En sonunda Pillover, “Siz iyi bir eğitim alıyormuşsunuz!” dedi.

Sanırım öyle, diye düşündü Sophronia. Sophronia çoktan odanın içine girmişti. Elini uzatarak yürüyordu. Sicim, kapının arkasında, hemen sağda duran ve çömelmiş bir kurbağa benzeyen cihaza bağlıydı.

Vieve cihazın üzerine atladı. “Haşlanmış pancar mermileri olan basınçlı bir gerilim menfezi. Akıllıca! Tehlikeli değil, zarar vermez ama leke bırakıp içeri izinsiz girenleri ele verebilir. Bir dakika, mancinıkları etkisiz hale getireyim.”

Küçük kız birkaç düzenleme yaptı. Hüzünlü ve vıcık vıcık bir ses çıktı ve Sophronia’nın saç kurdelesini çeken güç serbest kaldı. Sophronia kurdelesini sicimden çözdü ve önlüğüne geri koydu. Bu çok eğlenceliydi!

İçinde bulundukları oda gri taştan yapılmıştı ve hiç eşya yoktu; sandalye bile. Yalnızca tuzak düzenegî, birkaç tane teleskop ve gökyüzüne bakmak için kullanılan diğer cihazlar vardı.

Bunlar camı olmayan pencerelerin önüne konmuştu. Oda çok eski görünüyordu. Sanki Rapunzel gibi bir peri masalının ortasına düşmüşlerdi. Rapunzel'in yıldız gözlemine özel bir ilgisi olsaydı elbette!

Pencerelerden birinin önünde cihaz yoktu ve birisi pencerenin dışına, pek de sağlam görünmeyen bir balkon inşa etmişti.

Vieve gururla, "İşte burada," dedi.

Hepsi pencereye gidip dışarı baktılar.

Pillover, "Çöktü çökecek," dedi.

Sophronia kenardaki kaldıraç ve kasnak düzeneğini gösterdi. "Sanırım bir servis asansörü gibi yukarı ve aşağı iniyor. Beni takip edin." Platformun üzerine tırmandı.

Pillover, "Bu pek de iyi bir fikir değil," dedi onu takip ederek.

Soap yalnızca sırtıttı ve arkalarından çıktı. Vieve en arkadan geldi ve hemen kasnakları incelemeye başladı.

"Bana sağlam görünüyor," dedi.

Vieve bizi şu ana kadar yanlış bir yola sürüklemedi, diye düşündü Sophronia. Daha sonra, "Devam edelim mi?" diye sordu.

Vieve kolu hafifçe çevirdi. Hiçbir şey olmadı.

Soap, "Yeterince güçlü değilsin," dedi.

Vieve kızmışa benziyordu ama pek de alınmamıştı. "Aslında, vücut kütlemin yeterli değil. Genç olmak çok zor!"

Sophronia, "İyi yanından bakarsak, yalnızca sayısal olarak gençsin," diyerek onu teselli etti. "Yaşına göre oldukça olgunsun."

Vieve'in yanakları mutluluktan kızardı. "Çok teşekkür ederim!"

Soap, çekmesine destek vermek için Vieve'in yanına gitti. Soap sırık gibiydi ama Sophronia, onun her gün kilolarca kömür

taşıdığı için oldukça güçlü olduğunu düşündü. Soap da bunu kanıtladı.

Mekanizma onları çatıya kadar çıkardı. İndiklerinde, meşhur iletişim cihazına sonunda ulaşmışlardı. Bir bahçe kulübesi ve bavul karışımı deforme bir şeye benziyordu.

“Bu mu?”

“Sanırım.”

Soap, “Bu iki helaya benziyor,” diye itiraz etti.

Sophronia ona dirsek attı. “Kabalaşma.”

“Ama öyle!”

Yapıya yaklaştılar. Yakından daha da garip görünüyordu. Küçük kulenin tepesinde utangaç bir eskimişlikle duruyordu. Eski taşlardan yapılmıştı ve köşeleri kale burcuna benziyordu. Kapıyı açtılar. Kulübe insan büyüklüğünde iki bölüme ayrılmıştı. İkisi de tıka basa ve garip bir şekilde yerleştirilmiş karmaşık makinelerle doluydu. Borular, kadrarlar ve siyah kumla dolu cam kutular vardı. Kenarda köşede, cihazı daha fazla iyileştirmek için bulunduğu belli olan boş kafesler vardı.

Vieve hemen eğildi ve içeri doğru emeklemeye başladı. Alt kısmı ve birleşim noktalarını incelemek için ufak vücuduyla kıvrılarak cihazın farklı bölümlerine girdi.

Pillover donuk bir ifadeyle etrafa baktı, birkaç şeyi dürttü ve amaçsızca dolaştı. Soap ve Sophronia, iletişim cihazından çok Vieve’in onlara anlaşılmaz gelen tuhaf davranışlarını izlerken daha çok eğleniyorlardı.

Soap en sonunda, “Bunun için bu kadar yol teptiğimize sevindim,” dedi.

“Bize prototipin yapısıyla ilgili bir fikir verebileceğini, bu sayede de onu Monique’in nereye sakladığını bulabileceğimizi düşünmüştüm.” Sophronia’nın ses tonu özür diler gibiydi. Boşuna bu kadar yol tepmişlerdi.

Tam o anda Vieve oldukça heyecanlı bir şekilde yeniden ortaya çıktı. “Bu muhteşem! O cahil icadı telgraf gibi değil. Uzun mesafeler arasında tel gerilmesini gerektireceğini düşünmüyorum!”

“Peki, o zaman iki nokta arasında nasıl iletişim sağlayacak?” Sophronia alnını kırıştırdı.

“Burada bir esir iletkeni var gibi görünüyor!” Vieve geldi ve küçük ellerini binici pantolonuna silerek yağlı siyah lekeler bıraktı.

Sophronia kaşlarını çatı. Atmosfer konusunda daha çok şey okumuş olmayı isterdi. “Sence mesajları hava yoluyla iletmeyi mi deniyorlar?”

“Belki de çatıda ve gökyüzüne daha yakın olmasının sebebi budur.” Vieve gamzeli gülücüklerinden birini attı.

Sophronia, “Ve belki de bizim okulumuzun olaya dahil olmasının sebebi de budur. Gereken durumda bütün cihazı havaya kaldırabiliriz,” diye ekledi.

Vieve’in gözleri aydınlandı. “Düşünebiliyor musun, uzun mesafeler arası, bir noktadan başka bir noktaya mesajlaşma... Bu tüm dünya için bir devrim niteliğinde.”

Soap ve Sophronia birbirlerine baktılar. Sophronia okula geldiğinden beri ailesinden hiç mektup almadığını ya da onlara hiç mektup yazacak imkân bulamadığını anımsadı. Teoride, öğrencilere Swiffle-on-Exe’ye gelmeden önce mektupların sorulması gerekiyordu. Ama bu konuyla ilgili hiçbir şey söylenmemiştir ve

Sophronia cezasının, Monique'inki gibi okul dışından kişilerle iletişimin yasaklanmasını da kapsadığından oldukça emindi. Pillover'ın onu en son gördüğünden bu yana herhangi bir mektup alıp almadığını merak etti. *Galiba ailelerimiz bizi okula yollayıp varlığımızı unuttu*, diye düşündü.

Soap muhtemelen iletişim cihazının kötü amaçlı kullandıklarını düşünüyordu. Vieve gerçek bir bilim insanı olarak cihazın olumlu yanlarını görüyordu. Sophronia, hava haydutlarının neden bu cihaza ulaşmak istediklerini anlayabiliyordu.

Sophronia, "Yani kayıp prototip, geri sekmeyi sağlayacak bir supap görevi mi görüyor?" diye sordu.

Vieve başını salladı. "Bu da az önce gördüğünüz dodekahedron şekli açıklıyor. Farklı yönlere bakan, havanın yapısına uygun olan ve hep ikizkenar yamuk olarak varsaydığımız farklı yüzeyler var."

Sophronia, Soap ve Pillover'a baktı. "Dediklerinden bir şey anladınız mı?"

Soap hayır dercesine başını salladı.

Pillover omuzlarını silkti.

Sophronia, "O zaman artık eldivenimi temizleyebilirim," dedi.

"Efendim?" Pillover kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

"Uzun hikâye, sen de bu hikâyenin içindesin ve hepsi boşa gitti."

"Kulağa heyecanlı geliyor."

"Eğer posta hizmetlerine ilgi duyuyorsan."

Pillover ilgi duyabilirmiş gibi baktı ama Sophronia zaman konusunda endişelenmeye başlamıştı.

"Evet, zamanı gelmişken gemiye geri dönsek iyi olur. Nasılsa artık ne olup bittiği konusunda daha iyi bir fikrimiz var."

Soap katıldı. “Evet, bence de dönsek iyi olur.” Ayın konumuna bakıyordu ve biraz kaygılanmıştı.

Bunson’ın okulundan güvenle ayrıldılar. Az çok.

Yolun yarısında bir köşeyi döndüler ve bir hizmetçi mekanikle burun buruna geldiler. Tam anlamıyla. Sophronia mekaniğe çarptı, geri yuvarlanarak Pillover’a tosladı ve Soap’ın ayağına bastı. Mekanğin dikkatini dağıtmak amacıyla dans etmek ya da Vieve’in engelleyicisini kullanması için yeterli zamanları yoktu. Mekanik Sophronia’nın bir kız olduğunu anladı ve anında yüksek bir ıslık sesi olan alarm aktif hale geldi. Bu da tüm okulda bir alarmın çalmasına yol açtı.

Matmazel Geraldine’in zillerinin aksine, Bunson’ın alarmı sallanan bir testerenin çıkardığı ses temel alınarak yapılmışa benziyordu. Yalnızca, ondan daha yüksek bir sestir. Karman çorman binanın tümünü titreten gülünç ve yüksek bir ses. Anında, koridorlar mekaniklerle ve bir iki tane de insanla doldu. Sophronia, yakındaki bir kapıya atıldı ve içeri daldı. Diğer üçü de aynı yere doluştu. Ama zaman geçmeden kendilerini bir süpürge dolabına kilitlediklerini ve başka hiçbir çıkış yolu olmadığını fark ettiler.

“Gerçekten harika. Şimdi de yapacağız?” dedi Pillover.

“Sessiz ol,” dedi Sophronia.

Pillover onu umursamadı ve karamsarlığa devam etti. “Ayvayı yedik. Okuldan kovulacağım ve tek başardığım şey kabalık ve saygısızlık olacak. Kim bilir babam ne diyecek. Hiçbir Plumleigh-Teignmott kindar dâhiden daha düşük bir seviyede olmadı. Ailemin onuru tehlikede.”

Soap, "O zaman ne demeye hâlâ bizimle takılıyorsun?" diye sordu. "Tek başına çıkıp gidebilirsin."

"Ah, iyi bir noktaya değindin." Pillover kamburunu düzeltti ve dolaptan çıkmaya hazırlandı.

Sophronia Pillover'in kolunu yakaladı. "Şimdi çıkamazsın! Saklandığımız yeri belli edeceksin."

"Nasılsa bulacaklar." Pillover'in halden anlamaz bir tavrı vardı. "Nereye gitsek bizi kovalarlar" Daha sonra dolapta yanlarında duran bir kovayı gösterdi. "Kovalamak. Haha!"

"Harika. Şimdi de kelime oyunları ile dolu bir dolapta tıklı kaldık." Sophronia ona pis pis baktı. "Bekle bir dakika. Tabii ya! Senin burada olman kaderimizde varmış. Mükemmel. Lütfen herkes bir dakikalığına arkasını dönebilir mi?"

Diğer üçü kafaları karışmış bir biçimde Sophronia'ya baktılar.

"Lütfen dediğimi yapın."

Dolabın için sıkış tıksık bir halde olmalarına rağmen, üçü de Sophronia'ya sırtlarını dönmeyi başardılar.

Sophronia iç eteklerinden birini çıkardı. "Tamam, geri dönebilirsiniz."

Soap, Pillover ve Vieve geri döndüler.

Sophronia iç eteği Pillover'a verdi.

"Öf! Bunu ne yapacağım?"

"Eğer bunu giyip dışarı çıkarsan, herkes yanlış alarm olduğunu düşünecek."

"Hayatta olmaz!"

"Haydi ama Pillover, lütfen!" Sophronia kirpiklerini kırıştırmayı denedi.

Pillover'ın kirpik kırpıştırmaya karşı bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. "Bunun ne kadar küçük düşürücü bir şey olduğunu düşünsene!"

"Onu neden giydiğine dair mantıklı bir açıklama buluruz. Olur mu?" Sophronia onu tatlı dille ikna etmeye çalışıyordu.

"İç etek giyerek etrafta dolaşmama ilişkin bir açıklama mı? Buna nasıl bir açıklama bulacağımızı merak ediyorum doğrusu."

Soap'ın eğlenceden gözleri parlamıştı. Vieve de etek giymiş bir Pillover fikri karşısında gamzeli gamzeli gülümsüyordu. Pillover iç eteği sanki korkunç bir kimyasal maddeyle enfekte olmuş gibi iki parmağı arasında tutuyordu.

Sophronia, "Haydi, kıyafetinin üzerine geçir ve dışarı çık," dedi.

Vieve, "Tehlikeli bir deney yaptığını ve bunu alt bölgelerini korumak için giydiğini söyleyebilirsin," diye önerdi.

Sophronia, "Ya da hizmetçi mekaniklerin tepki süresini ölçmek için giydiğini," dedi.

Soap'sa, "Ya da iç etek giymeyi sevdiğini söyleyebilirsin," diye önerdi.

"Sonum geldi." Pillover gözlerini devirdi ve iç eteği eline alarak silkeledi.

Sophronia, "Haydi ama Pillover," diye üsteledi.

Pillover homurdanarak iç etekliği üzerine geçirdi ve ona çok büyük olduğu için kollarının altına kadar çekti. Sophronia kemer olarak kullanması için ona saç kurdelesini verdi. Soap kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Pillover derin bir nefes aldı ve büyük bir ciddiyet ve soğukkanlılıkla sırtını dikleştirdi.

Sophronia kapıyı dinledi ve diğerlerini sessiz olmaları için eliyle bir işaret yaptı. Dışarıda koridordaki faaliyetlerde bir anlık bir sakinlik olunca açabildiği kadar hızlı bir şekilde kapıyı açtı Pillover'ı ileri sürükledi, dışarı attı ve kapıyı hızla arkasından geçip kapadı.

Koridordaki gürültü bir dakikalığına yükseldi ve daha sonra kesildi. Sessizliğin ortasında kalın bir ses duyuldu. "Pillover Thaddeus Plumleigh-Teignmott, sen ne giyiyorsun öyle?"

Pillover mızımızca cevap verdi. "İç etek, sayın müdür."

"Onu ben de görüyorum. Umarım bunun için mükemmel bir kötücül açıklaman vardır."

Pillover, "Efendim, şöyle açıklayayım," diye başladı ama devamı şöyle geldi: "Ah. Lütfen efendim, kulağımı bırakın."

"Benimle gel!"

"Evet, efendim."

Raylarda mekaniklerin tangirtısı ve ardından ayak seslerinin patırtısı duyuldu. Sonra da koridor sessizliğe gömüldü.

Soap en sonunda sessizliği bozarak fısıldadı. "İşe bakın! Pillover işimize yaradı."

Daha sonra, olaysız bir şekilde Bunson ve Lacroix'nın Erkek Politeknik Okulu'ndan kaçmayı başardılar. Patikadan çıkarken Sophronia okula son bir kez bakmak için arkasını döndü. Okulun kötü işlenmiş, çirkin dev satranç taşlarına benzediğini düşündü.

Yürürken, nefesinin arasında, "Bizim okulumuz çok daha güzel," dedi. Çalılığın üzerindeki sis henüz kalkmamıştı ve Matmazel Geraldine'in birden çok güdümlü gemiden oluşan dev

tırtılı önlerinde cesurca süzülüyordu ve etkiletici ay ışığı onu aydınlatıyordu.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Vieve, binaların estetiğini çok da umursamayan bir edayla başını kaldırdı. “Bizimki süzülüyor.”

“Yani Bunson’ın okuluna göre daha az yaması var.”

Vieve, “Bana hep bir şaka gibi geliyor. Sanki süzülen dev bir kavuk gibi,” dedi.

Sophronia başını kaldırdı ama pek benzetemedi.

Devam ettiler.

Sophronia kaygılıydı. “Sence penceremize ulaştık mı?”

Soap başını salladı. “Evet ama başka bir sorun da olabilir. Sağ taraflarında görünen, uzaktaki bir tepeye işaret etti. Orada ay ışığının altında bir kurdun gölgesi vardı ve bir silindir şapka takıyordu.

“Bu düşündüğüm kişi mi?” Sophronia bunun büyük bir köpek olmasını umdu.

“Çalılıklarda gece kıyafetleriyle dolaşan başka bir kurt tanıyor musun?”

Vieve itiraz etti. “Dolunay varken insanların bulunduğu yerlere yakın olamaz.”

Soap, “Sanırım birisi bir yerlerde hata yaptı,” dedi.

Sophronia, malumu ilan etti. “Bu hiç iyi değil.” Kurt burnunu yukarı kaldırmış havayı kokluyordu. Sophronia konuşurken, hayvanın kaba tüylü kafası onlara doğru döndü.

Soap, “Okula ondan daha yakınız,” dedi.

Vieve, “Evet ama o doğaüstü bir varlık,” dedi. Anlaşılan daha önce kurtadamlarla kötü bir tecrübe yaşamıştı. Normalde sevimli ve dost canlısı olan küçük suratı korkudan bembeyaz olmuştu.

Sophronia liderliği aldı. “Yeterince konuştuk. Şimdi... Koşun!” Eteklerini kaldırarak dediği yaptı. İç eteklerinden birinin eksik olmasından ya da ayak bileklerinin açıkta olmasından hiç utanç duymuyordu.

Soap hızla onu geçti. Bacakları daha uzundu ve onu yavaşlatan etekleri yoktu. Giriş kısmının alt bölümüne ulaştığında çılgınca zıplamaya ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Kazan dairesinden henüz ip merdivenin indirilmemiş olduğunu Sophronia o anda fark etti.

Vieve ile birlikte nefes nefese Soap’ın yanına ulaştılar. “Çok mu erken geldik?”

“Muhtemelen.”

Sophronia yerden bir parça toprak aldı ve kapağın olduğunu düşündüğü teknenin alt kısmına doğru attı. Ama ıskaladı çünkü gemi düşündüğünden daha da yüksekteydi. Soap ve Vieve de denediler. Vieve de ıskaladı ama Soap’ın attığı parça kapağa isabet edip etrafına sıçradı.

Hiçbir şey olmadı. Kurtadam bulundukları tepeye neredeyse ulaşmıştı.

Son anda kapak pat diye açıldı ve ip merdiven indi.

“Soap ilk sen çık, sen en hızlımızsın.”

“Ama Bayan Sophronia, siz bir hanımefendisiniz. Hanımefendiler her zaman ilk sıraya sahiptir.”

Sophronia omuzlarını geriye atıp gözlerinin içine baktı. “Ben bunun için eğitim aldım.” Aslında henüz almamıştı ama bu yalanı söylemeye değerdi. “Görev esnasında bir casusun talimatlarına karşı gelmemelisin!”

Soap kaşlarını çattı ama bir hanımefendiyle tartışıyor olmaktan hiç hoşlanmadığı belliydi. Hele de Sophronia ile. Tırmanmaya başladı.

“Vieve, sonra sen çıkacaksın.”

“Ama...”

“Şimdi!”

Vieve tırmanmaya başladı.

En son sıra Sophronia'daydı. Tırmanmaya başladı ve son kez kurtadama bir göz attı.

Kurt, kötü niyetli bir horultuyla kızın üzerine atıldı.

Sophronia, o gece ikinci kez uygun bir elbise giydiğine şükretti. Kaptan Niall sayısız gotik romanda tanımlandığı şekilde muazzam bir atlayışla ona saldırmıştı. Çenesi açıktı ve ağzı kızgın dişler ve salya dolu bir mağaraya benziyordu. Saldırıp ısırıldığında dişlerini oldukça derine geçirdi ve kızı acımasızca paralamaya başladı. Ama ısırıldığı şey Sophronia'nın öteki jüponuydu.

Sophronia çığlık atıp hayvanı tekmeledi.

Kurtadam, dişlerini eteğin alt kısmına geçirmişti. Bu etekliklerinin en kolalı kısmıydı. Elbisesinin kabarık ve feminen durmasını sağlıyordu.

Sophronia tekrar tekmeledi ve tekmesi hayvanın hassas burnuna denk geldi.

Kaptan Niall, biraz acıdan biraz da eteklikten kurtulmak için tüylü dev kafasını salladı. Silindir şapkası hipnotize edici bir şekilde öne arkaya sallandı. Hem hayvanın ağırlığı hem de çekiştirmesi yüzünden, Sophronia'nın iç etekliği sıyrıldı. Kurtadam da iç etek de yere düştü. Sophronia kurtadamın onlar gemiye

binmeden önce saldırmak için yaptığı devasa atlayışını hatırladı ve merdivene tırmanabildiği kadar hızlı tırmanmaya başladı.

Sophronia'nın iç eteği iyi kalite at kılından yapılmıştı, çok kalın ve dayanıklıydı. Öyle de olmalıydı çünkü üç kız kardeşi de onu giymiş, sonra da Sophronia'ya verilmişti.

Ama doğaüstü güce sahip olan kurtadam kalın kumaşı sanki ince muslinden yapılmışçasına, dişleriyle yırtmıştı. Kumaşla bir süre cebelleştikten sonra silkelenerek paçavradan kurtuldu. Eğildi ve tekrar Sophronia'nın üzerine atladı.

Sophronia vücuduyla ip merdivene ivme verdi ve kurtadamdan kıl payı kurtuldu.

Nefes nefese, "Kaptan Niall," dedi. "Beni öldürmeye çalışmazken sizi daha çok seviyordum!"

Kurtadam yere indi, kafasını salladı ve inlemeye başladı çünkü yukarıdaki kapak kısmından biri kafasına bir avuç kömür fırlatmıştı. Büyük bir parça, darbe almış burnuna çarptı.

Kurt başını geriye atarak ulumaya başladı.

Sophronia kapak kısmına ulaşmayı başarmıştı. Kurum kaplı birden fazla el ona uzandı ve onu içeri çektiler. Bu sırada Soap kurtadama bir avuç kömür daha attı. Soap'ın yanında, gerektiğinde hayvanı defetmek için ellerindeki çelik ocak takımlarıyla vahşice bekleyen daha iri kurumlular vardı.

Buna pek gerek kalmadı çünkü Sophronia içeri yuvarlanır yuvarlanmaz, ip merdiveni çektiler ve kapağı sertçe kapadılar. Kurt tekrar sıçradı ve geminin alt kısmına sertçe çarptı. Sophronia, güvertenin tahta kısmının demir destekler yerleştirilmemiş olsaydı, bu darbeyeyle çatlayacağından emindi.

Vieve, “Ne yapabileceğini düşünüyordu ki?” diye sordu. Sophronia nefesini düzene sokmaya ve kendine gelmeye çalışıyordu.

“Pek düşünebildiğini sanmıyorum,” diye cevap verdi. Ellerinden ve dizlerinden destek alarak ayağa kalktı. Nefes nefeseydi ve titriyordu. Bu çocuklukta gördüğü kâbuslardaki kurtadamdı. Sonunda, sesinin artık titremeyeceğini düşündüğü bir anda, “Birinin onu bir yere kilitlemesi lazım! O çok tehlikeli,” dedi.

“Ve senin diğer iç eteğini de paramparça etti.”

“Aman Tanrım. Onu nasıl geri alacağız? Ya birisi benim olduğunu fark ederse?”

“Bu mümkün değil. Bak.” Soap işçilerin hafifçe araladığı kapaktan dışarıyı gösterdi. Sonra da eğilip gözünü aralığa dayadı.

Sophronia da yanına eğilip aşağıya baktı.

Savaşı kaybettiğini anlayan Kaptan Niall, Sophronia’nın at kılından yapılma içliğini paramparça ediyordu.”

“Gerçekten, benim zavallı iç eteğim ona ne yaptı ki?”

Vieve, “Kadın kıyafetlerinin ne kadar işe yarar olduğu konusundaki ısrarını şimdi anlayabiliyorum,” dedi.

Sophronia dokuz yaşındaki küçük kıza baktı. “Bir şans verecek misin?”

“O kadar da işe yarar demedim.”

Sophronia birden korkuya kapıldı. “Aman Tanrım, diğer öğrenciler! Kaptan Niall’in burada olduğunu bilmiyorlar, değil mi? Ya tiyatro gösterisinden dönerken yolda onunla karşılaşılırsa? Onları uyarmalıyız!”

“Ama onlara dışarı çıktığını açıklamadan onları nasıl uyaracaksın?” dedi Soap.

“Onu salonun penceresinden gördüğümü söylerim. Gitmeliyim.” Sophronia ayağa kalktı. Üstü kurumla kaplanmış, yüzü lekelenmiş, eteği dümdüz olmuş ve saçları bozulmuştu.

“Ama Bayan Sophronia, halinize bakın!”

“Başka şansım yok. Hayatlar tehlikede.”

“Ama kimse söyleyeceksiniz? Herkes tiyatrodadır.”

“Herkes değil. Benimle gel Vieve! Şu an son istediğim şey tekrar mekanikler tarafından kapana kısıtılmak. Sana ve engelleyiciye ihtiyacım var.”

PÜSKÜRT VE YELLE SALDIRISI

Sophronia ve Vieve hızla geminin içinde yukarı katlara doğru ilerlemeye başladılar. Yasak püsküllü bölgeye doğru gidiyorlardı. Profesör Braithwope'un kapısının önünde durdular.

“Senin ortalıktan kaybolman lazım, Vieve. İkimizi de tehlikeye atmanın âlemi yok.”

Vieve Sophronia'ya baktı ve başını salladı. “Bunu yakın zamanda tekrar yapmalıyız.”

“Belki kurtadam saldırısına uğramadan ve iç etek kaybetmeden, ne dersin?”

“Belki.”

Küçük kız bunu söyledikten sonra şapkasını çıkararak Sophronia'ya selam verdi ve bir eli cebinde, diğer elinde de engelleyicisiyle, ıslıkla bir Fransız şarkısı çalarak keyifle koridorda ilerledi.

En azından birimizin keyifli bir akşam geçirdiğine sevindim, diye düşündü Sophronia ve sertçe vampirin kapısını çaldı.

İçeriden epey bir patırtı, ıslak bir höpürdetme sesi ve kauçuk gıcirtısı geldi. Daha sonra kapı hafifçe aralandı ve Profesör Braithwope kafasını uzattı.

“Evet?” Ağzının etrafında koyu bir iz vardı.

Sophronia, “Aman Tanrım, onu çay vaktinde mi rahatsız ettim acaba?” diye düşündü. Adamın etrafına göz gezdirip kiminle birlikte olduğunu görmeye çalıştı. Ama vampir ufak tefek olmasına rağmen, Sophronia’nın görüş açısının tümünü kapatıyordu.

“Profesör, sizi rahatsız etmek istemezdim ama sizi de ilgilen-diren önemli bir durum var.”

“Öğrenci! Vay canına, alarmları çaldırmadan bu bölüme nasıl girebildin?”

“Bu önemli değil, efendim.”

“Hayır, bence önemli.”

“Şimdi değil, efendim. Bir problem var efendim. Kaptan Niall.”

“Kurtadam mı? Bunun yanında bir şaperon olmadan okulun yasak bölgelerine girmenle ne ilgisi var?”

“Hayır efendim. O saliverilmiş.”

“Elbette saliverilmiş olacak. Özgür bir halde, olması gerektiği gibi.”

“Hayır efendim, o burada.”

“Gemide mi? Bu imkânsız. Kurtadamlar havada olamaz.”

“Hayır efendim, aşağıda. O burada, çalılıkta. Hemen aşağı-mızda ve diğerleri yakında tiyatrodan dönecekler. Onu pencerenin dışında gördüm.”

“Genç kızlar böyle şeyler gördüklerini sanabilir.”

“Belki de efendim. Ama gidip kontrol etmek ve emin olmak çok daha iyi olmaz mı?”

“Evet, sanırım haklısın.”

“Hızlı olun efendim. Her an geri dönebilirler.”

“Evet, evet. Şapkam nerede?”

Vampir bir dakikalığına kayboldu ve daha sonra geri gelerek koridora çıktı.

Biraz dağınık görünüyordu ama pardösüsünü giymişti ve herhangi bir moda ihlaline mahal vermemek için düğmelerini kapatmıştı. Ayağında çizme vardı ve kurtadamdan çok daha iyi görünüyordu. Sophronia emin değildi ama vampirleri desteklemeye başladığını düşündü.

“Şu herif nerede?”

“Son gördüğümde aşağıda, kazan dairesi bölgesinin altındaydı efendim.”

“Bayan Temminnick.” Vampir şapkasını çıkararak selam verdi ve hızla uzaklaştı.

Ona yetişmenin imkânı yoktu. Bir insana kıyasla çok daha hızlı hareket ediyordu.

“Ah, mükemmel,” diye düşündü Sophronia. “Şimdi kendi odama nasıl döneceğim?”

Koridorda bir köşeden döndüğünde Vieve’in kafasını gördü. “Bir yardım eli ister misin, ya da bileği mi demeliyim?” Elindeki engelleyiciyi salladı.

Sophronia sıırttı.

“En süslü kıyafetlerimizle gemiye doğru patikadan geliyorduk. Bir de ne görelim! İzlediğimiz tiyatro oyunundan bile daha heyecan vericiydi. Gerçi *İdeal Bir Küvet* de oldukça coşkulu bir oyundu.” Dimity’nin gözleri parlıyordu. Ellerini heyecanla birbirine kenetlemiş ve yaşadığı gecenin muhteşemliğine kendini kaptırmıştı.

Sophronia’nın yüzü hâlâ biraz lekeliydi. İkinci en iyi iç etek takımını ve temiz bir önlük giymişti ve Dimity’nin anlattıklarına heyecanlanmış gibi yapıyordu.

Onlar da yan yana kanepede otururken, diğer kızlar da boş boş dolanıyor ve elbiselerin süslülüğünden, oyundan ve yakışıklı çocuklardan bahsediyorlardı. Bu sırada değildi elbette.

“Ah, ne gördünüz?”

“Pardösüsünü giymiş Profesör Braithwope’u!”

“Adamın paltosu olacak elbette.”

Dimity birleştirdiği ellerini ayırdı ve boynundan sallanan bir şeyle oynadı.

Sophronia ona doğru eğildi. “Dimity, senin boynunda iki tane mi kolye var?”

“Hangisini takacağıma karar verememiştim. Neyse, dikkatimi dağıtma. Nerede kalmıştım?”

“Profesör Braithwope’un pardösüsünde.”

“Ah, evet. Sence de pardösüler vampirlerin olmazsa olmazı değil mi? Hem de soğuğu hissetmemelerine rağmen. Her neyse, nerede kalmıştım? Ah, evet. Profesör Braithwope ve pardösüsü bir kurtadamlarla dövüştü! Kaptan Niall!”

“Aman Tanrım, bu korkunç!” Sophronia, şoke olmuş bir ifade takındı. Ya da en azından öyle görüldüğünü düşünüyordu. Oyunculuk derslerinde çok iyi bir performans göstermiyordu. Muhtemelen *doldurulmuş bir sincap gibi görünüyorum*, diye düşündü.

Ama Dimity, Sophronia’nın yüz ifadesinden ikna olmuşa benziyordu. “Ne yazık ki ben çatışmanın hepsini göremedim.”

“O kadar hızlı mı yumruklaştılar? Doğaüstü güçlerinden olsa gerek.” Sophronia bilgiççe başını salladı.

“Ah, hayır, kanlı bir kavgaydı. O yüzden bayıldım.”

Preshea yanlarında geldi ve elleri belinde, paçalı donuyla başlarında durdu. Bu çok terbiyesizceydi!

“Sidheag onu yakaladı. Genç Lord Dingleproops seninle ilgilenirken bayılmaman yazık oldu, Dimity.”

Dimity’nin yanakları kızardı. “O aile dostumuz, hepsi bu!”

Sophronia, Preshea’yı umursamadı ve Dimity’nin bayıldığı kısımdan sonrasını öğrenebilmek için diğer kızlara baktı. “Yumruklu kavgada ne oldu?”

“Aslında o kadar yumruklaşmadılar. Daha çok dişleriyle ve pençeleriyle savaştılar,” dedi Agatha.

“Tamam. O zaman dişli ve pençeli kavgada ne oldu?”

“Ah Sophronia, çok garip birisin.” Dimity şakacı bir şekilde onu parmağıyla dürttü.

Sidheag yalnızca soğuk bir şekilde gülümsedi ve köşesine çekildi. Monique kolundaki dikişlerden birinin söküldüğünü fark etti ve onunla ilgilenmeye başladı. Preshea da saçlarını bigudilemek için odasına gitti.

Agatha çekingence Sophronia'ya yardıma geldi. "Matmazel Geraldine de bayıldı. Bu sayede Bayan Linette büyük sınıftan kızların gizlice harekete geçmesini sağladı. Koordine halde problemlerin üstesinden gelmeye ilişkin grup taktikleri konusunda dersler almışlardı. Onlar da etkili bir biçimde püskürt ve yelle yöntemini uyguladılar."

"Püskürt ve yelle mi?"

Monique güldü. "Ah Sophronia. Hiçbir şey bilmez misin sen? Püskürt ve yelle, etrafta centilmenler yokken genç hanımların kurtadam saldırısına karşı koymaları içindir. Bu konuda elkitapları bile yayımlandı!"

Sophronia daha fazla açıklama için Agatha'ya baktı ama irice kız tüm yürekliliğini kaybetmişti ve şemsiyelerin dili hakkında bir kitapla köşesine çekilmişti.

"Dimity, bu manevranın ne olduğunu biliyor musun?"

Dimity kaçamak bir yanıt verdi. "Elbette daha önce duydum ama uygulanışını hiç görmedim."

"Bu akşam da göremedin anlaşılan. Dimity, bayılman gereken zamanları daha iyi ayarlamam lazım." Preshea'nın ses tonu küçümseyiciydi. Monique'le aynı odada kalmak onun kişiliğine olumsuz etki etmiş gibiydi.

Monique cık cık etti. "Aslında çok basit. Tek yapman gereken kurtadamin dikkatini dağıtmak."

Preshea, "Elbette, bu durumda bir vampirden faydalanıldı," diye araya girdi. Bu Monique'in oldukça sinirine dokunmuştu.

Monique devam etti. "Sonra da bir şey püskürtebilecek kadar yaklaşman gerekiyor. Kurtadama ya da yakınında bir yere

zararlı parfümden bolca sıkılıyor. Bitkisel bir şey işe yarayacaktır ama en iyisi elbette fesleğen. Amonyum karbonat da solumayı kolaylaştırdığı için oldukça kullanışlı. Kurtadamların oldukça gelişmiş koku duyuları var. Daha sonra da herkes yelpazelerini alıyor ve koku dumanını kurtadamin yönüne doğru yelliyor. Ardından kurtadam kontrol edilemez bir şekilde hapşırmaya başlıyor ve bu sayede kaçma imkânı oluyor. İşte böyle!”

“Peki, dün tam olarak böyle mi oldu?” Sophronia doğrulaması için Preshea’ya baktı. Sonuçta Monique de tiyatro gezisine katılmamıştı.

“Temelde evet. Ama zavallı Profesör Braithwope da parfümden etkilendi. Yine de Kaptan Niall’ı yeterince oyalayarak Profesör’ün avantaj sağlamasını ve onu uzaklaştırmasını sağladı. Büyük merdivenleri kullanmamıza izin verildi, biz de böylece gemiye giriş yapmayı başardık.”

Merdivenler mi? Bu geminin merdivenleri mi var? diye düşündü Sophronia.

Preshea sözlerini tamamladı. “Kısacası gece oldukça heyecanlı sona erdi. Bu kadar ciddi konuşma yeter. Tiyatroda etrafımda kaç tane yakışıklı olduğunu gördünüz mü?”

“Ben orada olsaydım etrafımda senden çok daha fazla yakışıklı bulurdum,” diye cevap verdi Monique. “Bunson’ın okulundakilerin yarısı zaten çoktan bana âşık. Bu sene de diğer yarısını âşık edeceğim.” Cömertçe Preshea’ya baktı. “Elbette sana da biraz bırakacağım Preshea. O kadar da açgözlü değilim.”

Preshea keyifsizce sırtıttı. “Bir de elbette Lord Dingleproops var. Dimity onu çoktan kafeslemiş görünüyor.”

“Evet, bu çok garip. Eh, renkler ve zevkler tartışılmaz. Lütfen alınma Dimity.”

Dimity’nin aklına buna verecek bir cevap gelmemişti. Dilini yutmuş gibiydi.

Monique ve Preshea, Preshea’nın tiyatrodaki tanıştığı genç erkeklerden bahsetmeye devam ettiler. Monique, çoktan tanıyor olduklarını ve görünüşleri hakkındaki detayların, maddi durumlarının ve sosyal bağlantılarının Preshea’ya anlatılması gerekenleri, üstten bakan bir tavırla anlattı.

Diğer kızların da dikkatlerinin dağılmasıyla, Sophronia Dimity’ye döndü ve kısık bir sesle, “Bu Dingleproops denen çocuktan hoşlanıyor musun?” diye sordu.

Dimity kızardı. Bundan hoşlandığı anlaşıyordu.

Daha doğrusu ya hoşlanıyordu ya da onu hiç sevmiyordu. “Yaşına göre biraz uzun boylu.”

Sophronia sempatik olmaya çalıştı. “İyi bir başlangıç sanırım. Başka dikkat çeken özellikleri var mı?”

“Çok hoş bir burnu var.”

“Güzel. Burun. Çok güzel.”

Nadiren sessizleşen Dimity sustu.

Sophronia, Dimity’nin hoşlanabileceği türden erkeklerin özelliklerini düşünmeye çalışıyordu. “Parlak bir şeyler takmış mıydı?”

“Şapkasının şeridinde pirinçten bir broş vardı.” Dimity biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bu Dimity’nin mücevherlerinin yanında hiçbir şeydi. Kız, iki kolyeyi aynı anda takıyordu!

“Peki, akıllı biri mi?”

“Ah Sophronia, bu bir kavalgede aradığın bir özellik olmaz ki!”

“Olamaz mı? O zaman o senin kavalyen mi?”

“On altı yaşına girene kadar bir sevgilim olmasına izin verilmiyor.”

“Pekâlâ.”

Bir anlığına durdular.

En sonunda Dimity, “Benim tiksiniç kardeşim gelmemiştii, biliyor musun? Oyundan sıvışmış. Diğer çocuklar onun uyuz olduğunu düşünüyor. Buna hiç şaşırmadım. Muhtemelen küçük saçma hataları düzelterek ortada dolanıp insanları sinir ediyordur.

“Belki de inadına onu sindirmeye çalışıyorlardır.”

“Ah, haydi ama. Erkeklerin öyle olduğunu hiç düşünmüyorum.”

“Öyle mi?” Sophronia’nın erkek kardeşleri vardı ve bu mantıksız iddia karşısında şaşırmıştı.

“Kızlar öyle ama erkekler değil. Onlar çok daha açık sözlü.”

“Hiç Pistonları duydun mu?”

“Evet, sen onları nereden biliyorsun?”

Sophronia omuzlarını silkti. “Bu okulda derslerimi iyi öğreniyorum.”

“Pistonlar, Bunson’ın okulundaki öğrenci gruplarından biri sanırım. Lord Dingleproops da o grubun bir üyesi.”

“Öyle mi?”

“Evet, mühendislik üzerine yoğunlaşıyorlar. Gözlerinin etrafına kömür karası sürüyorlar. Bu onlara oldukça gizemli ve derin bir hava katıyor.”

“Ah, kurumlular gibi.”

Monique'in sohbetini durdurmuş onları dinliyordu. O anda araya girmeden duramadı. "Sophronia, bir daha asla böyle bir şey söyleme! Bu, soylu lordları en alt sınıfla kıyaslamak gibi bir şey. Gerçekten."

Sophronia, "Kurumlular o kadar da kötü insanlar değil," diye itiraz etti. Sesi olması gerekenden daha yüksek çıkmıştı.

Preshea, Monique ve Agatha ona şaşkına dönmüş halde ve dehşet içinde baktılar.

Sophronia saldırgan bir şekilde devam etti. "Ait oldukları sınıftan dolayı onları suçlayamazsın!"

Monique kendine güvenli bir şekilde, "Evet suçlayabilirim!" dedi.

Dimity sadık bir şekilde, "Ah, haydi ama. O zavallı kurumlulara yalnızca giysileri konusunda biraz sosyal reforma ve hayırsever bir desteğe ihtiyaçları var." Muhtemelen Sophronia'nın alışılmadık ve yenilikçi sosyal duruşunu desteklediğini düşünüyordu.

Sophronia, Dimity'nin Soap'ın üzerinde reform yapmaya çalıştığını hayal etti ve dehşetle gözlerini kapadı. Ya da daha fenası, onu bir hayır işi olarak gördüğünü hayal etti.

Kapılarına sertçe vuruldu.

Bayan Linette'in sesi, "Işıkları söndürün, hanımlar. Güzellik uykunuza ihtiyacınız var. Şey, bazılarınızın var, diğerlerini de riske atmaya gerek yok," dedi.

Hep bir ağızdan tekdüze bir sesle, "Tamam, Bayan Linette," diye cevapladılar.

Bayan Linette içeri girmeden yoluna devam etti. Öğrencileri boş zamanlarında bile gereksiz yere rahatsız etmemek bir okul

politikasıydı. Bayan Linette'in dediğine göre, çocukların bile birlikte ittifak oluşturacak şekilde yalnız kalması gerekiyor.

Dimity, Sophronia'ya eğilebildiği kadar eğilip fısıldadı. "Neden kurumluları koruyorsun? Onları nasıl bu kadar yakından tanıyorsun ki?"

"İstihbarat, Dimity. Unuttun mu? Biz artık bu işi yapıyoruz."

"Evet ama işçiler? Onlar pek işe yaramaz. Kazan dairesinde yaşıyorlar."

Sophronia gitmek için en iyi bahaneyi bulmuştu. "Bumber-snoot'u beslemem lazım."

Dimity sessizce gözlerini kırpı. İşçilerle arkadaş olmak onun için iki kolyeden birini seçmek zorunda kalmak gibi bir şeydi. "Öyle diyorsan. Haydi, odaya gidelim."

Ama oturma odasından ayrılmadan önce kapı tekrar çalındı. Kızlar irkilmmişti. Bu, normal rutinlerinin bir parçası değildi.

Bir erkek sesi kapıdan, "Bayan Temminnick, vaktiniz varsa biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Preshea küçük bir çığlık attı ve odasına koştu. Çünkü hâlâ iç çamaşırlarıyla duruyordu.

Sophronia etraftakilere göz attı. "Agatha, eldivenlerini yerden kaldır, Dimity ayakkabıların ayağında değil." Diğerleri de kendini düzelttikten sonra Sophronia kapıyı açtı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Profesör Braithwope?"

Vampir yine o eski şık haline dönmüştü ama üzerinde pardösüsü yoktu. "Ah çok güzel, henüz yatmamışsınız. Benimle ufak bir gezintiye çıkar mısınız, Bayan Temminnick?"

Sophronia reverans yaptı ve yakındaki askılıktan ceketini aldı. Diğer kızlar olanı biteni sersemlemiş halde ve sessizlik içinde izliyorlardı. Sophronia onlara *sakin olun* dercesine baktı ve vampiri takip etti.

Yanında Profesör olduğu için, mekaniklerin hiçbiri Sophronia'nın yasak saatlerde gemide dolaşmasından dolayı harekete geçmiyorlardı. Profesör Braithwope onu orta ve ön kısım arasında köprü görevi gören küçük bir balkona doğru götürdü. Birlikte bulutlara ve çalılıkların üzerindeki aya bakarak durdular.

Sonunda Sophronia, "Efendim?" dedi.

"Bayan Temminnick, bir vampir olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet efendim, dişlerinizi fark ettim."

"Küstahlığa gerek yok, genç hanım."

"Evet efendim."

"Ben tüm medeni dünyadan uzakta, bu gemiye bağlıyım."

"Evet, efendim. Ama Kaptan Niall ile dövüşmek için aşağıya indiniz."

"Ben bir kraliçe vampir değilim, dolayısıyla menzirim de o kadar kısa değil."

"Anlıyorum efendim." Aslında hiç anlamamıştı. Profesör neden bu kadar savunmaya geçmişti ki?

"Bugün odama geldiğinde..."

Sophronia başını kaldırdı. Profesörün ağzının kenarındaki kandan bahsettiğini anlamıştı. "Ben hiçbir şey görmedim ya da

duymadım. Ama merak ediyorum efendim, nasıl besleniyorsunuz? Ya da ne yiyorsunuz diye mi sormalıyım?”

Vampir hiçbir şey söylemedi.

Çok fazla şey gördüğümü mü açıklamış oldum acaba? diye düşündü Sophronia. Daha sonra sessizce, “Efendim, elbisemdeki kurum lekesine gelince...”

“Ben hiçbir şey görmedim.” Profesör Braithwope gülümsedi. Köpekdişlerinden biri hafifçe göründü.

Sophronia da gülümsedi. “Birbirimizi anladığımıza sevindim efendim,” dedi.

Vampir karanlığa doğru baktı. “Burası sizin için doğru görgü okulu, değil mi?”

“Evet efendim. Sanırım öyle olacak.”

“Size bir tavsiye vereyim mi, Bayan Temminnick?”

“Elbette efendim.”

“Alt sınıflardan arkadaşlarınızın olması çok iyi bir şeydir. Onların da size öğretebileceği şeyler olabilir.”

“Efendim, üzerimde hiç kurum görmediğinizi sanmıştım.”

Profesör Braithwope güldü. “İyi geceler Bayan Temminnick. Odanıza alarmları harekete geçirmeden dönebileceğinizi düşünüyorum. Bu konuda özel bir yeteneğiniz var gibi görünüyor.”

“Aslında efendim, sanırım bu gece sizin refakatinize ihtiyacım olabilir.”

“Hmm, bu ilginç.”

“Bir vampir bile bazı durumlarda şaşırtılabilir, değil mi?”

“Bayan Temminnick, neden öğretmen oldum sanıyorsunuz?”

Sophronia sonsuza kadar yaşamanın ne kadar zor olabileceğini düşündü. *Sanırım çok sıkıcı olur. Matmazel Geraldine'in*

okulunda ise şu ana kadar hiç sıkıcı bir şey olmadı. “Şehirden uzak olmak hepten de kötü değildir ya. Siz seyahat yapabilen nadir vampirlerden birisiniz.”

“Çok yükseğe çıkmadığımız sürece.”

“Gerçekten mi?”

“Çok meraklısınız, Bayan Temminnick. Belki de şu an için bu kadar yeterli, ne dersiniz?”

Sophronia’nın odasının kapısına gelmişlerdi.

“İyi geceler, Bayan Temminnick.”

“İyi geceler, Profesör.”

Okul hayatı, bu olaydan sonra okulun kendisi gibi kaldığı yerden devam etti. Ama Bayan Linette’in dediğine göre okul saklanıyordu. Swiffle-on-Exe’de oyunu izlemek için mola verdiklerinde postaların buradan alındığı anlaşıldı. Sophronia’ya gelen şeyler arasında kış pelerini de dahil bir paket dolusu kıyafet ve annesinden gelen, çok da bilgilendirici olmayan bir mektup vardı. Öğrencilere cevap yollayamayacakları söylenmişti. Swiffle-on-Exe kilometrelerce gerilerinde kalmıştı. Hava haydutlarının okula verdiği süre sona ermişti. Şu an kaçıyor ve saklanıyorlardı.

Dev gemi, vahşi çalılığın derin griliğinde süzülüyordu. Sis daha fazlaydı ve uzun sürüyordu çünkü sonbahar yaklaşmıştı. Matmazel Geraldine’in Seçkin Genç Bayanlar için Görgü Okulu kendini kapatmamıştı, yalnızca Kaptan Niall’in dersleri iptal edilmişti. Yeterince yakıtları ve gıdaları vardı. Medeniyetten oldukça uzak kalmışlardı. Tam üç ay boyunca üzerleri serin ve

gri havayla kaplı olarak, dostlarından ve düşmanlarından uzak şekilde havada süzıldüler.

İlk bir ayın sonunda, Sophronia Monique'in Preshea'ya, dışarıyla iletişimin sınırlı olmasından şikâyet ettiğini duydu. Kısıtlamaların onu rahatsız ettiği belliydi ve anlaşılan Sophronia, Soap ve Vieve'in Bunson'ın okuluna girdiği gün mesajını gitmesi gereken yere ulaştıramamıştı.

"Benim bir mesaj yollamama izin vermediklerine inanmıyorum! Benim!"

"Kimseye izin vermiyorlar, Monique. Geçen gün Sophronia'nın da bundan şikâyet ettiğini duydum."

"Ama benimki çok önemli."

"Ah, gerçekten mi? Gelecek yazın şapkalarından mı sipariş ettin?"

"Evet, elbette. Onun gibi bir şey." Monique Preshea'nın merakını gidermişti. "Eldivenler ve birkaç yelpaze de var."

Sophronia bu sohbeti o akşam Dimity'yle de paylaştı.

"Monique'in birine prototipi nereye sakladığı konusunda bir bilgi ulaştırmaya çalıştığını düşünüyorum. Sence öğretmenler tiyatro oyununun olduğu akşam, bunun olmasını engellemek için onu bilerek mi okulda bıraktılar? Yani tüm akşam onu ne duydum ne de gördüm."

Dimity'nin yuvarlak porselen suratı şüpheyile buruştu. "Bu çok ortaçağdan kalma bir yaklaşımdır. Ona bu kadar sert davranabileceklerini düşünmüyorum."

Sophronia geriye yaslandı. "Dimity, bir şeyi atlıyoruz."

"Gemide mi? Evet iyi peynir yeme zevkini atladık mesela."

“Hayır, kastettiğim şey şu: Monique onu bir yere sakladıysa neden bunu yaparken onu hiç görmedik? Sence hâlâ arabanın içinde mi? Gezinin başından itibaren hiç ayrıldınız mı?”

“Evet, seninle görüşmeye gittiği zaman.”

“Ah, tabii ya! Dimity, sen muhteşemsin!”

“Öyle miyim?”

“Ben eşyalarımı toplarken, anneme evin etrafında bir gezinti yapıp yapamayacağını sormuştu. Prototipi benim evimde bir yere saklamış olmalı.”

“Aman Tanrım, sanırım haklısın. Sophronia, ya hava haydutları bunu fark ederse? Ya da, ya Monique daha kötü birileri için çalışıyorsa ve bu insanlar bunu fark ederse?”

Sophronia’nın midesi panikle takla attı. “O zaman ailem tehlikede demektir. Onlara bir şekilde mesaj ulaştırmam gerekiyor!”

Elbette, Sophronia da Monique gibi mektup yollayamıyordu. O ve Dimity güvercin eğitmeyi bile denemiş ama başarısız olmuşlardı. Güvercin pek hevesli değildi. Sophronia iletişim cihazının ve prototipin neden bu kadar değerli olduğunu anlamaya başlamıştı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. *Monique’in o kısa zaman diliminde yalnız olduğunu bilen tek kişi benim. Hava haydutları bunu fark etseler bile, umarım prototipi şiddet içermeyen bir şekilde ve gizlice alacaklardır ve ailemi rahat bırakacaklardır, diye düşündü.*

SINIFLAR ARASI İLİŞKİLER HAKKINDA

S ilah derslerinin bazılarını Profesör Braithwope üstlenmişti. Onlara bastonu, güneşliğe ya da şemsiyeye karşı nasıl kullanacaklarını ve bunların gerektiğinde kafaya ya da gövdeye nasıl uygulanacağını gösteriyordu. Kaptan Niall gibi o da Sidheag'in bu konudaki yeteneğinden memnun olmuştu.

"Askerler tarafından yetiştirilmenin ufak bir avantajı." Sidheag derslerden sonra gösterilen ilgi karşısında alçakgönüllülüğünü korumaya çalışıyordu.

Monique, "Bunun başka bir avantajı olmaması çok üzücü," diyerek burnunu çekti.

Sidheag'in omuzları düştü.

Sophronia ve Dimity birbirlerine baktılar ve kızın iki tarafına oturdular.

Sophronia halden anlayan bir tavırla, "Monique'in seni sinirlendirmesine izin verme. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," dedi.

Dimity daha sertti. “O tam bir engerek.”

Sidheag ikisine baktı, daha sonra da omuzlarını silktilti. “Zaten burada çok uzun süre kalmayı düşünmüyorum. İstedigini yapabilir.”

Sophronia’nın canına tak etti. Sidheag’in bu inatçı tavrından sıkılmıştı. Aylardır dayanıyordu. Preshea ve Agatha’nın durumu zaten çok umutsuzdu. Ama Sidheag kendini biraz daha açabilse, daha yakın arkadaş olabilirlerdi. Sophronia kızın kolunu tuttu ve bir sonraki derslerine girmek yerine onu balkona çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” İskoç kız oldukça korkmuşa benziyordu.

Dimity de korkmuştu. Küçük bir “Hii!” sesi çıkardı ve onları takip etti.

Sophronia kendini hazırlamıştı. Ellerini beline koyup Sidheag’e baktı. Matmazel Geraldine, hiçbir durumda samimi ve dolaysız iletişimi desteklemiyordu. Ama Sophronia bunun Sidheag için gerekli olduğunu düşünüyordu.

“Bizden bu kadar korkmayı bırakman lazım.”

Bu, Sidheag’in duymayı beklediği son şeydi. Uzun boylu kız bir an kekeledi. En sonunda, “Korkmak mı? Korkmak mı?”

Dimity, “Sophronia, ne yapıyorsun?” diye fısıldadı ve iki kızıdan uzaklaştı.

“Sidheag, istesen de istemesen de uzun yıllar boyunca burada kalacaksın. Huysuzca kambur kambur dolaşmak bir işine yaramayacak. En azından öğretilenleri öğrenmeyi ve bazılarımızla iyi geçinmeyi deneyebilirsin.”

“Birbirinin arkasından dedikodu yapma fikri hiç hoşuma gitmiyor. Kızların bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum.”

Dimity çekingence, “Sevsen de sevmesen de sen de bir kızsın Sidheag,” dedi.

“Bunun için ne suç işlediysem...”

Sophronia’nın bir fikri vardı. Belki de Sidheag bir şeye dahil olmak istiyordu. Dimity’ye suçlu suçlu bakarak, “İyi tırmanabiliyor musunuz, Bayan Kingair?” dedi.

Sidheag konunun değişmesinden tedirgin olmuştu. “İşte bunu kastediyorum. Neden bana bu kadar üstü kapalı bir soru soruyorsun ki? Neden ne yapmamız gerektiğini ve bunun nasıl işimize yarayacağını söylemiyorsun ki?”

Sophronia ortalarda gizli gizli dolanan Vieve’i de hesaba katarak nasıl olup da erkek olmuş olmayı isteyen kızlarla dolu bir görgü okuluna düştüğünü düşündü. *Dimity hariç, elbette.*

Sohbetin konusu değişmiş olmasına rağmen Dimity devam etti. “Hem kızsal şeyleri sevmenin nesi yanlış? Ben iç etekleri, dans etmeyi, parfümleri, şapkaları, broşları ve kolyeleri seviyorum.” Aklına parıltılı şeyler gelince gözleri hafifçe dalmıştı.

Dimity devam etmeye yeltenirken Sophronia araya girdi. “Tanışmanı istediğim biri var Sidheag. Bir kömür tedarikçisi yoluyla.”

Dimity gözlerini kırptı. “Kömür ne işimize yarayacak Sophronia? Aklını mı kaçırdın?”

“Bana güven Dimity. Ee Sidheag, tırmanabiliyor musun?”

“Elbette.”

“Bu akşam görüşürüz o zaman.”

* * *

Sophronia bu şekilde Bayan Kingair'i işçilerle tanıştırmıştı.

"İyi akşamlar hanımefendi!" Sophronia yukarı tırmanırken Soap ona gülümsedi. Okul çalılkta saklanmaya başladığından beri haftada bir kez gelmeye çalışmıştı. Soap'la da daha yakın arkadaş olmuşlardı. Sophronia onun arkadaşlığından bu kadar keyif almamış olmayı tercih ederdi. Çünkü Soap çok pisti, Sophronia'yla uyumlu değildi ve bir erkekti. Ama durum ortadaydı, ondan hoşlanmaktan kendini alamıyordu.

"İyi akşamlar Soap. Kazan dairesinde durumlar nasıl?"

"Mükemmel hanımefendi, mükemmel! Bir arkadaşınızı getirmişsiniz. Daha önce hiçbir arkadaşınızı getirmemiştiniz. Çok fazla arkadaşınız yok sanırım. Benim dışımda elbette." Soap kıkırdadı.

"Bu Bayan Maccon. Sidheag bu da Soap ve bunlar da kurumlular." Sophronia, Soap'ın etrafında koşuşturup duran küçük grubu da kapsayacak şekilde geniş bir jest yaptı. Soap ve diğerleri çekinir diye Sidheag'ın unvanını söylemedi.

Sidheag de buna itiraz etmedi. Kapaktan aşağı indi. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde etrafa bakmaya başladı. "Burası da neyin nesi?"

"Kazan dairesi, hanımefendi. Çok güzel değil mi? Geminin kalbi burada atıyor. Nasılsınız? Ben Phineas B. Crow. Ama herkes bana Soap der."

Sidheag ona gülümsedi. Ama bu gerçek bir gülümsemeydi, çekingen ya da gergince değildi. *Bak bu iyi işte*, diye düşündü Sophronia.

Soap gururla yeni ziyaretçiye kazan dairesini tanıtmaya başladı. Soap da diğer çalışanlara döndü. Ceplerinden kurabiyeler

ve atıştırma lıklar çıkararak bekleyen gruba dağıttı. Bir önceki gün, çay saatinde ceplerini tıka basa doldurmuştu. Sophronia ilk birkaç kere ziyaretinden sonra kurumluların öğrenciler kadar iyi beslenemediğini ve onlara yalnızca yulaf lapası, ekmek ve yahni verildiğini fark etti.

Soap'ın o anlaşılamayan çekiciliğiyle Sidheag'i etkilemesine olanak sağlamak için dikkatini küçük limonlu tartları dağıtmaya vermiş gibi yaptı. Soap'tan etkilenmemek elde değildi. Teninin renginden ya da sınıfından dolayı ona ilk anda tepki göstermezseniz, arkadaşlığından keyif alma fırsatını yakalayabiliyordunuz. Sidheag garip bir kız olabilirdi ama Sophronia onun önyargılı biri olmadığını biliyordu.

Tartlar Dimity'nin fikriydi. Sophronia, Dimity'nin daha fedakâr bir başka bir şey yapmaması için, onları işçilere dağıtmayı kabul etmişti. Dimity bir önceki gece ona yarı korku yarı da kıskançlıkla serzenişte bulunmuştu. "Neden beni değil de Sidheag'i götürüyorsun?"

"Ama Dimity, sen tırmanamıyorsun."

"Deneyebilirim!"

"Ve kirlenmeyi sevmiyorsun."

"En eski elbisemi giyebilirim."

"Ve kazan daireleri senin ilgini çekmiyor."

"Ama benim yardımuma ihtiyaçları var! Eğer gerçek bir hanımefendi olmak istiyorsam, yardımseverlik faaliyetlerinde bulunmam lazım. Ben iyi biri olmak istiyorum."

"Onun yerine mantıklı biri olsan daha iyi!"

Dimity suratını astı.

Dolayısıyla Sophronia limonlu tartları dağıtmak zorunda kalmıştı. Bir an dikkati Sidheag ve Soap'a kaydı. Tam o anda kavga başladı ve Sophronia donup kaldı. Dövüşüyorlardı! Yoksa Sidheag'i yanlış mı tanımıştı?

Durumu izledikten sonra kavganın kötü niyetli olmadığı anlaşıldı.

Sidheag ve Soap dövüş pozisyonu almış ve yüzlerinde sert bir ifadeyle bir şekilde eskrim yapıyorlardı. Boyları neredeyse eşitti ve herkesin ilgisini çekmişlerdi. Etraflarındaki işçiler, Sophronia'nın eşit dağıtmaya özen gösterdiği limonlu tartlarla bahse girmeye başladılar.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Bu muhteşem, Sophronia. Bu çocuğun sokak dövüşü bildiğini biliyor muydun?" Sidheag'in beyaz suratı keyifle ışıldıyordu.

Sophronia, "Ah, öyle mi?" dedi. "Sokak dövüşü mü? Ama o bir hava gemisinde yaşıyor," diye de düşündü.

"Kirli dövüş. Bu mükemmel. Şuna bak!"

Sidheag hamlesini yaptı ama Soap eğilip kızın ayak bileğini tekmeledi.

Sophronia şok geçirmişti. Dövüş sırasında tekme atılmazdı! *Bu centilmence değildi, uygun değildi, yasaktı!* "Soap, bu ahlaksızca!"

Soap durdu ve ona dönerek gülümsedi. "Evet hanımefendi. Ama işe yarıyor."

Dikkati dağılmışken, Sidheag, elindeki sopayla onu sertçe itti. Soap öfledi ve iki büklüm oldu.

Sidheag onun yanına geldi. Soap düzeliş ayağa kalktıktan sonra, elini arkadaşça çocuğun kurum kaplı omzuna attı. Sophronia

onu hiç bu kadar rahat görmemişti. “Bu çok mantıklı. Neden centilmen gibi dövüşüyoruz ki? Hem zaten siz de sürekli bizim centilmen olmadığımızı hatırlatıp duruyorsunuz. Biz asker bile değiliz. Güya istihbaratçıyız. Kirli dövüşmeyi öğrenmemiz lazım. Dövüşebileceğimiz her şekli öğrenmemiz lazım.”

Sophronia kuşkularını bir kenara koyup mantıklı olmaya çalıştı. Bu, düşündüğünden çok daha zordu. “Evet, haklı olabilirsin. Ama tekme mi?”

“Hanımefendi, kaba olmak istemem ama siz hanımlar işçi ya da asker değilsiniz. Kol kaslarınız çok kuvvetli değil. Sizin daha çok tekme atmanız lazım. Bacaklarınızda daha çok güç var öyle değil mi? Ve genellikle sivri uçlu çizmeler giyiyorsunuz.”

Sophronia başını salladı. “İyi bir nokta. Ama öte yandan kat kat etek giyiyoruz.

Sidheag, “Metal parçaları ve kısımları olan özel çizmeler edinebiliriz,” dedi.

“Sidheag Maccon, senin az önce bir moda aksesuar tasarladığını mı duydum?” Sophronia’nın ses tonu çok şaşırmış gibiydi. Ama bir yandan da Vieve’in böyle bir şey yapabileceğini düşündü.

Sidheag gülümsedi. Yine çok samimice gülümsemişti ve bu gülüş onu çok güzel biri yapmasa da daha az sıradan hale getirmişti. Karamel rengi gözleri kırmış ve bu da kısın ser hatlarını yumuşatmıştı. Sophronia, Sidheag’i işçilerin yanına getirme kararının büyük bir başarı olduğuna karar verdi.

O sırada üstlerine bir gölge çöktü ve “Bu da ne? Bu da ne?” diyen bir ses duyular.

Soap, “Makine yağlayıcısı! Dağılın!” diye bağırdı.

Sophronia ve Sidheag söyleneni yaptı ve işçilerle birlikte koşup kömür yığınlarından birinin arkasına saklanıp bir yarığa sıkıştılar.

Soap, soylu bir sersem olarak makine yağlayıcısını durdurdu.

“Bu yüzden okuldan gönderilmeyecek değil mi?” diye sordu Sophoria üzüntüyle.

“Ne, Soap mı? Durup sahte bir kılıç dövüşü yaptı diye mi?” İşçilerden biri dudak büktü.

Bir diğeri, “Eğer siz hanımefendilerin üst sınıftan olduğunuzu anlamazlarsa, en fazla kulağına bir tokat atarlar,” diye ekledi.

İlki, “Yağcılar onu sever. Hem bizi kontrol altında tutuyor hem de iki adamlık iş yapıyor,” dedi.

Sophronia ve Sidheag rahat bir nefes aldılar.

Sidheag Sophronia’ya döndü. “Bu çok eğlenceli!”

“Görgü okulu çok da kötü değilmiş, değil mi?”

“Bu haksızlık Ben senin buradaki ilk arkadaşınım! Neden sürekli Sidheag’le takılıyorsun?” Dimity’nin sesinin kırılmasını engellemeye çalıştığı belliydi.

“Bu doğru değil. Yalnızca haftaya bir kere aşağı gidiyoruz.”

“Ve siz ikiniz sürekli bir şeylere kıkırdıyorsunuz.”

“Ben bir amaç doğrultusunda olmadığı sürece kıkırdamam. Bayan Linette gerekmediği durumda kıkırdamayın diyor. Sidheag de asla kıkırdamaz zaten.”

“Her neyse. Bu yine de haksızlık.” Dimity yatağının ucuna oturmuş ve üzgün üzgün ayaklarına bakıyordu.

“Bana dövüş teknikleri öğretiyor.”

“Ben de biraz eğitim alabilirim.”

“Dimity sen bunu öğrenmek istemiyorsun ki. Bana o konuyu bırakmaya karar verdiğini ve yalnızca bir hanımefendi olmak istediğini söylemiştin.”

Dimity içini çekti. “Sanırım haklısın.”

Bumbersnoot, kuyruğu sallayarak yanlarına geldi. Yatağın etrafında dolanıyor ve umutla bir parça kömür ya da yakabileceği bir örümcek bekliyordu.

Dimity onun başını okşadı. Mekahayvanın kulağından ufak bir duman çıktı.

Sophronia düşünceli bir şekilde parmağını ısırdı. “Sana ne diyeceğim. Bana salondaki ve balodaki görgü kuralları konusunda yardım etmek ister misin? Kıdem sırasını benden çok daha iyi hatırlıyorsun.”

Dimity’nin yüzü aydınlandı.

Dimity ve Sophronia böylece akşamları birlikte çalışmaya başladılar. Biraz tereddüt ettikten sonra Sidheag de onlara katıldı. Dimity kıskançlığının üstesinden gelmeyi başardı ve Sidheag’e kendi üslubunda geveze geveze takılmaya başladı. Sidheag bu sayede gerginliğini üzerinden attı. Bunun karşılığında Sidheag Dimity’ye olay bıçak numaraları göstermeye başladı. Elbette kan yoktu. Gizemle gece gezintileriyle ilgili başka bir şey söylenmiyordu.

Sophronia bir gece uyumadan önce Dimity’ye, “Küçük çalışma grubumuza bir şey katamadığımı düşünüyordum,” dedi.

“Saçmalama Sophronia. Sen en iyimizsin.”

Sophronia kızardığını hissetti. “Değilim!”

“Elbette öylesin. Henüz senin konularını okulda işlemedik.”

“Ah öyle mi? Peki neymiş onlar?”

“Sen fırsatları görüyorsun. Farklı şeyler öğrenip onlar, bizim yapamadığımız şekilde bir araya getiriyorsun.”

Sophronia bunu bir düşündü. “Öyle mi yapıyorum?”

“Zihninde benim hiç düşünmediğim milyonlarca bağlantı kuruyorsun. Öğretmenlere bana hiç söylemediğin şeyleri söylüyorsun. Bu gemide benim varlığından bile haberdar olmadığım yerlere gittin. Öte yandan, bu konularda çok hanımefendi davranmıyorsun.”

Sophronia sessiz kaldı.

“Örneğin, en iyi iki iç eteğin gitti. Oyunun olduğu akşam ikisi de kayboldu.”

Sophronia, “Bunu fark ettin mi?” diye sordu. “Bu çok utanç verici. Eğer Dimity benim bu önemli giysilerimin olmadığını fark ettiyse, herkes edebilir. Monique ya da Profesör Braithwope!”

“Ben giysilerle ilgili şeyleri her zaman fark ederim. O gece bu odada tüm akşam tek başına oturduğunu hayal edemiyorum.”

“Ama...!”

Dimity arkasına yastığına yaslandı. Halinden memnuna benziyordu. “Eğitimimizin yalnızca görgü kısmına ilgi gösterdiğimi düşünüyorsun ama diğer derslerden de bir şeyler öğreniyorum. Bir hanımefendi olmak istiyor olabilirim ama istesem de istemesem de bir casus olmayı da öğreniyorum. Ve sen benim en yakın arkadaşımsın.”

“Yani benim üzerimde mi casusluk yapıyorsun.”

Sophronia, Dimity’nin çarşafı altında yalnızca bir omuz hareketi yapabildi. “Ben Monique değilim. Bunları senin aleyhine kullanmayacağım.”

“Beni gammazladığından beri, bana doğrudan bir şey yapmadı.”

“Biliyorum. Bu seni endişelendirmiyor mu?”

“Evet, sanırım hâlâ gemiden bir mesaj iletmeye çalışıyor. En azından o en az benim kadar başarısızlığa uğradı.” Sophronia, garip bir şekilde, kaybolduklarını ve sonsuza kadar sisin içinde süzüleceklerini düşündü. Zaman atmosfere ilişkin bir özellik kazanmıştı.

“Sence bizim bildiklerimizi biliyor mu?”

“Umarım bilmiyordur.”

İkisi de sustu.

Sonunda Sophronia, “Moda ve kıyafetler çok ilgini çekiyor, değil mi Dimity?” dedi.

“Oldukça, Bayan Linette bunun bir manipölasyon yöntemi olduğunu söylese bile. İnsanların sizinle ilgili düşüncelerini doğru eldivenleri giyerek değiştirebilirsiniz. Mücevherlerden bahsetmiyorum bile.”

Sophronia hava haydutlarıyla olan ikinci çatışmayı hatırladı. “İyi bir gece takımı giymiş ve üzerinde yeşil bir kurdele olan silindir bir şapka takmış bir adamla ilgili ne söylersin?”

“Kaç!” Dimity hemen cevap verdi. Normalde eğlenceli ve alaycı olan ses tonu ciddileşmişti.

“Neden?”

“Seni bilmiyorum, Sophronia ama bir Pickleman’la yüz yüze tanışmaya hazır değilim. Henüz değil.”

“Ah, elbette. Pickleman tam olarak nedir?”

“Bilmiyor musun?”

“Nasıl bilebilirim ki?”

“Ah, üzgünüm. Senin gizli alınan bir öğrenci olduğunu unutuyorum. Sen sanki bizden biri gibisin.”

“Çok nazıksın.”

“Dikkat et. Monique burayı sevdiğini öğrenmesin. Seni atırmak için elinden geleni yapar. Her neyse, Pickleman’lar tüm önemli şeylerden sorumlular. Yasal olarak değil. Pek de kibar sayılmazlar. Para ve güç edinmeyi severler. Bildiklerimin tümü bu. Ah bir de liderlerinin ismi Yüce Chutney.”

Sophronia’nın kaşları kıvrıldı. “Öyle diyorsan.”

Dimity endişeli görünüyordu. “Sence Monique onlar için mi çalışıyor?”

“Hayır, açıkça görülüyor ki hava haydutlarını destekliyor ya da onları çalıştırıyorlar. Hatırlasana, Monique işbirliği yapmayı reddetmişti. Onlarla birlikte çalışıyorsa, neden yolda bir ton rol kesti? Neden gidip prototipi vermedi? Neden evime sakladı?”

“Onlar için çalışmıyorsa, okul için de çalışmıyorsa, kimin için çalışıyor?”

“Kendisi? Ailesi? Bilmiyorum, belki de vampirler? Hatta belki de kurtadamlar. Belki de öğretmenlerden biri de ihanet etmiştir. Öğretmenlerden birinin onu desteklediğini biliyoruz.”

Dimity gergin görünüyordu. “Sence kendimizi buna dahil etmeli miyiz? Bu büyüklerin çözmesi gereken bir şey değil mi?”

Sophronia şeytanice gülümsedi. “Ben bunu bir eğitim olarak görüyorum. Ayrıca eğer prototip evimdeyse bu beni de ilgilendirir. Monique beni dahil etmiş demektir.”

Dimity yalnızca başını salladı. “Onun son zamanlardaki sessizliği hoşuma gitmiyor. Biz yine de gözlerimizi açık tutalım.”
“Tamam.”

Sophronia, Dimity’nin uyarısının mantıklı olduğunu çok geçmeden anlayacaktı. Artık mesaj yollamayı denemekten vazgeçen Monique, istenmeyen ilgisini bir ahmak olmaya yöneltmişti.

Sophronia her zamanki gibi kendi işleriyle ilgilenmeye dalmış ve öğlen yemeğine yine geç kalmıştı. Dakikliğin ne kadar avantaj kazandıracağını henüz farkında değildi. Rahibe Mattie’nin ev iksirleri ve zehirleri dersine üçüncü kez geç kaldığında söylediği gibi, yalnızca ilginç şeylerin yaşanması için önce bir şeylerin başlaması gerekiyordu. Genel yavaşlığına bir de tüm dersleri izin zaman ayırma arayışı da eklenmişti; yelpaze dili ve beş çeşit yemekli öğünler planlama konusunda ek çalışmalar, kurumlulara yapılan ziyaretler, Sidheag ve Dimity’yle yapılan gizli çalışmalar. Sophronia’nın hiç boş zamanı yoktu.

O gün yine yemek salonuna geç gelmişti. Kapıdan hızla girdi. Tam o sırada birisi çizmeli ayağını uzatarak ona çelme taktı ve Sophoria ileri fırladı.

Neyse ki yuvarlanmayı öğrenmişlerdi. Sophronia bir takla attı ve takladan bir dizi kırık şekilde çömelme pozisyonunda kalktı. Diğer bacağı da gülünç bir salon reveransı taklidi gibi kıvrılmıştı. Ayağa kalkarken eteğini yırtmamış, takılıp yana düşmemişti. Üst sınıflardan habersiz bir kıza çarpmamış olsaydı zarif bir iniş olabilirdi.

O anda tüm okul onu izlemek için dönmüş ve salon boyunca bir kahkaha dalgası yayılmıştı.

Sophronia çok utanmıştı. Düzgün ve terbiyeli olmayı ya da en azından öyleymiş gibi davranmayı öğrenmek için büyük çaba sarf ediyordu.

Matmazel Geraldine, “Bayan Temminnick! Bir sorun mu var?”

“Hayır, hanımefendi.” Yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissediyordu. Servis asansörü ve trifle olayını hatırladı. Şu anda o olayın önemini anlıyordu. “Salak görgü okulu, bana böyle saçma şeyleri önemsemeyi öğretiyor,” diye düşündü.

“Dengenize ne oldu, genç hanım?”

“Birinin çizmesine takıldı, hanımefendi.”

Profesör Lefoux ona dik dik baktı. “O da neydi? Bahane mi? Küstahlaşmayın, genç hanım.”

“Hayır, Profesör. Özür dilerim, hanımefendi.”

Bayan Linette sessiz bir ciddiyetle, “Bayan Temminnick, dışarı çıkın ve odaya tekrar ve bu sefer düzgün bir şekilde tekrar giriş yapın,” dedi.

“Elbette, Bayan Linette.” Sophronia dönüp kapıya gitti ve yeniden içeri girdi. Bu sefer gözleriyle dikkatli bir şekilde tere baktı. Herkes onu izliyordu ve yakın bir zamanda burnu havada bir tavırla yürüme dersi almışlardı.

Bir çizmenin onu ikinci kere düşürmek istemişçesine hareketlendiğini gördü. Bu bot şeftali rengiydi ve oğlak derisinden yapılmıştı. Bağcık yerine pembe kurdeleleri ve çok yüksek bir topuğu vardı. Bu çizmenin sahibi Monique de Pelouse’du.

Monique ona tatlı tatlı gülümsedi ve dönerek yüksek bir sesle, “Bayan Temminnick’in mavi renk giymesi çok zekice, değil mi? Onun ten rengine yakışan tek renk bu. Ama elbisenin kesiminin biraz daha modern olmaması ne talihsizce. Zavallıcık.”

Sophronia sinirden sıcaklamış bir şekilde masanın öteki ucuna oturdu. *Monique ne diye sırf bizimle uğraşmak için yanımızda duruyor? Onun alt sınıfa alındığını biliyorum ama yine de diğer büyük kızlarla birlikte oturabilir. O harikulade sohbetlerini onlarla yapabilir,* diye düşündü.

Monique, “Üzülme Sophronia,” dedi. “Eminim kimse sakarlığını görmemiştir.” Preshea zoraki bir şekilde kıkırdadı.

Sophronia, Monique’in ona çelme taktığını söylemedi. Hemen savunmaya geçmiş gibi görünmek istemiyordu.

Dimity, “Sen genellikle bu kadar sakar değilsindir,” dedi.

Agatha çekingen bir gülümsemeyle, “Evet, o benim uzmanlık alanım,” dedi.

Sophronia masanın ucundaki Monique’e baktı. “Haklısın, değilim,” dedi.

Monique’in yaptıkları bununla bitmedi. Çay saatinden sonra, dikkatlerini Matmazel Geraldine’in quadrille⁷ dersine vermişlerdi. Ders sırasında, Bayan Linette onlara müdireye yakalanmadan gizli mesajlar iletme görevi vermişti. Sophronia ve diğerleri, yanlarında Agatha’nın olmadığını fark etmemişlerdi. Zavallı kız tam olarak arkadaşları olmayabilirdi ama Bumbersnoot’a nasıl göz kulak oluyorsa, ona da aynı şekilde göz kulak olmaya çalışıyorlardı.

7 Fransız kökenli bir dans. (ed.n.)

Agatha daha sonra yanlarına katıldı. Derse on dakika geç kalmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı. Matmazel Geraldine onu geç kaldığı için azarladı. Kız ağlamaya başladı.

“Canım, gözyaşlarını benim için tüketme. Ben erkek değilim. Ayrıca zarif bir şekilde ağlayan genç hanımlardan değilsin. Cildin kızarıyor.”

O anda Monique zarafetle sınıfa girdi ve görünmeden kızların arkasına kaydadi. Matmazel Geraldine’i kandırmaya alışmıştı.

Agatha gözyaşlarını durdurmaya çalışarak, “Evet, hanımefendi,” diye cevapladı.

“Hayır, hayır, elbisenin koluyla değil. Canım, sana kaç kez söyleyeceğim? Yüzünün hiçbir bölgesini elbisenin koluyla silmemelisin. Mendiller bunun için var. Mendillerimizle bile yalnızca hafif hafif dokunarak siliyoruz. Hafif hafif dokunarak, hanımlar! Mendilin nerede?”

Agatha umutsuzca çantasının içindeki mendili aradı.

“Mendiliniz yok mu Agatha Woosmoss? Siz nasıl bir seçkin genç hanımsınız?”

“Özür dilerim, Matmazel Geraldine.”

Matmazel Geraldine sınıfa döndü. “Hanımlar, yedek mendilimizi nerede saklarız.”

Herkes hep bir ağızdan, “Göğüs kısmımızda,” diye bağırdı.

Matmazel Geraldine gülümsedi. Kırmızı buklelerini savurdu ve bunu onarcasına elbisesinin göğüs kısmını öne çıkardı.

Sophronia, Dimity’ye, “Matmazel Geraldine kendi göğüs kısmında bir pamuk fabrikası bile saklayabilir,” diye fısıldadı.

Dimity gülmemek için kendini zor tuttu.

Matmazel Geraldine devam etti. “Hanımlar, gösterin!”

Kızlar buna uyarak elbiselerinin göğüs kısımlarına ulaştılar ve iyi kalite muslinden kare kumaş parçaları çıkardılar. On üç ya da on dört yaşında oldukları için birçoğunun mendillerini saklayacak kadar büyük göğüsleri yoktu. Monique dışında. Sidheag tam bir fasulye sıırıydı. Sophronia’ninkiler fena sayılmazdı. Preshea’ninkiler elbette her zamanki gibi mükemmeldi. Dimity, ufak tefek olan Preshea’nın elbisesinin içine destek koyduğunu düşünüyordu. “Bilirsin işte, biberiye dolu keseler koyuyor.” Dimity kendi durumunu “ağlanacak kadar basit” olarak tanımlıyordu.

Sidheag, Matmazel Geraldine’in talimatlarını yerine getirirken zorlanıyordu.

“Bayan Kingair, sizin mendiliniz nerede?”

“Ah, lanet olsun. Buraya koymuştum ama korsemden içeri düşmüş olmalı.”

Matmazel Geraldine yelpazeyle kendini yelledi. “Bayan Kingair, detaylara girmeye gerek yok. Seçkin bir hanımefendi böyle bir şeyi yüksek sesle dile getirmez.”

“Ne? Ben ne dedim ki?” Sidheag’ın kafası oldukça karışmıştı.

Sophronia, “Korse,” diye fısıldadı.

“Bayan Temminnick! Bir de sizinle uğraşmayalım.”

“Üzgünüm, hanımefendi.” Sophronia mükemmel bir reverans yaptı. Bu Matmazel Geraldine’i yatıştırmıştı.

Monique, “Korsenin üzerinde durması için yeterince göğsü yok, hanımefendi,” dedi.

“Sessiz olun, Bayan Pelouse. Başka bir hanımefendinin sahip olduklarıyla ilgili toplum içinde konuşmayız,” dedi. Bayan Kingair, “bu sabah korsenizi bağladıktan önce mi sonra mı koydunuz?”

Sidheag, “Önce. Öteki türlü unutuyorum,” diye hemen cevap verdi.

“Onu sonra koymalısınız. Bu sayede üzerinizde yok olmayacaktır. Bayan Temminnick, Bayan Woosmoss’a kendi yedek mendilinizi verebilir misiniz? En azından bir mendili olsun. Şimdi hanımlar, nerede kalmıştık? Ah evet, *quadrille*.”

Agatha, Dimity ve Sidheag ile bir küme olmuştu. Sophronia partneri olmak için öne atıldı ve ona mendili verdi. Agatha mendili korsesinin içine koydu ve “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Hanımlar, *Le Pantalon* ile başlıyoruz. Bir, iki, üç, dört. Bir adım ileri, partnerinize selam verin. Hayır Bayan Buss, siz erkek rolünü oynuyorsunuz, unutmayın. Eğilin.” Matmazel Geraldine, Monique, Preshea ve şapka takılmış bir sopadan oluşan diğer grupta dördüncü kişiyi oynuyordu. Gruptakiler, Matmazel Geraldine’e fark ettirmeden notları öne arkaya iletmekte daha çok zorlanıyorlardı. Sopa da elbette duruma hiç yardımcı olmuyordu.

“Ne oldu Agatha?” Kendini iyi hissetmiyor musun?” Sophronia, dans arasında mola verince sordu.

“Seni ilgilendirecek bir şey değil.”

“Tahmin edeyim. Monique mi?” Konuştukları sırada Sophronia Dimity’ye küçük bir parça kâğıt ulaştırdı. Kâğıt boştu, yalnızca teknik üzerine çalışıyorlardı.

Sidheag, “Onu gördüm,” dedi.

Dimity fısıldadı. “Belki de not iletme *L’été* sırasında daha iyi yapılıyordur.”

Agatha, Sophronia’nın sorusunu cevapladı. “O bir şeytan.”

“Sana ne dedi?”

“Önemli bir şey değil.” Agatha’nın yüzü kızardı. “Hem seni ilgilendirmez.” Söyleme biçiminden Sophronia’yı suçladığı anlaşılıyordu.

Le Pantolon’dan *L’été*’ye geçtiler. Dimity’nin öngördüğü gibi notları iletmek biraz daha kolaylaşmıştı ama Agatha sürekli kendininkileri düşürüyordu. Her düşürdüğünde, kâğıt parçasını bulmak için eteklerinin altına bakarken herkesin dans düzenini durdurması gerekti. Bu işi kesinlikle gizli yapamıyordu. Herkes, Agatha çizmesinin bağlarını bağlıyormuş da onu bekliyorlarmış gibi yaptı.

Bir saatin sonunda, Matmazel Geraldine dikkatlerini çekmek için ellerini çırpı. “Bu oldukça yeterliydi hanımlar ama daha fazlası değildi. Bu akşam *quadrille*’in ilk iki bölümünü çalışacaksınız. Bir sonra dersimizde *La Poule*’a devam edeceğiz, o yüzden *Le Pantolon*’u ezberlemeniz gerekiyor.”

Sophronia, sınavtan ayrılırken, “Sence aksanı Fransız benziyor mu?” diye sordu Dimity’ye.

Dimity bir kaşını kaldırdı. “Sophronia, sen Matmazel Geraldine’in Fransız olmayabileceğini mi söylüyorsun. Bu şoke edici bir iddia.”

“Bayan Linette’in bir hanımefendi olmayabileceğinden daha mı şok edici?”

“Ah, haydi ama. Onun bir hanımefendi olmadığından emin olamazsın. En nihayetinde Sidheag de bir hanımefendi ve muhtemelen kimse bunu tahmin edemez.”

Dimity kıvrık saçlarını savurdu ve küstah bir gülümsemeyle omzunun üzerinde Sidheag’e baktı. “Ah, sakın alınmış gibi gö-

rünmeye çalışma. Ben seni çözdüm. Bu senin için bir iltifat. Sen bir hanımefendi olmak istemiyorsun, tek sorunun bu.”

Sidheag bir kurtadam olabileceksen, kimsesin bir hanımefendi olmak istemeyeceği konusunda bir şeyler mırıldandı. Herkes bunu kibarca duymazdan geldi. Bu çok saçma bir fikirdi. Kızların kurtadam olamayacağını herkes bilirdi.

Agatha'ya ne olduğunu Dimity çözmüştü. Dimity, prototiplere, dünya hâkimiyetine ya da bir sonraki günün çay kurabiyelerine ilişkin bir şeyler keşfetme konusunda o kadar iyi olmayabilirdi ama dedikodu konusunda iyi bir kulağı olduğu kesindi.

“Monique’in bu öğleden sonra koridorda köşeye sıkıştırdığını biliyor muydun? Anlaşılan kızcağıza onun kilosunda birinin bu okula nasıl alındığını merak ettiğini ve kış tatilinden sonra muhtemelen okula geri çağırılmayacağını söylemiş. Agatha’nın ailesi nesillerdir casusluk yapıyor. Agatha’ya senin onun yerini alacağını söylemiş. En iyimiz sen olduğun için.”

“Ah, demek bu yüzden Agatha bana kızgındı. Ama bu doğru değil, değil mi?” Normal görgü okullarında genel kural olarak, okulda ne kadar çok öğrenci olursa o kadar iyiydi. Ama burada durum değişikti. Sophronia, *Belki de gemideki maksimum yolcu sayısına ilişkin kısıtlamalara uymaya çalışıyorlardır*, diye düşündü.

Dimity altdudağını ısırdı. “Bu mümkün. Onun yerini alacağından değil ama Agatha gelecek seneye kalamayabilir. Kaba olmak istemem ama onun durumu pek iyi değil. Belki de gerçek bir görgü okulunda daha başarılı olur ama orada bile... Yani, onu görüyorsun, değil mi? Sorun yalnızca görünüşü değil,

kendine güvensizliği.” Dimity sempatiyle başını salladı. “Keşke duruşunu düzeltebilse.”

Kapı aralığından ufak bir çığlık duyduklarında Agatha’nın yuvarlak, üzgün suratını gördüler. Kız koşarak uzaklaştı.

Dimity, Sophronia’ya dehşet içinde, “Kapıyı kapadığını sanmıştım!” dedi.

“Ben de öyle sanmıştım. Belki de düşündüğün kadar kötü bir casus değildir.”

Dimity, üzölmüşe benziyordu. Birçok olumsuz özelliğı olabilirdi ama asla kötü kalpli biri değildi. “Sence arkasından gitmeli miyim?”

Sophronia içini çekti. “Belki ikimiz de gitmeliyiz.”

Agatha’nın kapısını çaldılar. Kapıyı asık suratlı bir Sidheag açtı. Yani, suratı normalden de asıktı. “Agatha sizinle konuşmak istemiyor,” dedi.

Dimity bir umutla, “Özür dilemeye geldik,” dedi.

Sidheag, “Bunun için biraz geç kaldınız,” dedi ve kollarını kemikli göğsünde kavuşturarak onlara dik dik baktı.

“Ah, bize böyle davranma Sidheag Maccon. Olmaya çalıştığınız kadar kötü biri olmadığını biliyoruz.” Sophronia uzun boylu kızı iteleyerek içeri girdi. Dimity de onu takip etti ve kapıyı arkalarından sıkıca kapadı.

Agatha ve Sidheag’in odaları Sophronia ve Dimity’nin odasıyla aynı yapıdaydı ve aynı şekilde döşenmişti. Yani oldukça küçüktü ve iki tane yatak, iki tane gardırop ve lavabosu olan bir tuvalet masası dışında başka bir şey yoktu. Ancak bu odada Dimity’nin dokunuşu da yoktu elbette. Dimity, kendi odalarında

her şeyin üstünü parlak renkli ipek kumaşlarla kaplamıştı ve üzerlerine parıltılı cam broşlar ilıştirmişti. Sophronia bunu pek umursamamıştı ama yine de odalarının bir opera sanatçısının özel odasına benzediğini düşünüyordu.

Dimity, Agatha'nın kafasını yastığına gömmüş halde yüzüstü ve kambur bir şekilde yattığı yatağın başına geldi. "Üzgünüm Agatha, öyle şeyler söylememeliydim."

Agatha kıpırdamadı.

Sophronia yanlarına geldi ve "Sana yardım etmemize izin vermek istemez misin? En azından biraz. Bak, Sidheag'e yardım etmeye çalışıyoruz."

Sidheag alay edercesine güldü.

"Gerçekten ediyoruz. O bize daha erkeksi konularda yardım ediyor, biz de ona nasıl bir kız olunacağı gibi konularda rehberlik yapıyoruz."

Sidheag tekrar güldü.

Sophronia ona bir bakış attı. "Evet, sana yardım ediyoruz. Ama sen de hiç yardımcı olmuyorsun."

Dimity, Agatha'nın sırtını okşadı. "Seninle birlikte de çalışabiliriz."

Agatha burnunu çekip döndü. Matmazel Geraldine'in de dediğı gibi gerçekten çok kızarmıştı. Titrek titrek, "Ama ben size karşılığında ne vereceğim?"

Sophronia ve Dimity cevap olarak ona sarıldılar.

Sophronia en sonunda, "Sen matematikte ve ev idaresi hesapları yapmada başarılısın. Geçen gün Rahibe Mattie'nin seni

övdüğünü duydum. Hem belki bize biraz yumuşak huylu olmayı öğretebilirsin. Bu konuda da oldukça iyisin.”

Dimity, Sophronia’yı destekledi, “Evet, mesela ben çok konuşuyorum, Sophronia da fazla gözü pek.”

“Çok nazıksın Dimity.” Sophronia kaşlarını kaldırdı.

Dimity, “Ve elbette, Sidheag tam anlamıyla umutsuz,” diye ekledi.

“Teşekkürler, Dimity.”

“Ama doğrusu bu.” Dimity insafsızdı.

Agatha gözleri yaşlı halde gülmeye başladı. “Bak yine çok konuşuyorsun, değil mi Dimity?”

Sophronia, “İşte aradığımız ruh bu,” dedi.

DERS 15

KAYITLARI DOĞRU TUTMAK VE ONLARI ÇALMAK

Üç kişilik özel çalışma grupları dört kişiye çıkmıştı. Agatha, Sophronia ve Sidheag'ın zaman zaman gizlice kazan daire-sine gittiğini görüyordu. Ama ağzını sıkı tutma konusunda çok başarılıydı. Ama özel grupları, Monique'in davranış-larını değiştirememişti. O haftanın sonrasında, Dimity'nin Lord Dingleproops'la tek başına ve yanlarında bir gözetmen olmadan özel olarak buluştuğuna dair bir dedikodu yayıldı.

Dimity çok mutsuzdu. "Asla! Ben iyi bir kıyım. Böyle olmam annemi hayal kırıklığına uğratsa da. Lord Dingleproops'la yanımızda her zaman birileri vardı. Hem, benden o şekilde hoşlandığını da düşünmüyorum."

Sophronia odanın içinde dolanmaya başladı. "Bu dediko-duyu Monique başlattı. Buna eminim. O kıyla ilgili bir şeyler yapmamız lazım."

“Hiçbirimiz gizli bir şekilde onun itibarını zedelemek için hazır değiliz. Monique bizden dört yıl daha fazla eğitim aldı. O doğuştan casus olmayabilir ama gerçekten doğuştan baş belası.” Dimity dudağını ısırды. Hâlâ canı sıkkındı.

“O doğuştan hıyar!” Sidheag, Dimity’e ısınmaya başlamıştı. Dimity böyleydi işte, zamanla insanın içine işliyordu.

Dimity, “Sidheag, düzgün konuş lütfen,” diye nefesini tuttu. Daha sonra Sophronia’ya dönerek, “Ne öneriyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama iyi bir plan yapmamız lazım. Yakalanmayacağım ya da gammazlanmayacağım bir plan.”

Sidheag’ın yatağında oturan Dimity sırtüstü yatıp tavanı izlemeye başladı. “Yani bizim yakalanmayacağımız bir plandan bahsediyorsun, değil mi?”

“Biz mi?”

“Sana yardım edeceğim,” dedi Dimity.

“Ben de,” diye ısrar etti Sidheag.

“Ben de ama muhtemelen elimden çok bir şey gelmeyecek,” dedi Agatha.

Dimity, “Bumbersnoot da var elbette. O da yardım eder,” diye ekledi.

“Öyle mi? Bumbersnoot’un Monique’le ne gibi bir derdi var ki?”

Dimity bunu ciddiyetle düşündü. “Bilmiyorum ama sanırım bir derdi var. Ah, Monique onu bir kere göçertmişti. Öyle değil mi, Snooty’ciğim?”

Sophronia derin bir nefes aldı. “Prototipin peşinden gidebiliriz. Bu herkese gününü gösterir. Bu sayede Monique de prototipi patronuna verememiş olur. Patronu her kimse.”

Şu ana kadar gizli incelemelerde yer almamış olan Sidheag ve Agatha, Sophronia'nın ne söylediğini anlamakta zorlanıyorlarmış gibi görünüyordı.

Sidheag, "O zaman plan nedir?" diye sordu.

"Bunu sevmeyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü planda bir balo var."

Bu fikir karşısında Sidheag ve Agatha'nın renkleri attı.

"Ben bir baloya hazır değilim," dedi Sidheag. Yüzünde pek de ona has olmayan bir panik vardı.

"Ah, balo!" Dimity ellerini çırpıtı.

"Eve döndüğüm akşam bir balo var. Üçünüzün beni ziyarete gelmesi için de iyi bir bahane olur. Eve mektup yazıp soramam ama evi ve bahçeyi aramak için mükemmel bir fırsat olur. Balo nedeniyle Frowbitcher ve diğer mekaniklerin dikkati dağılmış olacak nasılsa."

"Ama o tarih kış tatilinin başlangıcı. Prototipi bulduk diyelim, doğru ellere nasıl ulaştıracamız?" Dimity bilmek istiyordu.

"Bu planın diğer tarafı. Biri okula benim öğrenci olarak alınmamı söyledi. Beni Bayan Linette'e kimin raporladığını öğrenmemiz gerekiyor. O kişinin kim olduğunu bulmalıyız ve prototipi vermeliyiz."

"Bu kişinin kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Sophronia tekrar sırtıttı. "Hayır ama..."

Dimity, "O bakışı biliyorum. Bu bir şeyler araştırmaya gitmek için ortadan kaybolmadan önceki bakışı," dedi.

"Ama?" diye sordu Sidheag.

“Ya da, okul kayıtlarına bakabiliriz.”

“Sophronia bu berbat bir fikir!” Dimity itiraz etti.

Sidheag, “Sen delisin,” diye ekledi.

Agatha yalnızca şaşkın şakın bakıyordu.

“Ah ama kozlar benim elimde.”

“Öyle mi?”

“Ah, evet. Yarın engelleyiciyi ödünç alacağım. Biraz da sabun.”

“Yapabilirim ama çok zamanımı alır. Nasıl yapacağımı öğrenmem yıllarımı aldı. Sanırım ona tatilden önce ihtiyacınız var, değil mi?”

Soap ve Sophronia oturmuş, Sidheag’ın gece mesaisinde, küçük bir kurumlu grubuyla çekişmeli bir barbut oyunu oynamasını izliyorlardı. İki kız biraz kömür almak için gelmişlerdi ve biraz sohbet için biraz da Sidheag’ın barbut oynaması için kaldılar. Sidheag gerçekten ümitsiz bir vakaydı. Sophronia, Soap’ın ona kilitli kapılardan geçme numarasını öğretmesini ummuştı.

Sophronia, somurtkan bir şekilde başını salladı.

Soap, “Neden kilit açmayı öğrenmek istiyorsun ki?” diye sordu.

“Benim evimin etrafındaki, okulla ilişkisi olan ve belki de benim okula alınmama sebep olan casuslarla ilgili bir şeyler bulmam lazım.”

“Kayıt odasına mı girmek istiyorsun?”

“Evet, öyle de özetleyebiliriz.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Soap, seni yukarıda yakalarlarsa ne olur?”

“Bizi her ziyarete geldiğinizde risk altında olmuyor muyuz sanıyorsunuz. Neyse ki çok fazla kurumlu ve çok fazla saklanacak

yer var. Ve bize o küçük pastalarla rüşvet veriyorsunuz. Aksi halde birisi bu küçük ziyaretlerinize bir son verirdi.”

Sophronia yalnızca Soap’a baktı. Soap’ın onun için bu kadar fazla risk alması hoşuna gitmemişti.

Soap ona gülümsedi, yanına yanaştı ve omzuyla hafifçe onu itti. “Korkmanıza gerek yok. Ben kaçabilirim. Hem, bensiz nasıl yapacaksınız ki?”

Sophronia endişesine rağmen hafifçe heyecanlanmıştı. “Ah, pekâlâ! Ama bu epey büyük bir maceraya dönüşüyor.”

Kayıt odasına yapacakları baskını planlamaları bir haftalarını aldı. Vieve, engelleyicisini Sophronia’ya vermeyi çok sorun çıkarmadan kabul etti. Yeni bir icatla uğraşıyordu ve bütün zamanını buna veriyordu. Gece bir kayıt odasına girme fikri bile onun aklını çelemezdi. Ayrıca onlara odanın nerede olduğunu da söylemişti. “Elbette biliyorum. Beni amatör mü sandınız? İcatların kayıtlarını da orada tutuyorlar.” Daha sonra da kimin gidip kimin kalması konusunda bir tartışma yaşandı.

Sophronia, Soap’ın geleceğini kimseye söylememişti. Yalnızca odayı bulduktan sonra içeri girmenin bir yolunu bulduğunu söylemişti.

En heveslileri Dimity’ydi. “Gelmek istiyorum! Hiç heyecanlı bir geziye çıkmadım.”

“Ya sen geleceksin, ya da Sidheag gelecek. Sayıyı sınırlamamız lazım.” Agatha pek ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Dimity, rica dolu gözlerle Sidheag’e baktı. Sidheag, beklenmeyen bir şekilde omuzlarını silkti.

Dimity bunu olumlu bir cevap olarak aldı ve heyecanla ellerini çırpı.

“Parıltılı şeyler giymemen lazım, biliyorsun değil mi? Amacımız fark edilmemek.”

Dimity gönülsüzce tüm takılarını çıkardı ve en koyu elbisesi olan mavi elbiseyi giydi.

“Oldu mu?”

“Çok güzel oldu.”

Soap, sözleşildiği gibi onları Rahibe Mattie’nin boş sınıfının dışındaki güvertede bekliyordu ve saksıdaki bitkileri inceliyordu. Uzun bir yüksükotu bitkisinin arkasından gün ışığına çıktı. Sophronia yüksükotunun yüksek dozunun bir zehir olarak kullanıldığını, ufak dozlarda da nefes almayı zorlaştırdığını hatırladı.

“İyi akşamlar, hanımlar.”

“İyi akşamlar Soap. Hazır mısınız?” Normalden daha temiz görünüyordu ve kıyafetleri üzerine tam oturmuştu. Sophronia, “Benim için en iyi pazar giysilerini giymiş,” diye düşündü. Çok mutlu olmuştu.

“Elbette. Engelleyici sizde değil mi?”

“Evet, ben de.” Sophronia ona bileğini gösterdi.

Dimity sessizdi ama Soap’ı görünce şaşkınlıktan ağzı beş karış açıldı.

“Dimity, bu Soap. Ama gerçek adı Phineas B. Crow.”

Soap o muhteşem gülümsemesiyle şapkasını çıkardı ve hâlâ şaşkınlık içinde donup kalmış vaziyette duran Dimity’ye selam verdi. “Nasılsınız, küçük hanım?”

“Bu da Dimity Plumleigh-Teignmott.”

Dimity reverans yaptı. Sesi heyecandan, olması gerektiğinden daha yüksek çıktı. “Nasılsınız, Bay Soap?”

“Bana yalnızca Soap diyebilirsiniz.”

Dimity gözleri fal taşı gibi açık halde ona baktı. “Ahırımızda tıpkı senin gibi biri çalışıyordu. Yani, zenci biriydi. Belki onu tanıyorsundur. Adı Jim’di ve...”

Sophronia, Dimity’nin daha fazla pot kırmasını engellemek için, “Sohbetinizi bölmek istemem ama harekete geçmemiz lazım,” dedi.

Üçü döndüler ve öğretmenlerin bölümüne doğru ağır ağır ilerlemeye başladılar. Engelleyiciyi kullanarak mekanikleri aşarken biraz duraksadılar, sonra da yollarına devam ettiler.

Neyse ki kayıt odası tam Vieve’in söylediği yerdeydi; geminin ön kısmının üst katında.

Aslında buraya daha kolay ulaşabilirlerdi. Dimity pek iyi tırmanamıyordu ve sağa sola yalpalayarak yere uzaklıkları ve aradaki boşluklar yüzünden küçük çığlıklar atıyordu. En sonunda, Profesör Lefoux’nun balkonundan, dış gövdenin etrafında bir sarmal yapan kırık dökük bir merdivenden çıktılar ve bir dolap kapağına benzer küçük bir kapıya ulaştılar.

Tam üstlerinde gıcırdayan güverte vardı. Burası Sophronia’nın ilk gününde çıktığı ve Bumpersnoot’u bulduğu yerd. Altta öğretmenlerin özel odalarının bulunduğu kısım vardı. Onun altında da dev kazan dairesi vardı. Ön kısım, önemli olan her şeyi içeriyordu. Tavan arası ise Sophronia’nın ziyaret etmediği tek yerd. Bu yüzden meraktan çatlayacaktı.

Dimity onlara seslerini alçaltmaları için işaret yaptı. “Profesör Braithwope’u unuttunuz mu? O hâlâ ayakta ve bizden yalnızca iki kat aşağıda. Ayrıca vampirlerin duyma yetisi çok gelişmiştir.”

Keşke bunu ciyاكلarken düşünseydi, diye düşündü Sophronia.

Sessizce devam ettiler. Kat çok basıktı. Sophronia üçünün arasında en ufak olanı olmasına rağmen o bile sıkışmıştı. Etrafta gaz lambaları yoktu ve yollarını karanlıkta bulmaları gerekiyordu.

Sonunda odayı buldular. Kapıda büyük altın harflerle ARŞİV KÜTÜPHANESİ - ÖNEMLİ ARŞİVLER İÇERİR yazıyordu.

Kapının dışında bir asker robot vardı. Onların yaklaştığını gördü ve pır pır ederek canlandı, kafasının altından duman çıkardı ve alarm çalmaya başladı. Sophronia engelleyiciye ulaşmadan, mekanik silaha benzeyen kolunu kaldırdı ve onlara ateş etti.

Soap içgüdüsel olarak eğildi. Sophronia ve Dimity kaçtılar.

Kendilerini işkembeye benzeyen, sünger gibi yapış yapış ama oldukça güçlü bir maddeden yapılma bir ağla kaplı halde buldular. Mekanik tehditkâr bir biçimde tıslayarak onlara yaklaştı.

Ağa düşmüş sineğe döndüm, diye düşündü Sophronia. Bu hiç hoş değildi. Sophronia engelleyiciyi kullanmak için kolunu kaldıramıyordu, çünkü ağ kolunu sıkıştırmıştı. “Dimity, dikiş makasına ulaşabilecek misin?”

Dimity, “Hareket edemiyorum,” diye ciyاكلadı. Daha sonra da ağzına giren yapışkan ağ parçasını üfleyerek attı.

“Soap?” Sophronia, işçinin ne durumda olduğunu görmeye çalıştı.

“Sizden daha iyi durumdayım. Ama biraz utanç verici bir durum.”

Sophronia aşıya baktı. Saldırıdan kaçıp yere eğildiğinde, Sophronia'nın etekliği Soap'ı korumuştı. Soap'ın vücudunun yalnızca bir tarafı ağıla yere yapışmıştı. Diğer tarafı Sophronia'nın etekliğinin altında kalmıştı.

Mekanik yanlarına gelmişti. Muhtemelen davetsiz misafirleri yakalaması talimatı verilmişti ama üç tane yakaladığı için kafası karışmıştı. Afallamış halde pır pır sesleri çıkarıyor ve sanki doğru hareketin ne olacağına karar vermek için protokollerini inceler gibi ray üzerinde sağa sola sallanıyordu.

Sophronia, Soap'a, "Dikiş makasın var mı?" diye sordu.

"Hayır ama bıçağım var," dedi.

"Ona ulaşip kolumdaki ipi kesebilir misin?"

Soap eğilip büküldü ve boşta kalan kolunu hareket ettirince Sophronia'nın eteklerini havalandırdı. Dimity, bu küçük düşürücü durum karşısında ufak bir çığlık attı. Soap görevi tamamlamayı başardı. Sophronia'nın kolunu kaldırıp mekaniğe yöneltebilmesi için ağı kesti. Ama bu sefer de iplikler bıçağına yapışmıştı.

Asker mekanik bir karara varmış gibiydi. Geri eğildi, diğer kolunu kaldırdı ve bu kol da duman püskürttü.

Dimity, "Bizi canlı canlı yakacak!" diye çığlık attı.

Robot daha fazla ilerleyemeden, Sophronia onu engelleyicinin görünmez patlamasıyla durdurdu. Mekanik dondu ama hâlâ kendilerini ağdan kurtarmaları gerekiyordu. Soap bıçağıyla ağı kesmeye devam etti. Bir yandan da Sophronia'nın eteğinin ucuyla bıçağını temizliyordu. Sophronia boşta kalan eliyle el çantasına ulaşmayı başardı ve dikiş makasını çıkardı. Dimity de kendi makasına ulaşana kadar onun etrafındaki ağı kesti.

“Bu şey çok yapışkan. Bir gıda maddesi olduğuna eminim. Çiğ gıda maddeleriyle uğraşmak zorunda mıyız? Elbisem tamamen mahvoldu ve silmek çok da işe yaramayacak.” Dimity hiç memnun olmamıştı.

Sophronia iki parmağının arasındaki ağın yapışkanlığını inceledi. Acaba yağ işe yarar mıydı? Çantasında gül kokulu bir parfüm yağı buldu. Elinden geldiği kadar makasını sildi ve daha sonra bıçak kısmını yağladı. Çok işe yaramıştı.

“Şuna bakar mısınız?” Soap etkilenmişti. Sophronia şişeyi ona verdi. O da ceketini yağlayıp şişeyi Dimity’ye uzattı. Bundan sonra her şey çok daha hızlı gitmişti. Ama hepsi gül kokuyordu.

Kendilerini ağdan kurtarmaya çalışırken, Sophronia mekaniği engelleyiciyle durdurmuştu. En sonunda yapışkan maddeden kurtulduktan sonra ağır asker mekaniği yollarından kaldıramadılar. Mekanik bir şekilde kendi kendini kilitlemişti.

Soap engelleyici etkisi bitmeden kapının kilidini açmayı başaramıyordu. Bu yüzden Sophronia’nın her altı saniyede bir mekaniği etkisiz kılması gerekiyordu. Soap da bu sayede özenle ve sabırla kilidi açmaya uğraşıyordu.

Sophronia engelleyicinin söneceğinden ya da etkisinin azalacağından korkmuştu. Vieve engelleyicinin tam olarak nasıl çalıştığını anlatmamıştı ve Sophronia da engelleyicinin sonsuza kadar çalışacağına inanamamıştı ama pek duracağına benzemiyordu.

En sonunda Soap kapıyı açtı. Mekanği son bir kez daha durdurduktan sonra mekanik yeniden uyanmadan küçük kapıdan geçtiler. Kapıyı arkalarından sıkıca kapadılar.

Ancak burada da başka bir sorun onları bekliyordu.

Kayıt odası küçük bir fabrika ya da pamuk fabrikasına benziyordu. Makineler, aktarıcılar ve döner kayışlar duvar boyunca sıralanmış, odanın köşelerini doldurmuştu.

Sophronia, “Yukarı bakın,” diye tısladı.

Dimity ve Soap yukarı baktı.

Tepelerinden kayıtlar sallanıyordu. Tavana monte edilmiş aktarıcılara tutturulmuştu. Mekanik raylarının ters sallanan halleri gibilerdi. Kayıtlar ipte sallanan çamaşırlar gibi duruyorlardı. Uzanmak için çok yüksekteydiler ve hangi kaydın nerede olduğunu bilmenin imkânı yoktu. Belki yüzlerce, binlerce kayıt vardı. Kâbus gibiydi.

Sophronia, umutsuzca etrafa bakarak, “Aradığımız kaydı bulmanın bir yolu olmalı,” dedi.

Odada üç tane masa vardı. Masaların yanında birer sandalye, üzerlerinde gaz lambası ve not defterleri vardı. Hepsinde de üstünde bir kol olan büyük bir pirinç düğme bulunuyordu. Topuzun bulunduğu altlık, masanın büyük bir kısmını kaplıyordu ve hemen yanında üzerinde yazıları olan yuvarlak bir parşömen kâğıt vardı.

Soap masalardan birine gitti. Sophronia diğerine, Dimity de üçüncüsüne gitti. Hepsi gaz lambasına eğilerek parşömenin üzerindeki yazıyı okudular.

Sophronia, “Hiçbir şeye dokunmayın, hâlâ üstümüz yapış yapış,” diye uyardı.

Uyarısına rağmen, bir kuş tüyü kalem eğilen Dimity’nin göğüs kısmına yapıştı. Dimity bunu fark etmedi. “Benimkinde yer adları var.” Kafasını eğerek çemberi okudu. “Şehirler, ülkeler, bir kaç bölge ve hatta bazı mıntıkalar. İşte Londra. İşte Devonshire.”

Sophronia kendininkine baktı. “Benimkinde beceriler var gibi görünüyor. Bıçak, baştan çıkarma, silahlı şemsiye, flört. Seninkinde ne var Soap?”

Soap kafası öne eğik bir biçimde, kâğıda bile bakmadan masanın başında duruyordu.

Çok zamanları yoktu. “Ne yazıyor Soap?”

Soap onlara baktı. Çok utanmıştı. “Üzgünün hanımefendi, söyleyemem.”

“Haydi ama, neden? Korkunç ve bir hanımefendinin yanında söylenmeyecek bir şey mi?” Soap çoğu zaman Sophronia’nın saygınlığı konusunda Sophronia’dan çok daha özeliydi.

Soap yalnızca başını salladı.

Dimity sempatik bir ses tonuyla, “Okuma yazma bilmiyor sunuz değil mi Bay Soap?” diye sordu.

“Hayır hanımefendi. Özür dilerim.” Sesi neredeyse bir fısıltıydı.

Sophronia gözlerini kırptı. *Zavallı Soap. Kitapsız yaşam çok zor olmalı*, diye düşündü. “Ah, peki,” diyerek Soap’ın yanına geldi. “Bu alfabe. Bak, A,B,C ve devamı.”

Soap hafifçe geriye çekildi. Çok utanmış görünüyor. Sophronia daha önce onun kendisine yaptığı gibi hafifçe omzunu itti ve ona gülümsedi. Bu onu daha da utandırmışa benziyordu. “Ah, hanımefendi.”

Dimity, “Ne anlama geliyor acaba?” diye sordu.

Sophronia omuzlarını silkti. “Bunu öğrenmenin tek yolu var.”

Soap’ın masasındaki kolu tuttu ve A harfine doğru çevirdi. Etraflarında bir gürültü koptu ve kayıt odasındaki makineler çalışmaya başladı. Pistonlar ve döner mekanizmalar hızla dönmeye,

gümbürdemeye, sallanmaya ve horuldamaya başlayarak duman çıkardı. Tepelerinde, kayıtlar raylar üzerinde hareket etmeye başladı ve odanın bir ucundan diğer ucuna kayarak dağıldılar ve kümelendiler. Parşömenler havalanarak ve hışırdayarak birbirlerinin yanından vızır vızır geçtiler.

En sonunda büyük bir deste kâğıt Soap ve Sophronia'nın olduğu yere yöneldi ve masanın tepesinde havada durdu.

Soap, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Sophronia başka bir mekanizma ya da düğme bulmak için masanın etrafına baktı.

“Keşke Vieve yanımızda olsaydı,” dedi kaşlarını çatarak. İlk kola tekrar baktı. Birkaç kere vurup çektikten sonra alt kısmındaki yuvarlak pirinç kısma sertçe bastı.

Havadaki kâğıtlar, sert bir gürültüyle masaya düştü.

O ve Soap havadan düşen kâğıt tomarından kıl payı kaçtılar. Kâğıt tomarı hızlı düştü ve masada oturan kişinin ulaşabileceği uzaklıkta bir yerde havada asılı durdu.

Sophronia, kâğıtlardan birini aldı ve yapışkan yapmamaya çalışarak incelemeye başladı. Soap'ın durumunu ve Dimity'nin de uzaktaki masanın başında durmasını dikkate alarak yazıları yüksek sesle okudu.

“Belgenin üstünde ‘Kontes de Andeluquais, Henrietta, kızlık soyadı Kipplewit’ yazıyor.” Bunun altında da hoş bir genç kadının çizimi vardı ve saç rengi, göz rengi, sosyal durumu ve kıyafet tercihleri gibi bilgiler vardı. Bunların altına da farklı yerler ve tarihler vardı. Sophronia'nın tahminine göre bunlar Kontes'in doğum yeriyle başlayıp şu anki Fransa'daki adresiyle

sona eriyordu. Onun altında da Henrietta'nın becerileri yazılmıştı: "Şemsiye manipülasyonu, gizleme amaçlı saç modelleri, balistik bilim, sessiz adımlar, hızlı vals ve sütlaç."

Çok düzgün bir elyazısıyla yazılmış bir sürü sayfa vardı. Sophronia, Soap ve Dimity için özetlemeye çalıştı. "Birçok görevle ilgili raporlar var sanırım. Evet, burada Fransız diplomatik ofislerine gizlice sızdığı yazıyor. Burada da Kont'la evliliğine ilişkin bir rapor var." Sophronia, Dimity'ye baktı. "Yani okul bizim için kimi seçerse onunla mı evleneceğiz?"

Dimity aldırış etmedi. "Mantık çerçevesinde. Sonuçta, bu bir görgü okulu. Okulu bitiren her genç hanım iyi bir evlilik yapar. Ayrıca, yüksek mevkilere başka türlü nasıl sızacağız ki?"

Sophronia itirazlarını başka bir zamana erteledi ve dikkatini elindeki konuya verdi. Henrietta'nın kayıtlarını yerine tutturdu, kolunu pirinç topuna bastırdı ve kayıtlar gerisin geri yukarıya çıktı.

"Hangi masada yer adları vardı?"

Dimity kendininkini işaret etti.

Soap ve Sophronia oraya ilerlediler.

"Evime yakın bir lokasyon bulmamız gerekiyor. Wootton Bassett, Wilshire'a yakın bir yer." Sophronia yer adlarını okumaya başladı. "A-ha, Swindon olur." Kolu tutup çevirdi.

Kayıtlar havalanıp etrafta uçuşmaya başladı. Daha sonra havadaki kâğıtlardan bir tomar meydana geldi ve masanın tepesinde asılı kaldı. Bu seferki tomar daha az sayıda kayıttan oluşuyordu. Toplamda üç sayfa vardı. Sophronia alt kısma bastırdı ve kâğıtlar aşağı indi.

Bu sefer hazırlıklıydılar ve kaçıp çekilmediler.

Sophronia'nın bölgesinden Matmazel Geraldine'in okulunda öğrenim görmüş üç kadının isimlerini okumak çok uzun zaman almadı. Bunlardan biri ölmüştü. İkincisi yalnızca 1847 yılında kısa bir süreliğine orada yaşamıştı. Üçüncüsü ise...

"Bayan Barnaclegoose!" dedi Sophronia.

Dimity, "Sanırım onu tanıyorsun," dedi.

"Evet, tanıyorum."

Soap, "O zaman aradığımızı bulduk, hanımefendi," dedi.

Sophronia annesinin eski dostu ve çay arkadaşı olan Bayan Barnaclegoose'un dosyasının tamamını okumak istiyordu. Bayan Barnaclegoose'un yalnızca her şeye burnunu sokan, başkalarının işine karışan ve değişik bir moda anlayışı olan ve bel ölçüsü git gide büyüyen bir kadın olduğunu sanıyordu. "Lütfen, bekleyin!"

"Küçük hanım, geri dönmemiz gerekiyor. Makineler ölüyü uyandıracak kadar gürültü çıkardı zaten. Vampirin duyma yetisiyle bizi çok rahat duyabileceğini de göz önünden bulundurmamız gerekiyor. Kayıtları eski yerlerine koyup buradan çıkmamız lazım." Soap çok gergin görünüyordu. Sophronia bunun belgelerle bir ilgisi olup olmadığını düşündü.

"Buraya girildiğini saklamamıza gerek yok," dedi.

"Yok mu?" Dimity'nin kafası karışmıştı.

"Yok. Her yer gül yağı kokuyor ve koridor yapışkan ağıla kaplı. Bu suçu başka birinin üzerine atmamız gerekecek. Bunu geri yerine koyacağım ve rastgele bir belge çağıracağım. Bu sayede dikkati başka bir yere çekebiliriz."

Sophronia düğmeye basınca Swindon ile ilgili belgeler tavana yükseldi. Daha sonra diğer masaya gitti ve kolu "çay yaprağı

okuma" becerisine getirdi. Yeni bir kâğıt tomarı masanın üzerine geldi. Sophronia onları geri yukarı yollamak yerine oldukları yerde bıraktı. Gaz lambalarını söndürüp kayıt odasından çıktılar.

Engelleyiciyi kullanarak kafa karışıklığı içinde ileri geri sallanan asker mekaniği etkisiz hale getirdiler ve yanından geçtiler. Gizlice girmeye çalışan birini yakalamak ancak birden kişi sayısının artması ve daha sonra da yok olması mekaniğin protokollerinde bir döngüye sebep olmuştu. Kararsızlık yüzünden paralize olmuştu ve bu yüzden de alarm çalmamıştı. Sophronia, "Şans," diye düşündü. *Bir casus işini şansa mı bırakmalı acaba?*

Gereken yerlerde engelleyiciyi kullanarak geri döndüler ve Bayan Linette'in balkonunda Soap'tan ayrıldılar.

"Yardımanın için çok teşekkür ederiz," dedi Sophronia. Garip bir şekilde fazla resmiydi.

"Her zaman, hanımefendi," dedi Soap. Sophronia'ya yaklaştı, kızın gözünün önüne düşen saç kulağının arkasına attı ve geri dönüp korkuluklardan tırmanmaya başladı ve gözden kayboldu.

Dimity, Sophronia'ya uzun uzun ve şüpheyle baktı.

Sophronia bu bakışı görmezden geldi ve "Arkanı dön, elbiseni çıkarmana yardım edeceğim," dedi.

Dimity heyecanla bağırdı. "Ama dışarıdayız! Üstelik gece vakti ve balkondayız!"

"Evet ama bazen, gül yağı koktuğumuz ve yapışkan bir maddeyle kaplı olduğumuz için öğretmenler tarafından yakalanmanın eşliğindeyken saygınlığımızdan ödün vermeliyiz! Lütfen, Dimity."

Birbirlerine elbiselerini çıkarmada yardım ettiler. Dimity kendininkini üzgünce gemiden aşağı attı. "O mavi elbiseyi çok seviyordum."

“Dua edelim de Kaptan Niall onları bulmasın.” Sophronia da kendininkini özen göstermeden aşağıya fırlattı. Modaya uygun giyinmeyi öğrenmesi gerektiğini anlamıştı ama bu elbiseleriyle duygusal bir bağ kuracağı anlamına gelmiyordu. “Sabah mutfaktan biraz sirke çalacağım. İç çamaşırlarımızı sirkeyle yıkayabiliriz. Kokuyu çıkarır.” Dudağını ısırarak düşündü. “Makaslarımızı temizlemek için de süet parçası.”

Dimity, sirkeyi duyunca fena oldu. “Gül gibi kokmak buraya kadarmış,” dedi.

HANEYE TECAVÜZ, HIRSIZLIK VE GÜZEL BİR KAHVALTI

Bayan Linette kayıt odasına gizlice girildiğini muhtemelen fark etmişti ama kahvaltıda bunun duyurusu yapılmadı. Anlaşılan, Matmazel Geraldine'in bunu bilmesi istenmiyordu. Matmazel Geraldine bir kayıt odası olduğunu bile bilmiyor olabilirdi. Ama yemek sırasında, Monique'in entrikalarını bile gölgede bırakacak bir kasvet hâkimdi.

Tüm bunlara rağmen, Monique kahvaltı sonrası Bayan Linette'in dersine giderken koridorda Sophronia'yı köşeye sıkıştırmayı başardı.

"Sanırım ablanın yakın bir zamanda sosyeteye takdim balosu olacak. Ailenin baloyu Londra sezonunda yapmayacak olması çok yazık. Ya ablanın sosyeteye takdim edilmesi konusunda acele etmeniz gereken bir durum mu var?"

Sophronia dudak büktü. "En azından Petunia sosyeteye takdim ediliyor. Sanırım sen edilmedim. Ve neredeyse on sekiz yaşındasın. Çok yazık."

"Ah, benim için üzülme. Annem benim için okulu bitirir bitirmez gerçekleştireceğimiz mükemmel bir balo planladı. Aile servetimizi de büyük bir kız kardeşin balosu için tüketmiş olmayacak."

"Neden bundan bahsediyoruz?"

"Ah, söylemeyi unuttum mu? Ben davetliyim."

"Ne?"

"Evet. Okula geldikten hemen sonra babacığma mektup yazmıştım. Babamın çevresi çok geniştir."

Sophronia, "Mektubunu gemiden nasıl yollamayı başardı ki? Onun engellendiğini düşünüyordum. Bir şeyi kaçırdım. Neyi kaçırdım acaba? diye düşündü.

"Sen nasıl?.." diye cümleye başladı ama sonra hatırladı. Monique'in arkadaşı.

Elbette! Ona yardım eden bir öğretmen, ya da ona benzer biri var! Mesajı Monique'in adında erkeklerin okulundan yollamış olmalı. Belki bundan faydalanabilirim. Onu takip edebilirim.

"Çok ilginç bir etkinlik olacak," dedi sinsice. "Hem de çok."

Monique'in yüzü ciddileşti. "Benim işime burnunu mu sokuyorsun, küçük kız? Yerde olsam seni ilgilendirmeyen işlere karışmazdım."

"Burada öğrendiğimiz tam olarak bu değil mi?"

Monique, Sophronia'ya yaklaştı ve Sophronia boğazında bir iğne hissetti. Monique, kabarık elbise kollarının ve başlık kurdelelerinin altından keskin bir saç iğnesini Sophronia'nın boğazına bastırdı. "Her an kazalar olabilir."

Sophronia pek gözü korkacak biri değildi. Kendini kızıdan kurtardı. “Ortaya yeni şeyler de çıkabilir,” diye tısladı ve Bayan Linette’in sınıfına doğru hızla ilerlemeye başladı. Monique de onu takip etti. Artık ailesi için kaygılanmıyordu. Monique prototipi nereye sakladığını kimseye söylemezdi. *Prototipi kendisi almak istiyor. Tüm operasyonun kontrolünü eline almak istiyor. Onun yerinde olsam ben de bunu isterdim,* diye düşündü.

Diğer kızlar çoktan sınıftaki yerlerini almışlardı. Sophronia hepsinin eylül ayındaki hallerinden çok daha iyi göründüklerini düşündü. Dimity lülelerini kontrol altına almıştı. Preshea artık o kadar somurtkan değildi ve Agatha güzel bir dantel yaka takmıştı. Sidheag bile duruşunu düzeltmişti. Sophronia kendi görünüşünden nelerin değiştiğini merak etti.

Bayan Linette, Monique’den birkaç dakika sonra sınıfa girdi. Neredeyse kendi sınıfına geç kalmıştı. Elbisesinin fırfırlarından ve ağır makyajından rahatsız gibi görünüyordu. “Hanımlar, dün gece birinin kayıt odasına girerek belgeleri karıştırdığını fark ettik. Herhangi birinizin bu konuyla ilgili bilgisi var mı?”

Kızlar birbirlerine baktılar.

Monique elini kaldırdı. “Sophronia, Dimity, Sidheag ve Agatha son zamanlarda oldukça huzur kaçırıyorlar.”

Bayan Linette mavi gözleriyle Monique’e baktı. “Öyle mi, Bayan Pelouse? Bu konuda elinizde somut bir kanıt var mı?”

“Hayır, Bayan Linette.” Monique koltuğuna tekrar gömüldü.

Bayan Linette, Sophronia’ya döndü. “Siz hanımlar plan mı yapıyordunuz?” Sophronia’nın, grubun elebaşı olarak neden kendisinin seçildiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama bunun

adil olduğunu düşündü. Böyle olaylar genellikle onun başının altından çıkıyordu.

“Onları ablamın balosuna davet ettirmeyi deniyordum. Bu yüzden de eve mektup yollamaya çalışıyordum.”

“Elbette. Ama neden Bayan Buss’u ya da Bayan Pelouse’u değil?”

Sophronia omuzlarını silkti. “Annem herkesi çağırmanın izin vermiyor. Sanki bütün okulu çağıracağım.”

Monique çok ciddi görünüyordu. “Zaten benim bir davetiyem var. Sophronia’nın yardımına ihtiyacım yok.”

Dimity Sophronia’ya kaygılı bir bakış attı.

Sophronia pek etkilenmemişe benziyordu. “Ah, öyle mi? Ablamı tanıdığını bilmiyordum.”

Bayan Linette, “Ben de,” diye araya girdi. “Bayan Pelouse’un sizin evinizi son ziyaretine sahte kılıkla gelmiş olması düşünüldüğünde, bu seferki kıyafetlerini iyi ayarlaması gerekecek. Peki ya siz hanımlar, kariyerinizin bu kadar erken bir döneminde böyle bir baloya hazır mısınız?”

Sidheag omuzlarını silkti. Dimity heyecanla başını salladı. Agatha ise ellerine baktı.

Bayan Linette yüksek sesle iç çekti. “Anlaşılan kayıt odasıyla ilgili bir bilginiz yok.” Bütün dikkatini Sidheag’e vererek sordu: “Farklı bir şey görmediğinize emin misiniz?”

Sidheag hafif bir pişmanlıkla Sophronia’ya baktı ve omuzlarını silkti. Sophronia kaşlarını çatı. *Sidheag neden suçlu hissediyor ki?*

Sophronia, “Kayıt odasından bir şey mi kaybolmuş?” diye sordu.

“Yalnızca kuştüyü bir kalem.” Bayan Linette soruyu bir derse çevirmişti. “Sizce gizlice içeri giren bu kişi neyin peşindeydi?”

Preshea hemen, “Bilgi,” dedi. “Çünkü orası bir kayıt odası.”

“Aynen öyle Bayan Buss. Çok güzel.”

Sophronia, “Fail hâlâ okul sınırları içinde olmalı,” diye ekledi. “Elbette eğer bu kişiler mekanikler fark etmeden girip çıkamıyorsa.”

“Çok iyi, Sophronia.”

“Bu yüzden de öğrencileri sorguluyorsunuz.”

“Bayan Linette.” Dimity doğruldu. “O odada öğrencilerle ilgili kayıtlar mı var?”

Bayan Linette başını salladı.

Sophronia, Dimity’nin konuşmayı nereye yönlendirdiğini fark etmişti. “O zaman fail bilgiye ulaşmak, onu değiştirmek ya da çalmak istedi. Bu menfaat anlamına gelir. Belki de daha üst sınıflardan bir öğrenciydi. İçeri girmek için gerekli becerileri olan ve risk altında bir şeye sahip olan biri.”

Sophronia bu noktada durdu. Şansını daha fazla zorlamak istemiyordu. Monique’e bakmamaya özen gösterdi. Suçu bir başkasına yüklemek klasik bir yanlış yönlendirme tekniği idi ama dikkatle uygulanması gerekiyordu. Hele de bu tekniği öğreten Bayan Linette söz konusuysa.

“Yani Agatha, Sidheag ve Dimity benimle ablamın balosuna gelebilirler mi? Böyle bir sosyal etkinliğe katılmak için yeterli sosyal becerilere sahipler mi?” Sophronia hazır kuşku tohumları ekmişken konuyu değiştirmek istemişti.

“Aileleri izin verirse. Gri sisin içinde saklanmamız sona erece kadar beklemeniz gerekiyor. Şimdi, bugünkü dersimiz duruş üzerine.”

O akşam Monique de Pelouse ve üst sınıftan birkaç kız Bayan Linette, Profesör Lefoux ve Profesör Braithwope tarafından sorguya çekildiler. Hemen, kayıt odasına girenin Monique olduğuna ve okulu bitiremediği için dosyaların üzerine değişiklik yapmayı amaçladığına dair bir söylenti yayıldı.

Dimity odalarına sağ salim geri döndükten sonra, dans dersi için üstünü değiştirirken gururla, “Bu mükemmel bir dedikodu,” dedi. “O gül kokulu parfüm yağını Monique’in odasına sakladın mı?”

Sophronia sıırttı. “Elbette.”

“Birazını geri alabilirsek çok iyi olacak.” Dimity, sirke kokan çamaşırlarını lavaboda yıkamakla meşguldü.

“Sence Monique ablamın partisine kendini davet ettirmeyi nasıl başardı?”

Dimity, “Bağlantılar,” dedi. “Baban bir centilmenler kulübüne üye, değil mi?”

“Bütün babalar üye değil mi zaten?” Sophronia’nın pastırma yağıyla ve dikiş makasıyla işi bitmişti. Fazla yağı Bumbersnoot’a verdi. O da memnun bir şekilde siyah duman çıkardı.

“Monique, buraya vardktan sonra babacığına bir mektup yazmıştır. Annen de o sıska sarışına bir davetiye yollamıştır.”

“Hayır, o mektubu gemiden nasıl yolladığını kastetmiştim.”

“Ah, iyi soru. Sence yardım mı aldı?”

“Evet.”

“Kimden peki?”

“Dimity, işte bu iyi bir soru.” Sophronia çamaşırı sıkmaya yardım etmeye Dimity’nin yanına geldi. Dimity daha önce çamaşır günü görmemişti, hatta çamaşırlarını kendi çitilememişti. O yüzden kumaşı sanki onu onaylamayacak ve suratı ıslak bir tokat atacakmış gibi çekingence tutuyordu.

Sophronia, “Bu iyi bir şey olabilir,” dedi.

“Nasıl? Monique kesinlikle bizden daha iyi giyinecek ve bizden daha çok dans edecek.”

“Bizi prototipi sakladığı yere yönlendirebilir.”

“O zaman balo boyunca onu izlememiz gerekecek.”

“Korkunç bir fikir. Ama biz dört kişiyiz, o ise tek kişi.”

“Ama bizden daha uzun süredir eğitim alıyor.”

Sophronia kendine güvenli bir şekilde konuşmaya çalıştı. “Dün akşam oldukça başarılıydık.”

Dimity başını salladı. “Ama Bayan Linette’in sınıfından Sidheag’in döküleceğini sandım.”

Sophronia başını salladı. “Biliyorum. Hiç onun yapacağı türden bir şey değildi. Sence neden öyle bir şey yaptı?”

Dimity bilmiyorum anlamında başını salladı.

Sophronia kendini yatağına attı. Ya da daha doğru, korsesinin üzerine yattı. Korse bir yere yığılmaya pek izin vermiyordu. Birkaç dakika düşündükten sonra kalktı ve odadan çıkarak Sidheag ve Agatha’nın odasına gitti.

Sidheag orada değildi ama Agatha onu içeri aldı.

“Sophronia?”

“Agatha, pencerenizden dışarı bakabilir miyim?”

“Tabii ki, nasıl istersen.”

Sophronia pencereye doğru gitti. Dışarıyı görmek için Sidheag’ın yatağının üzerine çıkması gerekti. Gemi yolculuklarında kullanılan buharlı vapurlardaki küçük lombozlardandı.

Sert bir ses, “Sophronia, yatağımın üzerinde ne yapıyorsun?” diye soruyordu.

“Tünaydın, Sidheag. Bu pencereden bakınca şu dış balkonu görüyor olmam çok ilginç değil mi?”

“Öyle mi?”

“Dikkatini çekerim, bir balkon. Bu, zaman zaman dolaşmak için kullandığım bir balkon. Tırmanma gezintilerimde bana katıldığından senin de kullandığın bir balkon.”

“Kullanıyor musun?”

“Evet.” Sophronia uzun boylu İskoç kıza kaşlarını çatarak baktı. “Agatha, bizi bir süre yalnız bırakabilir misin?”

“Kavga etmeyeceksiniz, değil mi? Babam anneme bağırmaya başlamadan önce hep böyle der. Lütfen kavga etmeyin. Hepimiz çok iyi anlaşıyorduk.”

Sidheag ciddi bir şekilde, “Agatha!” dedi.

Agatha dışarı çıktı ve kapıyı arkasından hafifçe örttü.

Sophronia, “Burada mutlu olmadığını biliyorum, Sidheag ama senin bir döneke olduğunu düşünmezdim.”

Sidheag rahatsız olmuşa benziyordu. “Durumu reddedeceğini ve konunun kapanacağını düşündüm.”

“Henüz reddetmenin yapılabilecek en iyi şey olduğuna karar verecek kadar eğitim görmemişim.”

“Benim yüzümden başın tehlikeye girdi. Üzgünüm.”

“Üzgün müsün? Tek söyleyeceğin bu mu?”

“Sen de bunun aynısını Monique’e yaptın. Hatta daha kötüsünü çünkü aslında o dediğin şeyi yapmadı.”

“O bunu hak etti.”

“Bu olay olduğunda ben de senin hak ettiğini düşünmüştüm. Biz odalarımızda tıklılı kalırken, sen yasak saatlerde tırmanarak geziyordun.”

“Keşke beni gammazlayan kişinin sen olduğunu daha önce söyleseydin. Belki de Monique düşündüğüm kadar kötü biri değildir.”

“Hayır, öyle.”

Sophronia içini çekti. Aslında Sidheag’e kızgın değildi. Daha çok yeni arkadaşının karakteriyle ilgili kaygı duyuyordu.

Sidheag’in saldırgan ve savunmacı hali, hafif mahcup bir hale dönüştü. Yatağın diğer ucuna oturup Sophronia’ya baktı. Sidheag Dimity gibi değildi. Sevgiyle omzuna yatacak hali yoktu.

“Ben olduğumu bilmeni istemedim. Bu yüzden benden nefret edeceğini düşündüm.”

“O zaman neden yaptın Sidheag?”

“Onlara, bu okula hiç uygun biri olmadığını göstermek istedim. Böyle bir okulun dedikoducuları cezalandırması gerekiyor. Onun yerine hayal kırıklığına uğradılar ve kaydıma bir not eklediler. Gerçekten reddedeceğini sandım. O zaman senin sözüne karşılık benim sözüm olacaktı ve sonucunda hiçbir şey olmayacaktı. Daha sonra seni sevmeye başlayacağımı bilmiyordum.”

“Sonuna kadar dayanamayacaksın, değil mi Sidheag? Yani, yeterince güçlüsün ama...”

“Yeterince umursamıyorum. Evdeki sorunlar beni daha çok kaygılandırıyor.”

“Sürüyle ilgili bir sorun mu var?”

“Evet.” Sidheag daha fazla detay vermek istemiyordu.

“Sanırım ablamın balosuna gelmek istemiyorsun.”

Sidheag biraz fazla bir hevesle başını salladı. “Eve gitmem gerekiyor.”

Tereddütlü bir ses, “Hımm,” dedi. Kapı hafifçe açıldı. Agatha bütün konuşmayı dinlemişti. *Casusluk eğitimi veren bir okulda hayat çok zor olabiliyor*, diye düşündü Sophronia.

“Evet Agatha.” dedi resmi bir şekilde.

“Ben de gelmesem olur mu? Beni çağırdığın için çok teşekkür ederim ama hazır olduğumdan emin değilim. Sidheag de katılmıyorsa...” Umutla sustu.

Sidheag, “Senin ve Dimity’nin durumu kontrol altına alcağından eminim,” dedi. Pozitif olmaya çalışıyordu.

Sophronia pek ikna olmamıştı ama aldıkları eğitimde itiraz etmemeyi öğrenmişlerdi. Matmazel Geraldine onlara, “Bir davet reddedildiğinde ısrar edilmez. Bu reddedilmiş bir âşığın ısrarı kadar kötüdür,” demişti. Sophronia da kibarca veda ederek odadan ayrıldı.

Odaya döndükten sonra Dimity’ye, “Sidheag ve Agatha bizimle Petunia’nın balosuna gelmeyecekler,” dedi.

“Ah, neden?”

“Hazır hissetmiyorlarmış.”

“Tanrım! Güzel elbiseler giyme ve bütün gece dans etme fırsatını nasıl tepersin?”

“Ya da daha net olmak gerekirse, güzel elbiseler giyme ve tüm gece Monique’i takip etme fırsatını.”

Dimity, “O zaman yalnızca ikimiz miyiz?” dedi. “Bu hiç kolay olmayacak.”

Sene sonu, güzel mavi gökyüzünden düşen hava haydutları gibi ansızın gelmişti. Sanki ‘eğlence ve çıkar için mendil manipülasyonları’ konusunu ya da ‘tatil balolarında uygulamak için yelpaze dili’ dersini işledikleri günler dün gibiydi. Ama artık okulun pervaneleri hareketlenmişti ve artık sisin içinde süzülüyorlardı. Güvenli gri limandan ayrıldılar ve hızla Swiffle-on-Exe’ye doğru ilerlemeye başladılar.

Öğretmenler oldukça gergindi. Okul süzülerek alçaldıktan ve üzerini örten buluttan çıkar çıkmaz, ufukta onları takip eden hava gemileri gördüler. Okul, Bunson ve Lacroix’nın Erkek Politeknik Okulu’nun onları bir nebze koruyabileceği düşüncesiyle şehre doğru hızlandı.

Takip eden iki gün boyunca aşağıya mesajlar yollandı ve tahminen Kaptan Niall tarafından en yakın postaneye götürüldü. Sophronia ailesine, oldukça dikkatli bir dille, hava haydutlarına karşı onları uyararak ve Monique’in davetini geri almaları gerektiğini söyleyen resmi bir mektup yazdı. Bu iki konuyu da umursamayacaklarından emindi. Beraberinde Dimity’yi getireceğini de yazdı.

Bunson’ın okulu da Matmazel Geraldine’in okuluyla aynı gün kapanıyordu. Sophronia’nın tahminine göre bunun sebebi ortak bilgi sistemi ve güvenlikti. Hava haydutları şeytani dâhiler yetiştiren bir okulun savunma gücüne dalaşmak istemezdi. Bir araya gelecek olan yüksek mevkilerdeki ebeveynler ve tehdit unsuru

da cabasıydı. Matmazel Geraldine'in Seçkin Genç Bayanlar için Görgü Okulu şehrin üzerinde alçaldı ve demir attı. Bu da bir sürü bağlama halatının aşağıdaki, Bunson'ın okulundan çeyrek kilometre uzaklıktaki ağaçlara bağlanması anlamına geliyordu. Kuşluk vaktiydi, bu yüzden eşyalarını indirmek için Kaptan Niall'dan ve cam platformdan yardım almaları imkânsızdı. Sophronia çok az kişinin ip merdivenlerden haberdar olduğundan şüphelendi. Bu da tahliyenin nasıl saygın bir şekilde yapılacağı konusunda Sophronia'yı düşündürüyordu. *Acaba merdivenleri görebilecek miyim?*

O ve diğer birinci sınıflar yalnızca birkaç gerekli eşyalarını topladılar. Nasılsa evlerinde dolapları elbiselerle doluydu ve bol bol alışveriş yapacaklardı. Diğer öğrencilerle geminin ortasındaki ana güvertelerden birine yöneldiler. Çok geçmeden güverte kikirdeyen kızlarla, kabarık elbiselerle ve değişik süslerle doluydu. Bir de şapka kutuları, çantalar ve koliler vardı. Sophronia ön kısma doğru ilerledi ve okulun aşağıya çok yaklaştığını ve uzun ve otomatik bir merdivenin güvertenin orta kısmından indiğini gördü. Neredeyse korkuluktan düşecek şekilde iki büklüm eğildi ve olayı görmeye çalıştı. Üç kurumunun merdiveni aşağı çekerek indirdiğini gördü ve gizlice onlara el salladı.

İki okulun arasındaki geniş, kahverengi zeminde öğrencileri almaya gelen at arabaları dizilmişti. Bazılarının içinde heyecanla bekleyen ebeveynler de vardı. Ama çoğunda yalnızca bu iş için para alan görevliler bekliyordu. Daha büyük bir kız grubunu en yakındaki tren istasyonuna götürecek olan dört atlı bir araba daha vardı.

Sophronia, savaş alanındaki bir kirpi betimlemesi olan ailesine ait armayı arabaların yan kısmında görebilmek için boynunu uzattı.

Görünürde yoktu, dürbünle baktığında bile. Vieve dürbününü neredeyse tamamen ona vermişti. Engelleyicisini Sophronia'da geri aldığı için, bu küçük haylazın bir telafi hediyesiydi. "Yalnızca emin olmak için," dedi küçük kız. "Engelleyiciye senden daha çok ihtiyacım var. Önümüzdeki iki hafta bu gemide tek başıma tıklı kalacağım. Onun yerine bunu al."

"Bayan Temminnick, o inceliksiz hareketi yapmayın lütfen!" Bayan Linette'in sesi kalabalığın öbür ucundan ulaştı.

Sophronia korkuluktan çekildi. Biraz duman tüttü ve makine tıngırtısı duyuldu. Korkuluk katlandı ve öğrencilerin önünde uzun ve büyük merdiven belirdi.

Bu özellikle birinci sınıftaki kızlar için oldukça riskli bir inişti. İnip kalkan ve yer değiştiren bir merdivende, halı torbalarını dengeli bir şekilde taşımak ve yürümek oldukça zordu. Ama sorun yaşamadan geçmeyi başardılar. Agatha bile.

Sophronia, sağ salim toprağa indikten ve bekleyen arabaların arasında ilerledikten sonra Sophronia kendi arabalarını gördü.

"Buradayım Bayan Sophronia!" Ahırda çalışan yaşlı dostları Roger, çiftliğin midillisi ve yük arabasıyla orada durmuş ona el sallıyordu. Bu çok utanç vericiydi. Seksen kilometreyi bu arabayla mı gideceklerdi? Ya yağmur yağarsa?

Ancak tatlı ve şirin Dimity, küçümseyen bir şey söylemedi. Titrek bir sesle, bu kadar uzun bir yolculuğun üstü açık olan bir yük arabasıyla yapılmasının çok eğlenceli olacağını söyledi.

Roger, "Siz Bayan Dimity misiniz?" diye sordu. "Bayan Pelouse'u da almam söylendi. O da burada mı?"

Sophronia, “Ah, bunu yapmak zorunda mıyız? Roger, onu almayı unuttuğunu söyleyemez misin?” diye umutla sordu.

“Beni işten kovarlar, hanımefendi. Anneniz bana açıkça talimatta bulundu.”

O sırada Monique arkalarından geldi. Çok yapmacık davranıyordu. “Annen bize bunu mu yollamış? Bir balonun konuklarıyız ve tüm gün bununla mı yolculuk yapacağız?”

“Monique sen kendi kendini davet ettirdin. Kendi ulaşım aracını da kendin ayarlayabilirdin. Sanırım asıl at arabamız, şehirden gelen daha önemli konuklarımızı karşılamak için istasyona gönderilmiş.”

Monique anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve uzun süren yagaradan sonra Roger onu arabaya binmeye ikna etti. Koşulu, diğerlerine sırtını dönmekti.

Sophronia geri dönüp dürbünüyle okula baktı. Ön kısmın altındaki kapakçıktan iki küçük surat bakıyordu. Biri siyahi bir genç erkeğe, diğeri de kirli görünen bir çocuğa aitti ve delice el sallıyorlardı. Soap ve Vieve, Sophronia’yı kendi eşsiz yöntemleriyle uğurluyorlardı. Sophronia, muhtemelen onu kalabalıktan fark edemeyeceklerinin farkındaydı ama o da oyuna uyup el salladı.

Sophronia geminin gerisine baktı. Havadaki lekelerin yaklaştığına ve bunların hava haydutları olduğuna yemin edebilirdi.

“Hazır mısınız küçük hanım?”

“Hem de nasıl, Roger.”

Dimity bağırdı. “Ah bekleyin. Neredeyse unutuyordum! Pillover. Onu da getirebilir miyim? Sanırım annem onun da bir

arabaya ihtiyacı olacağını unuttu. Kötücül işler yaptığı zamanlarda dalgın olabiliyor.”

Sophronia omuzlarını silkti. “Nasılsa Pillover ufak tefek. Senin için bir sorun olur mu Roger?”

Roger onlara uydu. “Hanımefendi hepinizi almamı söyledi, fazladan insan getiremeyeceğimi söylemedi,” dedi.

Dimity kardeşini bulmak için kalabalığı taradı. “Ah, nerede bu çıban!”

Sophronia, “Pistonlar’ın olduğu yere bak,” diye önerdi.

“Pillover o gruba üye değil. Yeterince havalı değilmiş.”

“Ben de üye olduğumu düşündüğümü söylemedim. İşte!” Sophronia’nın işaret ettiği yerde uyuşuk uyuşuk duran ve karanlık görünen bir grup genç erkek vardı. Hepsi siyah ve kahverengi kıyafetler giymişlerdi, saçları çok fazla briyantın kullanılarak geriye yapıştırılmıştı ve başlarında şık silindirik şapkalar vardı. Henüz sosyeteye takdim edilmemiş olmalarına ve henüz çay saati bile olmamasına rağmen.

Sophronia, “Bunlar kendini ne sanıyor?” diye sordu.

Dimity, “Pistonlar işte,” diye cevap verdi.

Her çocuk şapkasına pirinç rengi bir kurdele takmıştı ve yeleklerine bir dişli broşu iştirilmişti. Birkaçında şapkalarının üzerine takılmış koruyucu dekoratif gözlük vardı. Hepsi binici çizmesi giymişlerdi ama ortada bir tane bile binek atı yoktu.

Sophronia hafifçe şoke geçirmiş bir ses tonuyla, “Bazılarının yüzünde boya var gibi görünüyor,” dedi.

Dimity, “Evet, gözlerine sürme çekiyorlar,” dedi.

“Roger, şu çocuklara doğru sürebilir misin lütfen?”

Roger, “Şuradaki muhallebi çocuklarını mı diyorsunuz, küçük hanım?” dedi.

“Yerinde olsam onlara böyle dediğimi duyurmazdım.”

Roger, yüzündeki saklayamadığı küçümsemeyle, midilliği grubun üzerine sürdü.

Pillover gerçekten grubun ortasındaydı. Kendine büyük gelen yağlı ceketi ve yıpranmış melon şapkasıyla, küçük bir sandığın üzerine oturmuş, kirli görünen kitabını okuyordu. Etrafındaki çocuklarsa Pillover’a laf atıp duruyordu.

Ancak bir araba dolusu kız üzerlerine doğru gelince davranışları anında değişti.

“Lord Dingleproops?” dedi Dimity, tepeden bir ses tonuyla. “Erkek kardeşime ne yapıyorsunuz?”

Kızıl saçlı, uzun boylu, zayıf ve küçük çeneli bir genç adam şapkasını çıkararak Dimity’ye selam verdi. Küstah bir gülümsemeyle, “Yalnızca biraz eğleniyorduk Bayan Plumleigh-Teignmott,” dedi.

Çocuk gözleriyle arabayı taradı ve ona gözlerini ayırmadan ve bir hanımefendiye hiç de yakışmayan şekilde dik dik bakan Sophronia’yı fark etti ve daha sonra Monique’e baktı. Monique, genç erkeklerle karşılaşan, yaşça büyük kızların tümü gibi Pistonlar grubu orada değilmiş gibi davrandı. Dikkatini yola verdi ve yüz hatlarını ve boynunun zarafetini vurgulayan bir poz takındı.

Sophronia, Pillover’ın onlarla ilgili söylediklerini hatırladı. “Kötü çocuklar.” Ne yazık ki aralarından birkaçı oldukça yakışıklıydı. Koyu renk saçlı, açık tenli, dudaklarında somurtkan ve huysuz bir ifade olan çocukla biraz bakiştılar. Çocuk Sophronia’nın ona bakışını yakaladı, daha sonra da vahşi bir hayvan gibi hu-

zursuz bir şekilde uzaklara baktı. Sophronia onun çok yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Çocuğun işbilmez tavrı ona Kaptan Niall'ı hatırlatmıştı. Acaba Sophronia dedikodu köşelerinden dendiği gibi kurtadam yemi miydi? Onlara hiçbir şey demedi. Henüz tanıştırılmamışlardı. Onun yerine Pillover'a sevecen bir şekilde gülümsedi.

Sophronia'nın bilmediği ve ileride kontrol etmesi gerektiğini öğreneceği şey gülümsemesinin birçoklarınınkinden daha güçlü olduğuydu. Her sabah aynada gördüğü surat, nefes kesici sayılmasa da fena değildi. Ama kişiliğinin tüm gücünü göstererek gülümsediğinde oldukça canlı ve çarpıcı görünüyordu. Bu Monique'in onu sevmeme sebeplerinden biriydi.

Pillover bu gülümsemeye kitabını kapatıp gülümseyerek cevap verdi. Endişesini örtmek için takındığı aksi ifade kayboldu.

"Baloya geliyor musunuz, Bay Plumleigh-Teignmott?"

"Balo mu? Eh, madem ısrar ediyorsunuz." Pillover sandığın-
dan indi. Roger da eşyalarını arabaya yüklemeye yardım etmek için arabadan atladı.

"Balo mu?" dedi Pistonlardan biri ilgiyle. "Biz baloları severiz."

Dimity onlara en kibirli bakışını attı. "Peki, baloların sizi sevdiğine emin misin?" dedi.

Sophronia, "Bu da ne demek?" diye fısıldadı.

Pillover onlara katıldı. Sanki ablası ve diğer iki kızla, bir çiftlik arabasından yolculuk etmeyi bekliyormuş gibi yeni durumundan oldukça memnundu.

Dimity, arabayla giderlerken, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "O anda kulağa çok iyi gelmişti."

Pillover ilk on dakika kitabıyla ilgileniyormuş gibi yaptı ama daha sonra, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Sophronia ciddi bir şekilde, "Benim evime," dedi.

"Pekâlâ."

Yolculuk keyifli başlamıştı. İlk birkaç saat Sophronia ve Dimity ne giyecekleri ve nasıl giyecekleri konusunda sohbet ettiler. Pillover, bu kız muhabbeti ve açık hava yolculuk karşısında gözlerini devirdi ve olabildiği kadar saygın ve terbiyeli davranmaya çalıştı. Monique onları umursamadı. Roger ise dikkatini yola vermişti.

Sophronia, bir arabanın onları takip ettiğini düşündü. Yüksekten uçan bir arabaydı. Ama daha sonra geride kaldı. Muhtemelen aynı yan yolları kullanıyordu.

Bu keyifli yolculuğu Bumpersnoot bozdu. Sophronia biraz düşündükten sonra, robot hayvanını yolculuk boyunca bir şapka kutusunda tutmaya karar verdi. Yolculuk yiyeceği olarak bir parça kömür ve kutunun içini is lekesi yapmaması ve yakmaması için ona talimat verdi. Daha sonra bunların hepsini yaptığı anlaşıldı ama yolculuğa sekte vuran şey bu değildi.

Sophronia, Dimity'yle baloda incilerin mi pırlantaların mı daha dikkat çekici olduğu konusunda eğlenceli bir sohbetleyen, Monique'in mavi gözlerinin korkuyla bavullara takıldığını gördü. O ana kadar sorunlu giden bir şeyler olduğunu fark etmemişti. Monique'in gözlerini takip etti ve şal desenli şapka kutusunun diğerlerinden çok daha fazla titrediğini gördü.

Sophronia şapka kutusunu yanındaki koltuğa koydu ve eliyle kapığını tuttu.

Sonradan anlaşılacağı üzere Bumpersnoot ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Zaten birkaç dakika sonra da arkalarındaki çalı çitlerden, yaklaşan hava araçlarını gördüler.

Sophronia fısıldadı. “Aman Tanrım, şuna bak. Hava haydutları!”

Dimity küçük bir çığlık attı.

Pillover sertçe kitabını kapadı. “Şimdi ne oldu?” dedi. Kızların işaret ettiği yere baktıktan sonra oldukça rahatsız bir ses tonuyla, “İşte yine başlıyoruz,” dedi.

Ama hava haydutları, yalnızca uzun bir süre boyunca onlarla aynı hızda gittiler. Muhtemelen yaklaşmaya değer olup olmadıklarını anlamak için tepeden onları izlediler. Sophronia, midilli ve yük arabasının onları uzaklaştırdığını düşündü. Kural olarak, içindeki eşyaların kalitesi dikkate alındığında, böyle bir arabaya saldırmaya değmezdi. Elbette prototipi geri almak için Monique’i takip etmiyorlarsa.

Roger ansızın durup önlerindeki yola baktı. Takip edildiklerini anlamıştı. Midillinin dizginlerini çekerek onu durdurdu.

“Bunu yapma,” dedi Sophronia.

“Ama hanımefendi...”

“Eğer bizi şimdilik yalnız bırakacaklarsa, yolculuğumuzu ertelemenin bir anlamı yok. Eğer bir şey istiyorlarsa nasılsa bize saldıracaklardır. Şimdilik sürmeye devam et. Başka takipçilerimiz de olabilir.” Arkalarındaki at arabasını işaret etti.

“Eğer öyle diyorsanız.” Roger Sophronia’ya, okulun onu ne kadar değiştirdiğini düşünerek baktı. Ne yazık ki bu iyi bir değişim değildi.

Sophronia, Dimity ve Pillover'a döndü. "Bu sefer yanımızda ne gibi savunma araçları var?"

Dimity seçenekleri sıraladı. "Mendiller, yelpazeleri, iki tane şemsiye, değişik şapka kutuları, şapkalar, eldivenler ve mücevher. Bu sonuncusunu pek kullanmamayı tercih ederim."

"Önceki seferden daha hazırlıklıyız."

Dimity gülümsedi. "Ve sahip olduklarımızı daha iyi kullanabiliriz."

Pillover pes etmiş benziyordu. Ceketinin cebine uzandı ve Muhteşem Büyüten Kötücül Büyüteç'i çıkardı. "Bu hâlâ bende."

Dimity beklentiyle Sophronia'ya baktı. "Plan nedir?"

Sophronia dürbünününden hava aracına baktı. "Üç kişiler. Biz de dört kişiyiz. Monique'i de sayarsan beş. Elbette, bizi takip eden at arabasındakiler de hava haydutları değilse."

"Muhtemelen Pistonlar," dedi Pillover bıkkın bir ses tonuyla. "Onlara balodan bahsettiniz. Davet edilmedikleri etkinliklere gitmeyi, pançın içine cin koyup tüm kaşıkları çalmayı çok severler. Bunlar gibi moda haylazlıkları işte."

"Çok hoş," dedi Sophronia.

Dimity, "Lord Dingleproops yapmıyordur ama," diye itiraz etti. Pillover ablasına tiksintiyle baktı.

Monique üzerine kadife bir şal sarmıştı ve onları, Pistonlar'ı, hava haydutlarını umursamıyormuş gibi etraftaki kırsal alanı izliyordu. Ya kendi dünyasında güvenli hissediyordu, ya Sophronia'nın durumla başa çıkabileceğinden emindi ya da yalnızca olup bitenler ilgisini çekmiyordu.

Sophronia yüksek sesle planlama yapmaya devam etti. “Roger dikkatini yola vermek zorunda. Hiç mermimizin olmaması çok kötü.”

Dimity, “Henüz bize karşı bir şey yapmadılar. Bayan Linette’in dediklerini hatırla. ‘Kesinlikle gerekmedikçe asla ilk siz saldırmayın,’” diye itiraz etti.

“Geçen sefer bize ilk kez onlar saldırmıştı. İlk onlar başlattı,” dedi Sophronia. Okulu iki kez tehdit etmeye geldiklerinden bahsetmiyorum bile.” Monique onu sohbete katmadıklarını muhtemelen anlamıştı. İlk seferinde karşı karşıya gelmeleri çok da önemli bir sonuç yaratmamıştı. Ama Sophronia ne Monique’in ne de diğerlerinin olaya dahil olmadan boş boş oturmalarına izin vermeyecekti.

Hava haydutları onları bir saat daha takip etti. Sophronia ve Dimity’ye savunma manevralarını tartışacak fırsat doğmuştu. O sırada, çalı çitlerindeki bir boşluk hava aracının, yola kolay erişimi olan bir demirleme noktasına girmesini sağladı. Anlaşılan hava korsanları yük arabasının dikkate değer olduğuna karar vermişlerdi. Zaten bütün akşamüstünü onları takip ederek geçirmişlerdi. Hava araçlarını alçaltıp bir ağaca bağladılar ve araçtan çıkarak önlerinde durdular.

UYGUN BALO DAVRANIŞLARI

Hava haydutları, uygarlığın doğuşundan ya da ortaçağdan beri centilmen haydutların yaptığı gibi sırtarak ve horozu kalkmış silahlarıyla yaklaştılar. Daha önceki gibi yalnızca bavulları boşaltmakta ilgileniyor gibi görünüyorlardı. Ancak bu sefer kızların hiç bavulu yoktu. İki hava korsanı yeterince yaklaştıktan sonra Sophronia işareti verdi ve o, Dimity ve Pillover onlara şapka kutuları atmaya başladı.

Aynı anda, Roger zavallı midilliyi kamçılıyıp tırısı kaldırdı ve şaşkınlığa uğramış iki hava haydudunun korsanının üzerine sürdü. Adamlar kenara zıpladılar. Geri dönmelerine fırsat bırakmadan, Roger yük arabasıyla hava araçlarının yanına varmıştı. Sophronia ve Dimity yük arabasının içinden dev adımlarla çıktılar ve hızla hava aracının sepetine girdiler.

Hızla kaçmayı planlayan hava haydutları araçlarını küçük bir ağaca gevşekçe bağlamışlardı. Sophronia ipin kuyruk kısmını çekti. Hava aracı yukarı doğru yükseldi. Hava haydutları yük ara-

basına saldırmak yerine kendi araçlarını kurtarmak için koştular, havalanan aracı yakalamak için zıpladılar.

Ama nafileydi. Belki iki yetişkin erkek yerine iki küçük kızı taşıdığı için, belki de tasarımı nedeniyle hava aracı hızla kayda değer bir yükseklik kazandı. Sophronia ve Dimity sırtarak aşağıdaki hava haydutlarına baktı. Hava haydutları onlara ateş etti. Sophronia ve Dimity kikirdeyerek sepetin içinde eğildiler.

O anda aracı nasıl yönlendireceklerini bilmediklerini fark ettiler.

“Aman Tanrım. Pillover’ın kitap kurtuluğu şimdi işe yarayabilirdi.” Sophronia kafası karışmış halde, balonun dört ucundan sarkan bağcıklara, ortadaki halatlara ve aşağıdaki pervanenin koluna baktı.

“Evet ama benim erkek kardeşim balonlar gibi pratik konuları öğrenme zahmetine katlanmaz. O daha ziyade bir filozof. Bu herkes için utanç verici.” Dimity bağcıklardan birini çekti.

Ne olacağını görmek için bir şeyleri çekiştirmeye karar verdiler. İplerden birini çekince hava aracı bir yana döndü, başka birini çekince de korkunç şekilde yukarı aşağı sallanmaya başladı. Örümcek ağına benzeyen bir ağ sistemi dört balonun da menfez kısmını aynı anda açtı ve tüm balonlar aynı anda söndü. Sophronia ipi bıraktı ve düşmekten son anda kurtuldular.

Yaklaşık yarım saat kadar yalpaladılar. Hava aracı yukarı, aşağı ve daireler çizerek sallandı. Roger, Pillover, Monique ve midilli de yolda keyifle ilerliyorlardı. Pistonlar da saygılı bir mesafeden onları takip ediyorlardı. Hava haydutları etrafta zıplayıp bağırıyorlardı. Sonra da yoldan ayrılıp sendeleye tökezleye karaçalıların ve ekilebilir arazilerin arasından koştular ve kırsal alanda hava

aracını takip ettiler. Ama ne yazık ki yolda çalı çitleriyle ve birkaç da deve dikenine takıldılar.

En sonunda şans eseri Sophronia ile Dimity rüzgârı yakalamayı başarak hız kazandı. Midilli ve yük arabasını takip ederek bir saatten daha az bir sürede onları yakaladılar. O anda Dimity demirleme halatını aşağı attı. Pillover birkaç başarısız denemeden sonra halatı arabaya bağlamayı başardı. Birbirine bağlı şekilde mutlu mesut Wootton Bassett'a ve Temminnick arazisine doğru ilerlediler. Balo nedeniyle telaş içinde olan kasabada oldukça dikkat çektiler. Sabırlı midilli, havadaki bir şeye bağlı olan yük arabasını çekiyor olduğunu anlamamış gibiydi.

Bayan Temminnick balo için hangi çiçeklerin seçileceğine dair bahçıvanla görüşüyordu. O sırada yukarı baktı ve Sophronia ve Dimity'nin hiç de zarif olmayan bir şekilde balonun sepetinden yük arabasına inmekte olduklarını gördü. Hava araçları kabark etekler için hiç de uygun değildi. Bayan Temminnick'in yüzündeki ifade, bir sürü çocuğa sahip olup artık onların yaptığı hiçbir şeye şaşırmayan bir annenin ifadesiydi. Buna bir görgü okulundan hava aracıyla dönmek de dahildi.

"O okulda hiçbir şey öğrenmedin mi sen?" diye sorarak kızların yanına yaklaştı. "O da ne? Bir hava balonu? Aman Tanrım Sophronia, sırada ne var?"

"Anneciğim, bende kalabilir mi? Lütfen!" Sophronia sepetten zarifçe indi ve annesine mükemmel bir reverans yaptı. "Balonlar bir etkinliği her zaman canlandırır. Sence de öyle değil mi? Sebze bostanımıza küçük turlar düzenleyebiliriz."

"Ah Sophronia, gerçekten mi? Peki bunu kim düzenleyecek? Bu saygın bir kutlama, bir karnaval değil." Bayan Temminnick,

o sırada elinde bir sepetle gelen sebzeçi çocuğu çalışan girişine yönlendirmek için durdu. Çocuğa, “Frowbritcher sana ne yapman gerektiğini söyleyecek,” diye açıklama yaptı. Fırıncı, peynirci ve meyveci çocuk, hepsi aynı bıkkınlık ve sert ifadeyle karşılandılar.

Bayan Temminnick dikkatini yeniden Sophronia’ya verdiğinde, Sophronia, midilli, yük arabası ve hava balonu konusunda çoktan Roger’ı ikna etmişti. “Şimdilik ahırda durur.”

Roger bu hava aracının ahıra sığmayacağı konusundaki düşüncelerini dile getirdi.

Sophronia, “O zaman samanlığa koy,” diye cevap verdi.

“Tanrım! Çocuğum, oraya nasıl sığacak?” Bayan Temminnick heyecanla ellerini çırpı.

“Roger halleder.” Sophronia küçük erkek kardeşlerinin heyecanlı bağırışları arasında annesine sesini duyurmaya çalıştı. Çocuklar yanlarına gelmişlerdi ve Sophronia’nın dönüşünden ziyade balonla ilgileniyorlardı. “Anneciğim, lütfen söyle balona dokunmasınlar! Ona zarar verecekler!”

“Canım, lütfen ortalığı telaşlandırma.”

Sophronia yalnızca Roger’ın balonu güvenli bir yere koymasını ve erkek kardeşlerinin balona bir zarar vermemesini istiyordu. “Anneciğim, seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum.”

Bayan Temminnick, telaşlı organizasyonunu durdurdu ve hemen kibar halini takındı. “Ah, Tanrım, evet.”

“Bu Dimity Plumleigh-Teignmott ve erkek kardeşi Pillover. Bu da Monique de Pelouse. Sanırım benim değil senin isteğin üzerine burada.”

“Ah, Bayan Pelouse, elbette! Babanız ve benim eşimin bir iş anlaşması var sanırım. Hoş geldiniz. Sophronia, Bayan Pelouse’a kendine gelebileceği bir yer gösterebilirsin. Ve elbette küçük arkadaşlarının da çok hoş olduklarından eminim.”

Monique şapkasını indirerek ve yüzünü saklayarak reverans yaptı. Bu işe yaramış gibiydi çünkü Sophronia’nın annesi onun daha önce eve Müdire olarak gelen kişi olduğunu anlamamıştı. Bayan Temminnick yalnızca ruhsuzca gülümsedi ve koşuşturdu.

Sophronia da annesinin arkasından koştu. “Anneciğim, uyarımı aldınız mı?”

“Uyarı mı? Hangi uyarı canım? Ah, şu garip küçük notunu mu? Evet canım ama hava haydutları yalnızca bir efsane.”

“Ah, anne! Elbette değil. Hava aracını nereden buldum sanıyorsun?”

“Şey, canım, bilmiyorum... Bir yerlerden.” Bayan Temminnick elini havada umursamazca salladı ve elindeki listeden diğer gelecek şeyleri kontrol etti. “Şimdi, şekerlemeci çocuk nerede? Üç düzine menekşe şekerlemesi ve iki torba ağaç kavunu şekeri sipariş etmiştim. Bu akşamın başarılı geçmesi için bunlar hayati önem taşıyor.”

“Ama anne ama durum bundan daha kötü olabilir. Hatta işin içine Picklemanlar da dahil olabilir.”

Bayan Temminnick, yarı korkudan nefesini tutmuş gibi yaparak kahkaha attı. “Sophronia, neden o güzel kafanı böyle şeylerle yoruyorsun? Bırak bunlarla baban ilgilensin. Onların hiçbirinin bizim önemsiz küçük kasaba balomuza teşrif edeceklerini sanmıyorum. Canım, şimdi gerçekten işe dönmem gerek. Sen küçük arkadaşlarınla ilgilen ve giyinmeye başlayın.”

Sophronia annesinin bu tavrına şaşırılmamıştı. Kızgındı ama şaşkın değildi. Her şeyi kendisinin halletmesi gerekecekti. Döndü ve diğerlerinin yanına gitti. Pillover ve Dimity, iki küçük ama azimli kaniş gibi çekingen ve tehditkâr bir biçimde Monique'in etrafını çevrelemişlerdi. Sophronia içinde Bumbersnoot'un olduğu şapka kutusunu aldı ve bavulların geri kalanını taşıması için uşaklardan birini çağırdı. Önden çıkarak onları en üst kattaki odaya götürdü. Daha önceki deneyimlerinden bu odanın başka çıkışı olmadığını biliyordu. Ama yine de Pillover'ı koridoru gözlemesi için gözcü bıraktı ve üç kız Monique'in tüm itirazlarına rağmen yıkanıp balo için giyindiler.

Sophronia elbisesi konusunda kararsızlık yaşıyordu. Evden uzak olduğu birkaç ayda, sahip olduğu birkaç güzel elbiseyi de kaybetmişti. Balo kıyafetiyle pek ilgilenmiyordu ama sosyal bir etkinliğe uyum sağlamak için uygun bir elbisenin ne kadar işine yarayacağını da biliyordu. Hele de ortada kayıp prototiplerle ilgili bir durum varsa. Monique'i Plumleigh-Teignmott kardeşlerin gözetimine bırakıp ablalarını bulmaya gitti.

Petunia'yı buldu, diğer ablaları henüz gelmemişti.

Petunia bulutların üzerindeydi. Kurdeleler ve fırfırlarla dolu şaşaalı pembe tül balo elbisesi ve kikirdeyen yakın arkadaşlarıyla gerçekten dev bir buluta benziyorlardı. Can sıkıcı kız kardeşini gördüğüne hiç memnun olmamıştı.

"Sophronia, dönmüşsün."

"Annem söylemiş olmalıydı."

Petunia ona eleştiren gözlerle baktı. "Pek de okulu bitirmişe benzemiyorsun."

Sophronia ona yapmayı yeni öğrendiği reveranslarından biriyle karşılık verdi. "Bitirmek için gereken şeylerin çoğuna sahip olduğumdan emin olabilirsiniz." Daha sonra ablasına baktı ve hiç de alaycı olmayan bir ses tonuyla, "Çok hoş görünüyorsun, Petunia," dedi. Gerçekte, ablası çilekli kremaya benziyordu ama Sophronia aldığı eğitimi uygulamaya kararlıydı. Petunia yalnızca bir denekti.

Petunia ve saçlarında aynı şekilde lüleler ve kurdeleler olan arkadaşları etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştılar.

"Bu durumda, seni yeniden evde görmek güzel."

"Petunia, annem büyüdüğümü fark edememiş. Senden bir elbise ödünç alabilir miyim?"

Petunia o kadar da taş kalpli bir abla değildi. "Elbette. Geçen sezona ait bir elbisem sana olur. Ama korsenin içini biraz doldurman gerekebilir. Ama, bir dakika. Sana bir bakayım... Belki de gerekmez. Sen epey büyümüşsün!"

Petunia kıyafet dolabını karıştırıp mavi bir elbise çıkardı. Etek kısmı genişti ve hafif bir malzemedен yapılmıştı. Uç kısımlarında bol bol beyaz dantel kullanılmıştı.

"Çok teşekkürler, Petunia." Sophronia fırlayıp gitti. Kız kardeşindeki bu değişiklik Petunia'nın hoşuna gitmişti. Sonra yine balosuyla ilgili heyecanlanmaya ve yanaklarını allıkla hafifçe renklendirmenin önemini düşünmeye devam etti.

Sophronia odaya geri döndü. Monique, soluk altın sarısı zarif elbisesiyle köşede endişeli endişeli oturuyordu. Dimity ise hiç de ilgili görünmeyen erkek kardeşine aksesuarın önemini anlatıyordu.

“Ah, ne güzel bir elbise,” dedi Dimity. Kabarık eteklere bayılıyordu. Kendi elbisesi de koyu mor renkliydi. Onun yaşında bir kıza uygun bir renk değildi. Üstüne üstlük boynunda da birkaç sıra inci kolye vardı.

Monique dayanamadı. “Ama bu elbise geçene sezonun.”

Sophronia başını salladı. “Biliyorum ama yapabileceğimin en iyisi buydu. Annem benim için bir elbise sipariş etmeyi unutmuş. Doğrusunu söylemek gerekirse benim bu baloya katılacağımı bile beklemiyordu bence. Bu kadarı benim için yeterli.”

“Hayatındaki ilk baloya geçen sezondan, ödünç alınmış bir elbiseyle gitmek!” Monique bu fikrin korkunçluğu karşısında başını salladı.

Sophronia elbisenin içine girdi. Elbisenin eski moda olması, Sophronia’nın vücuduna çok iyi oturması nedeniyle çok göze batmıyordu. Dimity elbisenin düğmelerini ilikledi. Biraz düşündükten sonra Sophronia Bumpersnoot’un bir ayak bağı olmaktan çok yardımcı bile olacağına karar verdi ve onu kucağına aldı.

Dimity, “Aksesuar olarak bir mekahayvanı taşıyamazsın!” diye tısladı.

Bu Sophronia’nın aklına bir fikir getirdi. Bumpersnoot’un sosise benzeyen vücudunu kadife bir eşarba sardı ve ucunu bir dantelle bağladı. Bacakları, kafası ve tık-tak eden kuyruğu kumaştan fırlıyordu. Her bacağına dantele sardı ve bir kurdeleyle bağladı. Daha sonra da boynuna ve kuyruğuna da uzun bir dantel parçası sardı ve pirinç başlı bir köpek şeklinde bir el çantası yarattı.

“Ah, mükemmel. Bu inanılmaz derecede moda. Resmen İtalyan modası!” dedi Dimity.

Sophronia, Bumbersnoot'u omzuna astı ve ona önlerindeki üç saat boyunca kıpırdamaması, duman püskürtmemesi ya da kömür çıkarmaması konusunda talimat verdi. Bumbersnoot durumun önemini anlamışçasına yavaşça kuyruğunu salladı.

Kızlar ve bir yerlerden kendine tam oturan bir takım elbise bulmuş olan Pillover, Monique'in dibinden ayrılmadılar. Hazırlıklardan uzak bir yer olan ön salonda hafif bir yemek yediler ve güneş batarken ve konuklar birer ikişer gelmeye başlarken oturup çay içtiler. Kimse Monique hareket etmeden hareket etmiyordu. Monique'in de balo henüz başlamadan içeri geçmeye niyeti yoktu. Bir baloya erkenden gitmek kadar kötü bir şey olmazdı! En sonunda ayağa kalktı. Dimity, Sophronia ve Pillover da onunla birlikte kalktılar.

Pillover, Sophronia'dan oldukça kısa olmasına rağmen centilmence ona kolunu uzattı. Sophronia da ciddi bir şekilde koluna girdi. Pillover bir cenazeci ciddiyetiyle ona kavalyselik etti ve salona girdiler. Arkalarından da Monique de Pelouse ve onu takip eden Dimity girdi. Dimity gözlerini kısmıştı ve Monique'i takip etmeye odaklanmaya çalışıyordu. Çünkü az sonra dikkat çekici kıyafetler ve çekici parlak aksesuarlarda dolu bir balo salonuna girecekti.

Pillover ve Sophronia'nın ismi anons edilmedi. Monique'in ismi anons edildi ve tüm gözler ilgiyle ona çevrildi. Kimse hayal kırıklığına uğramamıştı çünkü Monique çok güzel görünüyordu. Zavallı Petunia'yı oldukça gölgede bırakmıştı. Tüm centilmenler onun dans kartına dahil olmak için üşüştiler. Petunia'nın gözleri doldu. Ardından da Dimity girdi. Onun da ismi anons edilmedi. Erkek kardeşine ve Sophronia'ya katıldı. Üçü, düşmanlarının

etrafını saran dalkavuk erkek grubunun etrafında sinsi sinsi dolaşmaya başladılar.

Monique dans etmeye başladığında, onlar da birbirleriyle dans etmeye başladılar. Bir baloda, birinin erkek kardeşiyle ya da arkadaşının erkek kardeşiyle dans etmesinin yakışsız olduğunun farkındaydılar. Dimity'nin yanakları kızgınlıktan kızarmıştı ve ayaklarını sürüyordu. Ama Sophronia yeni aldığı eğitime kendini kaptırmış ve görev heyecanına saygınlığını feda etmişti. Monique pançından bir yudum alınca Sophronia da bir yudum aldı ve Dimity ile sohbet ediyormuş gibi yaptı. Dimity'nin dikkati birinin mücevherine kaydı. Pillover da yemeklerin olduğu yeri oldukça erken bulmuştu. Sophronia yalnızca Monique ve onun hayranlarıyla ilgileniyordu. Bu yüzden çekingence ona ve Dimity'ye yaklaşan genç erkekleri fark etmedi. Dimity sevimli ve cıvıl cıvıldı. Renkli elbisesinin içinde gülücükler saçıyordu. Sophronia'nın ürkekliği, görgü okulu, gizemli havası ve sessiz kendine güveni sayesinde azalmıştı. Ayrıca balonun en dikkat çekici çantasını taşıyordu. Bu köpek şeklindeki çantanın gelecek yazın en moda parçası olacağı söyleniyordu.

Değişik bir çene yapısı olan kızıl saçlı genç bir lord, Dimity'nin ondan çok o güzel sarışın kızla ilgilendiğini anlayınca hayal kırıklığıyla uzaklaştı. Bir başka koyu renk saçlı, beyaz tenli ve huysuz ifadeli genç adam Sophronia'nın dikkatini çekmek için epey çaba harcadıysa da, kızın dikkatinin başka bir yerde olduğunu fark edince umursamaz görünmeye çalıştı.

Sophronia sonunda onun kim olduğunu anladı. Bir yandan da Monique'i göz hizasında tutmaya çalışıyordu. "Dimity, sanı-

rım Pillover haklı. Kız kardeşimin partisi gerçekten de Pistonlar tarafından istila edilmiş. Şu ana kadar iki tanesini gördük.”

“Aman Tanrım. Aralarında Lord Dingleproops da var mı?”

Sophronia başıyla yiyecek masasını gösterdi. Aynı anda koyu renk saçlı çocuk Sophronia’nın yanına yanaştı ve kızın elini tuttu.

“Dans etmek ister misiniz?”

Sophronia çocuğun samimi yaklaşımından ve birden yanında belirmesinden ürkmüştü. Henüz tanıştırılmadığı ve Pistonlardan biri olan bu genç adamla, istemsizce *quadrille*’e katıldı. Aynı anda çok fazla görgü kuralını ihlal etmişti. Sophronia kendine şaşır-mıştı. Ama öte yandan, mükemmel *quadrille* adımlarıyla Matmazel Geraldine’in okulunda aldığı eğitimin hakkını verdi. Dikkatinin bir kısmı suratsız kavalyesinde bir kısmı da Monique’deydi.

Bir anda bir patırtı duyuldu. Pillover Lord Dingleproops’un panç kâsesine, matarasından bir sıvı dökmesini engellemeye çalışıyordu. Dans eşi, Sophronia’nın onlara baktığını gördü ve kızın dikkatini dansa geri çekmeye çalıştı. Sophronia gözlerini kısarak çocuğa baktı ve yanından ayrıldı. Böyle bir terk edilişi hak etmiyordu ama olup biten bir şeyler vardı.

Aynı anda Monique de kaçmayı denedi.

Sophronia, Dimity’nin kolunu yakalayarak, “Dikkat et!” diye tısladı. Tam takip edecekken gördüğü başka bir şey yüzünden olduğu yerde kalakaldı. Boğuşmanın ardında, mükemmel giyinmiş ve üzerinde yeşil kurdeleli silindir bir şapka takmış olan yaşlı bir centilmen gizlice ilerliyordu.

Gözleri buluştu. Sophronia geri çekilip hızla Dimity’ye döndü. “Burada kalman gerekiyor. Oradaki adamı gözden kaçırdı. Onu gördün mü?”

Dimity ufak bir çığlık attı. "Pickleman mı?"

"Evet. Monique ile ben ilgileneceğim."

"Tamam!" Dimity başını salladı ve omuzlarını geriye atarak kendini saklamak için panç kâsesinin önündeki kavgaya doğru yöneldi.

Sophronia, Monique'in arkasından gitti. Monique, etkileyici bir centilmenin kolunda hayranlarının arasından zarafetle sıyrılmıştı ve arka bahçeye doğru ilerliyordu. Sophronia çifti sessizce uzaktan takip etti. Daha az kullanılan bahçıvan yolundan iki sıra orman gülünün arasından yürüdü. Geniş elbisesinin etekleri hafifçe çalıları hışırdatıyordu ama adımları sessizdi. Parmakucunda ve ayağındaki pisipisiyle, Bayan Linette'in öğrettiği gibi dikkatlice yürüyordu. Toprak yol, üzerine alıştırma yapmaya zorlandıkları kuru ottan çok daha sessizdi.

Monique ve kavalyesi tuğla yolda ilerliyorlardı ve ağaçlığın içinden etrafı leylaklarla kaplanmış salkım kaplı bir kameriyenin ortasındaki kuş çeşmesine çıktılar. Bu, kolu çevrilerek çalışmaya başlayan bir kuş çeşmesiydi. Hareket eden küçük bir çember, etrafta kuş olmadığında, otomatik bir kuş sürüsünün aşağı yukarı inip çıkmasını sağlıyordu. O anda makine hareket etmiyordu.

Bir dakikalık sessizlikten sonra centilmen, "Çok güzel, Bayan Pelouse. Westminster mesajınızı aldı. Alet yanınızda mı?" dedi.

Sophronia, "Westminster mi? Monique parlamento için mi çalışıyor?" diye düşündü. Leylakların arkasında saklanarak bir adım yaklaştı ve onu görmemeleri için kabarık mavi eteğini sakladı.

Centilmen oldukça yakışıklıydı. Saçları oldukça hoş taranmıştı ve çok iyi giyinmişti. Sophronia'nın aklı Profesör Braithwope ile

olan derslerine gitti. Bir vampir teması hissetmiş miydi? Yeterince şık mıydı? Evin yakınında anne babasının söylediğine göre bir vampir kovanı bulunmuyordu ve centilmenin vampir dişleri de yoktu. Sophronia adamın kıyafetine tekrar baktı. Yalnızca çok iyi giyinmiş bir hükümet temsilcisi ya da bir hizmetkâr vampir olabilirdi.

Monique sinsice etrafa baktı. Pirinç kuş havuzuna ayağıyla vurdu ve kaidenin içindeki deliğe uzanarak kahverengi bir kâğıt şemsiye çıkardı. Yumruğu büyüklüğündeydi, oldukça zararsız görünüyordu ve bir iple bağlanmıştı.

Prototipi el çantasına attı ve düzeldi. Eldivenlerini giymeden önce ellerini birbirine sürttü. Kendinden memnun bir gülümsemeyle döndü, el çantasını belindeki kancadan çıkardı ve havaya kaldırarak adama doğru salladı.

“Zahmet olmazsa ödememi alabilir miyim?”

Şık adam küçük bir kese uzattı. “Konuşulduğu gibi, birkaç aylık gecikmeden dolayı biraz kesinti yapıldı.”

Monique dudak büktü. “Ne kadarlık bir kesinti bu?”

“Bayan Pelouse, bir hanımefendi asla açıkça para konuşmamalı.”

Elinde hâlâ içinde prototipin olduğu çantayı tutan Monique geri çekilmeye başladı.

Fazla ilerleyemeden, yeşil kurdeleli silindir şapkası olan centilmen belirdi. “İyi akşamlar Bayan Pelouse. Sanırım sizde bana ait bir şey var.”

Monique bu yeni tehlikenin geldiği yere doğru döndü. “Bence yok.”

“Ah, daha doğrusu sizde benim istediğim bir şey var.” Pickleman şapkasıyla diğer şık adama selam verdi. “Westminster da buradaymış. Tahmin etmeliydim.”

Adam başını geriye attı. “Majesteleri.” Aynı anda küçük bir silah çıkardı ve önce Monique’e sonra Pickleman’a doğrulttu. “Onu bana verin, Bayan Pelouse. Şimdi.”

Sophronia gözleri fal taşı gibi açılmış halde izliyordu. Dikkati, Monique’in elinde sallanan prototipe kaymıştı. Diğerlerinin dikkati dağılmışken prototipi almamız, kalabalık ve güvenli balo salonuna götürmeliyiz. Kimse insanların içinde bir olay çıkmasını istemez. Pickleman da, Monique de, Westminster’den gelen adam da, diye düşündü.

Pickleman dudaklarına bir düdük götürdü ve sertçe çaldı. Sophronia’nın belinde çanta olarak duran Bumbersnoot uyandı, çırpınmaya ve duman çıkarmaya başladı. Küçük bacakları sallanıyordu ve Sophronia’nın elbisesine dolanıyordu. Dantel bir iple bağlı olduğu için hiçbir yere hareket edemezdi ama korkunç bir ses çıkarıyor ve felaket bir yaygara koparıyordu.

Neyse ki tek yaygara koparan o değildi. Daha büyük ve daha gürültülü bir şey daha fena bir curcuna yaratmıştı. Büyük bir mekanik obje, tıslayarak, tangırdayarak ve patırtı çıkararak fundaların arasından çıktı ve Bayan Temminnick’in bahçesini ezip geçerek yaklaştı. Pickleman’ın arkasındaki leylakları ezdi ve kameriyenin kenarına doğru yan yattı.

Bu dev bir mekahayvandı. Bulldog görünümünde ve insan boyundaydı. Kulaklarından dumanlar çıkarıyordu. Bodur dört bacağı huş ağacı kadar büyüktü. Ağzı alevden bir mağara gibi kocaman açılmıştı. Bumbersnoot’un aksine bu mekahayvan taşıma amaçlı değil yok etmek için üretilmişti.

Pickleman, Monique'i, elindeki küçük objeyi ona fırlatmakla tehdit etti. Kızın bir tarafında mekahayvan, diğer tarafında da eli silahlı şık adam vardı.

Düşmanının dikkatinin yeterince dağılmış olduğunu varsaydı ve kızın arkasına geçmek için leylakların etrafından dolaştı. Düdük sesi sona erdiğinde Bumbersnoot da susmuştu. Birden, Sophronia'nın önündeki leylak çalısı kıpırdadı. Sophronia şaşkınlıktan çığlığını zor tutabildi.

Çalıdan Dimity fırladı.

"Pillover nerede?" Sophronia fısıldadı, dev mekahayvanın sesi onların sesini bastırıyordu.

"Pistonlar'la ilgileniyor. Onları kravat gibi bağlayacağını söyledi." Dimity'nin sesi pek iyimser değildi. "Aman Tanrım, bu da ne?"

"Monique, kızgın bir Pickleman, hükümetten gelen şık bir adam, bir de sanırım dev bir mekahayvan."

Gece vakti olmasına rağmen, Dimity'nin renginin attığını gördü. "Bu kadar büyük mekahayvanlar yapabildiklerini bilmiyordum. Ayrıca rayları üzerinde değil. Bu yasal mı?"

"Şu an burada çok az şeyin yasal olduğunu düşünüyorum." Sophronia seçenekleri değerlendirdi. "Dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız var. Sen ve Pillover Pistonları dışarıya çıkarıp bir karmaşa yaratabilir misiniz? Buna oldukça yatkın görünüyorlar zaten."

Dimity burnunu kırıştırdı. "Bunu yapmak zorunda mıyız? Karmaşalardan nefret ederim."

"Şu anda bulabildiğim en iyi çözüm bu. Ve lütfen bana bu sabah peynirci çocuğun getirdiği böreklerden ayr. Şu kahverengi

kağıda sarılı olanlardan. Annemin hepsini parti için çıkardığını düşünmüyorum. Muhtemelen kendine de ayırmıştır. O böreklere bayılıyor.”

“Sen öyle diyorsan.” Dimity daha fazla tartışmadan, eve doğru sürünmeye başladı.

Sophronia, önündeki sohbete döndü.

Pickleman Monique’e melodramatik bir şekilde, “Bunun yerine sana... Hayatını veriyorum,” dedi.

Bir silah ve mekahayvan arasında kalmış olmak Monique’i pek etkilememişti. “Beni en büyük oğlunuzla nişanlarsanız anlaşılabiriz.”

Şık adam Monique’in Pickleman’la pazarlık yapmasını sevmeydi. “Bayan Pelouse! Bizim bir anlaşmamız vardı.” Silahının horozunu çekti.

Pickleman güldü. “Oğluma iyi bir eş olamazsınız demiyorum. Sonuçta önemli becerileriniz ve iyi bir eğitiminiz var. Ama cevabım hayır.” Tehditkârca elindeki objeyi yuvarladı. Sophronia bunun Profesör Braithwope’un arbaleti gibi bir şey olduğunu düşündü. Attığı her kimse, mekahayvan o kişiye saldıracaktı.

“Buraya gel, seni küçük solucan!” Tiz bir çığlık ve bağırışlar duyuldu. Pillover elinde matarayla, tombul ve yalpalayan bacaklarıyla bahçeden bağırarak geliyordu ve Pickleman’ın, Monique’in, şık adamın ve mekahayvanın yanındaki küçük leylak çalısına daldı.

Dimity nefes nefese, Sophronia’nın dirsek seviyesinde yenden göründü. Ona kahverengi kağıda sarılı peynirli böreği uzattı.

Sophronia kibarca, “Teşekkür ederim,” dedi.

Pillover'in ardından, sinirli görünen ama kovalamacayı seven Lord Dingleproops, Sophronia ile *quadrille* dansını yapan koyu renk saçlı çocuk ve iki Piston göründü. Lord Dingleproops Pillover'ı omzundan yakalayıp sarsmaya başladı. Pillover kameriyenin ortasına düştü ve mataranın etrafında kıvrılarak bir tırtıl gibi topa dönüştü. Şık adam silahını Monique'den çekerek yeni gelenlerin üzerine doğrulttu. Pickleman mekahayvanı çocukların üzerin salmak istiyor gibiydi.

Sophronia, "Ben işaret verince. Matarayı Pillover'dan alacaksın. Onu mekahayvana dökmeye çalış. Ben de prototipi almaya çalışacağım.

Dimity endişeli bir şekilde nefes verdi ama başını salladı.

Sophronia eteklerini topladı. "Şimdi!"

Dimity korkunç bir savaş çılgılığı atarak çalılırlar içinden çıktı ve erkek kardeşine doğru atıldı. Kabarık etekli bir kızın gelmesi Pistonları şaşkına çevirmişti.

Sophronia, Monique'in yanına geldi. "Ah, Monique. Sizi zavallı şey. Bu adamlar size centilmence davranmıyorlar mı? Yanınızda şaperonunuz olmadan, bu kadar تنها bir yerde bulunmamalısınız. İçeriye girmenize yardım edeyim. Balonun en iyi kısmını kaçıracaksınız."

Sophronia boğuşan çocukların yanından geçerken takılıp düşmüş gibi yaptı. Yana doğru yalpaladı ve şaşkına dönmüş olan şık adamın elinden silahını attı. "Ah, pardon bayım. Aaah!" Aynı anda döndü ve uzun bir düşüşe sebebiyet verdi. Bayan Linette görse gurur duyardı.

Monique'e doğru tökezledi. Tek eliyle uzandı ve kızın elbisesinin ön kısmını çekerek yırttı. Ortaya süslü düğmeler ve iç çamaşırlarının da bir kısmı çıktı. Matmazel Geraldine, kendi göğüs dekoltesini göstererek, "Bir hanımefendi, sahip olduğu şeylerin durumuna, koşullarına ve kutsallığına dikkat eder," dedi.

Monique çığlık attı, elleriyle açılan korsesini kapadı ve el çantasını düşürdü.

Sophronia yerde yuvarlandı ve çantayla birlikte Monique'in eteğinin altına girdi. Kabarık eteğin altında prototipi çantadan çıkardı. Aynı anda da Dimity'nin az önce getirdiği kahverengi kâğıda sarılı peynirli böreği çantaya koydu.

Monique sinirle ona bir tekme attı ama Sophronia yuvarlanmaya devam etmişti. Ödünç aldığı elbise, darbenin gücünü azaltmıştı. Dimity, Pillover'dan ve Pistonlar'dan matarayı aldı ve içindekini mekahayvanın başından aşağı döktü.

Monique eğildi, zafer dolu bir edayla çantasını yerden alıp koşmaya başladı. Kaostan faydalanmaya çalışıyordu. Dikkati diğerleri kadar dağılmış olmayan Pickleman, elindeki hedef topunu kaçan kıza doğru fırlattı. Mekahayvan gürlledi ve Monique'e doğru ilerlemeye başladı. Bu ivme hayvanın iç kazanından bacaklarına güç göndermesini gerektiriyordu. Sophronia'nın planının gerçekleşmesi için bir kıvılcım yetti. Sophronia, mataranın içinde alkol olduğunu ve dolayısıyla oldukça yanıcı olduğunu doğru tahmin etmişti.

Mekahayvan alev aldı. Aynı anda Bayan Temminnick'in leylak çalılarından biri, kameriyenin bir kısmı ve Monique'in elbisesinin etek kısmı da alev aldı. Monique patika yola düştü ve alevleri söndürmek için yuvarlandı ve aynı zamanda eteğinin geri kalan

kısmını da çıkardı. Mekahayvan, hedefindeki kişinin üzerinden çıkardığı altın renkli elbiseyi keskin ve alevli dişleriyle küçük parçalara ayırdı. Şık adam ve Pickleman koşarak yanlarına geldi.

Bu küçük ama heyecanlı kovalamaca Pistonların dikkatini çekmişti. Bir yandan da öfkeli bir Dimity tehdidi vardı. Dimity, Lord Dingleproops'a rağmen, otoriter bir biçimde parmağını sallayarak Matmazel Geraldine'in bir balodaki uygun davranışları konusundaki en uzun söylevlerinden birini tekrarlıyordu.

Hâlâ yerde olan Sophronia, Bumbersnoot'a prototip paketini verdi. Paketin yanıcı olmadığını umdu ama zaten yanlış ellerde olması yerine, yanmasının daha iyi olacağını düşündü. Bumbersnoot kâğıdı ve ipi yaktı, içindeki prototipin tümünü yuttu. Biraz duman çıkardı ve düşünceli bir bakış attı. Metal göbek boşluğundan kristalimsi bir şangırtı sesi geldi. Neyse ki hâlâ çok fazla gürültü vardı ve kimse onu duymadı.

Sophronia ayağa kalktı, çantası olan Bumbersnoot'u hafifçe düzeltti. Kimse onu fark etmedi. Pistonlar, Pillover'a bağıyor ve onunla boğuşuyorlardı. Pillover yüksek sesle çığlık atıyor, Dimity de onlara uzaklaşmaları, çünkü kameriyenin alev aldığı ve her an üzerlerine düşebileceği konusunda bağıyordu. Biraz uzakta Monique yarı giyinik halde patikada yatıyordu ve ona doğru paldır küldür yaklaşan alev almış mekahayvan karşısında çığlık atıyordu. Dev canavarın bir ayağı kızın elbisesindeydi ve kızı hareketsiz bırakıyordu. Pickleman alevleri söndürmek için pardösüsüyle mekahayvana vuruyordu. Şık adam Monique'in başındaydı. Silahını sallayıp prototipi ona vermesini söylüyordu. Monique prototipin hâlâ çantasında olduğunu düşünüyordu ve sıkıca göğsüne bastırıyordu.

Sophronia iki mekahayvana da yumuşakça, “Akıllı köpekler,” dedi.

Prototipi güvenli bir yere götürmek o an için en önemli şeydi. Şık adam ya da Pickleman her an Monique’in el çantasına ulaşım içindekinin prototip değil de peynirli börek olduğunu fark edebilirdi.

Boğuşan Pistonların arasından beyaz tenli çocuk uyuşuk bir şekilde durdu ve Sophronia’ya baktı. Gözünün önüne gelen koyu renk bir saç tutamını başıyla geriye attı. Ağzının köşesi kıvrıldı ve çocuk tatlı tatlı gülümsedi. Sophronia, “Bir çapkın yetişiyor,” diye düşündü.

Çocuğa başıyla selam verdi ve eve doğru var gücüyle koşmaya başladı. Koşarken, Soap’ın en sevdiği sözü kullandı ve “Dimity, Pillover, dağılın!” diye bağırdı.

Dimity ve Pillover talimatı anlamışlardı. Pillover hızlı bir dönüşle kendini kurtardı ve Dimity de bağırmaı kesti. Sophronia, arkasından onların nefes seslerini duyabiliyordu.

Kalabalık dans salonunun güvenli ortamına girdi. Kendini ufak bir savaştan kurtulmuş gibi hissediyordu. Kimse onun içeri girdiğini fark etmedi. Dimity ve Pillover da kısa bir süre sonra salona girdiler. Pistonlar gelmedi. Muhtemelen ya Dimity’nin verdiği tavsiyelere uymaya karar vermişlerdi, ya yanmakta olan kameriyenin etrafında hoplayıp zıplıyorlardı ya da davet edildikleri partilerde çıkardıkları olaylardan daha korkunç bir şeyle karşılaşmış olmanın paniğiyle arabalarına kaçmışlardı.

Sophronia, Dimity ve Pillover, güzel elbiseleriyle yerde yuvarlanmış gibi görünüyorlardı. Zaten de öyle olmuştu. Birbirlerinin saçını düzelttikten, mendille yüzlerindeki lekeleri sildikten ve

üzerlerindeki tozu attıktan sonra tekrar eski şık hallerine dönmüşlerdi. Sophronia tekrar görgü okulu öncesindeki haline dönmüştü. Yine ailenin en küçük ve kılıksız kıızıydı ve bir utanç kaynağıydı. Birkaç yaşlı kadın ona küçümseyen gözlerle baktılar.

Bu biraz da balonun yıldızı Petunia yüzündendi. Odanın köşesinde histeri krizi geçiriyordu. Anlaşılan birisi pançın içine bir şey koyarak rengini değiştirmişti. Parlak pembe içki, şu an bataklık yeşiliydi. Bayan Temminnick arpa suyu ve limonata sipariş ediyordu. Petunia bunun çok utanç verici olduğunu düşünüyordu çünkü bunlar yaz içkileriydi ve o sezona ait değildi. Neden sıcak şarap söylemiyorlardı ki?

Dimity, Sophronia ve Pillover kalabalığın arasından gizlice çıktılar ve Bayan Barnaclegoose'u bulmaya çalıştılar. Daha doğrusu Sophronia bakındı. Bu tatlı hanımla tanışmamış olan diğer ikisi, sinir edici bir şekilde her gördükleri kadın için, "Bu mu? Bu mu?" diyorlardı.

Petunia'nın histeri krizi yavaş yavaş geçiyordu ki Monique de Pelouse balo salonuna girdi. Onu görüntüsü Sophronia'ninkinden çok daha büyük bir olay yarattı. Tüm dikkatler Petunia ve rengi değişmiş pançtan bu yeni olaya kaydı.

Bayan Pelouse'un durumu kesinlikle uygunsuzdu. Güzel altın rengi elbisesi tamamen yırtılmıştı, yanmış ve parçalanmış iç çamaşırlarıyla sinirden kudurmuş halde duruyordu.

Sophronia, şık adamın ve Pickleman'ın bahçede sinsi sinsi dolaştığını gördüğünden emindi. Eğer mantıklı insanlar olsalardı, Pistonlar'dan birinin prototipi alıp kaçtığını düşünürlerdi. Elbette eğer onun Monique'den çalındığına ve Monique'in hâlâ onu saklıyor olmadığına inanmış olsalardı.

Ama Monique'in prototipi kimin almış olduğuna dair iyi bir fikri vardı. Saçları dağılmış, gözleri çıkmak çakmaktı ve paçavra haline gelmiş etekleri etrafına dolanmıştı. Eski zamanlara ait erotik bir efsaneden fırlamış bir intikam tanrıçasına benziyordu. Saldırganca salonda ilerledi ve isteksizce devam eden bir valsın arasına daldı.

Sophronia onu fark etmemiş gibi yaptı. Kalabalık dağıldı. *Garip hiçbir şey yokmuş gibi davran. Sonuçta sahte bir çantanın içine, herkesin peşinde olduğu icatları saklamak her gün yaptığın bir şey, diye düşündü.*

Monique ayağa kalkıp ellerini beline koydu. Sophronia'dan altı yedi adım uzaktaydı. Sinirden haykırarak Sophronia'nın kafasına bir peynirli börek fırlattı.

Petunia Temminnick'in sosyeteye tanıtılma balosu, katılan herkes tarafından büyük bir başarı olarak görüldü. Pañ sarhoş ediciydi, bir sürü farklı dans türü vardı, müzikler iyiydi ve ara ara oldukça eğlenceli anlar yaşanmıştı. Kimse, hoş Bayan Pelouse'un elbisesinin neden üzerinde olmadığını, neden bahçede yuvarlanıp daha sonra da en genç Temminnick kızına peynirli börek fırlattığını anlayamamıştı. Zavallı kız gözyaşları içerisinde kenara alınmıştı. Ama muhtemelen bu keyifli gecenin en dikkat çeken anlarından biriydi.

Sophronia'nın üstü başı börek lekesi olmuştu. Annesi onu salondan aldı. Sophronia annesinin utancını garip bir taleple dağıtmak istedi.

"Anneciğim. Benim hemen Bayan Barnaclegoose ile görüşmem gerek. Bütün akşam onu aradım. Baloya katılmadı mı?"

Bayan Temminnick iyi bir gece geçirmiyordu. En büyük kızı altüst olmuştu, içki konusu bir kaosa dönmüş ve tüm bunların üstüne ahlaksız bir görüntü ve havada uçuşan börekler eklenmişti. Sophronia'nın mantıksız isteklerine ilgi gösterecek hali yoktu.

"Ah Sophronia! Bu kadar zor bir kız olmak zorunda mısın?"

"Korkarım ki öyle anneciğim. O burada, değil mi?"

Bayan Temminnick gelişigüzel elini salladı. "Sanırım ön salona geçti. Keşke ben de böyle yapabilsem. İstiyorsan git," dedi. Bir anlığına özlem dolu göründü. Daha sonra etrafa saçılan peynirli börek parçalarını temizlemesi için Frowbritcher'ı bulmaya gitti.

Sophronia salona doğru ilerledi. Bayan Barnaclegoose'u tek başına çay içerken ve gelip gideni izlerken bulduğuna çok sevindi. Sophronia yanına gidince kadın başını kaldırdı.

"Bayan Sophronia. Size ne oldu. Her yeriniz peynir ve soğan olmuş. Görgü okulunda hiçbir şey öğrenmediniz mi?"

"Aslına bakarsanız çok fazla şey öğrendim."

"Pek öyle görünmüyor."

"Öğrendiklerimin bir kısmı da sizinle ilgiliydi."

"Anlayamadım küçük hanım."

"Kibarlıkla vakit kaybetmeyelim Bayan Barnaclegoose. Ama dersimi hatırlıyorum. Monique, Pickleman ya da Westminster'dan gelen adam her an kaybolduğumu fark edebilirler. Sizi gözden uzak tutmalıyız."

İri cüsseli kadına iyice yaklaştı. Bayan Barnaclegoose o akşam gergefte işlenmiş siyah bir elbise giymişti. Fırfırlı eteğin katları arasına pembe güller işlenmişti, yaka ve kol kısmında pembe püsküller vardı. Ancak Bayan Barnaclegoose'un yarı yaşındaki

genç ve çok da dindar olmayan bir dul kadının giyebileceği türden bir elbiseydi. Kendini uygunsuz bir elbiseyle gizlemiş. İyi bir taktik, diye düşündü Sophronia.

Bayan Barnaclegoose, Sophronia'ya İskoç ekosesi giymiş ama İrlanda dansı yapan biriymiş gibi baktı.

Sophronia kadına Bumbersnoot'u uzattı. "Lütfen bu mekayvanı alın. Az önce onun içine, herkesin peşinde olduğu ve ne olduğunu bildiğiniz şeyi koydum. Birazdan onu dışarı çıkaracaktır. Bu gerçekleştiği zaman buradan uzakta bir yerde olmanız daha uygun olur. Daha sonra onu ya Bayan Linette'e ya da yetkili kişilere verin. Size güveniyorum. Ama dikkat edin; hava korsanları, Pickleman, hükümet ya da belki de vampirler onun peşinde."

Bayan Barnaclegoose gözlerini kısıtı. "Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok, genç hanım."

"Evet, bence de. Yine de bu da başka türlü bir bitirme."

"Ah." Bayan Barnaclegoose Sophronia'yı tepeden tırnağa süzdü. "Sanırım bu objeyi elde etmeniz karşılığı, peynire bulanmak oldu."

"Aynen öyle."

"O zaman bir şeyler öğrenmişsiniz demektir." Kadın daha az rahatsız olmuşa benziyordu ve kendinden daha memnundu.

"Ah, Bayan Barnaclegoose, bilseniz neler öğreniyorum. Beni okula tavsiye ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ah, çok güzel. Senin o okula çok kolay uyum sağlayacağından emindim." Bayan Barnaclegoose'un yanakları keyiften kızarmışa benziyordu.

“Çok bilge birisiniz, Bayan Barnaclegoose.” *Beni sevmesi için yalnızca onu övmem gerektiğini nasıl fark edemedim?* diye düşündü. Aslında bu da yeni aldığı eğitiminin bir göstergesiydi. Hanımefendilerin birçoğunun diğer kişi hakkındaki yargısı, kendisini övüp övmemesine bağlıydı.

Yaşlı kadın ona gülümsedi.

Sophronia, Bayan Linette’in “oldukça çekici” olarak tanımladığı gülümsemelerinden birini sergiledi ve başıyla çantayı işaret etti. Bayan Barnaclegoose çoktan çantayı almış ve kabarık eteklerinden birinin altına sokmuştu.

“Benim tatlı kızım, her şey kontrol altında.”

Sophronia reverans yaptı.

Bayan Barnaclegoose bu hareketi takdir etti. “Mükemmel bir eğitim almışsın.”

Sophronia tekrar reverans yaptı ve hızla odadan çıktı. Elbisesini değiştirmek için üst kata koştu. Bu kısa bir süreliğine balodan ayrılmış olmasına iyi bir bahaneydi.

Ablasının elbiselerinden bir başkasını aldı. Nasılsa Petunia’nın akşamı mahvolmuştu. Elbiseyi yardım eden biri olmadan giymeyi başardı ve arkadaki ilikleyemediği düğmelerin üzerine bir şal aldı. Fuşya dikişleri olan çağla yeşili bir elbiseydi. Ten rengine hiç uymamıştı ama şu an için yapabildiğinin en iyisi buydu.

Gecenin devamı daha sakın geçti. Ne Pickleman, ne hükümetten gelen şık adam ne de Pistonlar geri döndü. Sophronia olayı, bu iki adamın Pistonlar’ı takip etmesini sağlayacak şekilde manipüle etmiş olmayı umdu. Bu sayede ahmaklık gecesine çıkmış olan

çılgın genç erkekler olmanın bedelini, heyecanlı bir kovalamacayla ödemiş olurlardı. Bayan Barnaclegoose, kibar bir bayana yaraşır şekilde izin isteyerek balodan uygun bir saatte ayrıldı. Dimity dahil kimse el çantasının robot bir köpeğe benzediğini fark etmedi. Petunia gecenin son dansını oldukça hoş genç erkeklerle yaptı. Pillover, Sophronia ve Dimity'den bir kafa boyu daha kısa olmasına rağmen, kızlarla ağır başlı ve becerikli bir şekilde dans etti. Limonatanın pançtan çok daha lezzetli olduğuna kanaat getirildi ve peynirli börek de keyifle tüketildi.

Monique de Pelouse gecenin geri kalanını en iyi misafir odasında geçirdi ve sabahın erken saatlerinde kendisi için bir araba çağırılmasında ısrar etti. İş bağlantılarının tehlikeye düşmesinden korkan Bayan Temminnick, genç kızın sabahki Londra trenine yetişmesi için ona kendi aracını tahsis etti.

Kameriyenin yandığını ve leylak çalılarının paramparça olduğunu fark eden Bayan Temminnick, bundan en genç kızının sorumlu olduğunu varsaydı. Genç kızın görgü okulunda eğitim almaya devam etmesi gerektiğine ve eve dönmeye henüz hazır olmadığına kanaat getirdi. Sophronia'nın daha kibar, daha terbiyeli ve daha tarz sahibi bir genç bayan haline geldiğini fark etmişti ama kız yine de bir şekilde peynirli böreğe bulanmayı başarmıştı. Sophronia'nın Matmazel Geraldine'in eğitimine hâlâ ihtiyacı vardı ve kızını hâlâ okulda istediklerine göre, Bayan Temminnick en küçük kızından ayrı kalmaya kesinlikle biraz daha dayanabilirdi.

Sophronia, evden uzak kalmaya devam edeceği için üzgün görünmeye çalıştı ama aslında çok mutluydu. Bu sefer çok daha dikkatli bir şekilde eşyalarını topladı. Binici pantolonunu, üç çelik bijon cıvatasını ve annesinin ısrarla almasını istediği, Dimity'nin

de üzerinde oynamalar yaparak güzelleştirebileceklerini söylediği elden düşme elbiseye sakladığı bir kesme bıçağını güzelce paketledi. Sophronia hava aracını düşündü. Onu okulda tutmanın imkânı yoktu. Sophronia işçilerin de başka bir hava aracı bulmuş olabileceklerini düşündü. Onun yerine Dimity ile birlikte balonların havasını indirdiler, yelkeni alçalttılar ve balonun geri kalan kısmını ve gemi direğini dekorasyon amacıyla yeni kameriyenin üst kısmına koymaları konusunda yapı ustalarını ikna ettiler. Hava aracının bu parçaları oraya çok güzel uymuştu ve hiç dikkat çekmiyordu.

Dimity ve Pillover kış tatili boyunca orada kaldılar. Temminnick ailesinde o kadar çocuk vardı ki Bayan Temminnick, bu iki ekstra konuğu fark etmemişti bile. Hem zaten Bayan Temminnick Petunia'yı Londra balo dönemine hazırlamakla meşguldü. Bu küçük kasaba balosu oldukça dikkat çekmişti ve *Sabah Postası* gazetesinde bir haberi bile çıkmıştı. En küçük kızını ve onun arkadaşlarını, çok saygın bir görgü okulu olduğunu ve Sophronia'nın gözle görülür kusurlarını düzelteceğini düşündüğü okula geri gönderiyor olmak Bayan Temminnick'i çok rahatlatıyordu.

Aslında gerçekte olanlar konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sophronia, Matmazel Geraldine'in okuluna döndüğünde, prototipin güvenli bir şekilde Bunson'ın okuluna iade edilmiş olduğunu ve seri üretiminin başladığını gördü. Okuldan, şık elbisesiyle gerçekleştirdiği kanunsuz ama olumlu sonuçlanan operasyonel manevra sayesinde bir takdirname almıştı. Bumbersnoot onu sessizce salonda bekliyordu. Poposuna bir not yapıştırılmıştı.

Notta, “Bir dahakine daha kibar bir taşıma yöntemi kullan. Elbiseimin her yeri kül lekesi oldu. Sevgiler, Bayan B” yazıyordu.

Sophronia mekahayvanının başını okşadı. “Aferin sana Bumbersnoot.”

Bumbersnoot, keyifle duman çıkardı ve mekanik kuyruğunu tık-tak sallamaya başladı.

Son